

இலங்கை

யுத்தத்தின் பரிணாமமும்
உலகமயமாக்கலின் படைவெகுப்பும்

இலங்கை:
யுத்தத்தின் பரிணாமமும்
உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

பி. இரயாகரன்

புரட்சிகர இயங்கியல் ஆய்வு
வெளியீடு - சமர்

□ உரிமை :

© பி. இரயாகரன்

□ வெளியீடு :

சமர்

32, RUE TROUILLET DEREL
92600 ASNIERES SUR - SEINE
FRANCE.
email: rayakaran.aol.com

□ விலை :

ரூ. 40.00

□ ❖ தலைப்பு: இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும்
உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும் ❖ ஆசிரியர்:
பி. இரயாகரன் ❖ முதல் பதிப்பு: ஆவணி-2002
❖ அச்சாக்கம்: எழில் பிரிண்ட்ஸ், 63, என்.எஸ்.கே. சாலை,
110, இரண்டாவது தளம், கோடம்பாக்கம், சென்னை-24.
☎ : 4835887

முன்னுரை

தமிழ் பேசும் மக்களின் தேசிய இனப் பிரச்சினை தேசியப் போராட்டமாகத் தொடராமல் ஒரு இனவாத யுத்தமாக பரிணமித்த வரலாற்றுப் போக்கை இந்த நூல் அம்பலம் செய்கின்றது. இதன் மூலம் குறுந் தேசிய இனவாதப் போராட்டத்தை தேசியப் போராட்டமாக மாற்றுவதன் தேவையை, மறுக்க முடியாத ஆதாரங்களுடன் இந்த சிறு நூலின் ஊடாக உங்கள் முன் வைக்கின்றேன்.

பெரும்பான்மை இனங்கள் மற்றும் சிறுபான்மை தேசிய இனங்களின் அடிப்படையான தேசிய நலன்களை, சகல இனவாத தேசியவாதிகளும் எப்படி குறுகிய நலனில் வைக்கின்றனர் என்பதையும் இந்த நூல் தெளிவாக்குகின்றது. இதன் மூலம் இலங்கையின் தேசியப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை தெளிவாக்குகின்றது. பரஸ்பரம் இனங்களின் ஜனநாயகக் கோரிக்கைகளை அங்கீகரிப்பதும், மக்களின் நலனை முதன்மைப்படுத்திய தேசியத்தை முதன்மைப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தையும் இந்த நூலின் மூலம் அரசியல் ரீதியாக தெளிவாக வைப்பது நூலின் மைய நோக்கமாகும்.

சுயநிர்ணயம் தமிழ் மக்களின் தேசிய விடுதலைக்கு எவ்வளவு அவசியமானதோ, அதே அளவுக்கு இலங்கையில் சுயநிர்ணயம் அவசியமானது. ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்தும், அவர்கள் நடைமுறைப்படுத்தும் மறுகாலனியாக்க உலகமயமாதலுக்கு எதிராக தேசியத்தை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டியதன் அவசியத்தை, இந்த நூல் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மக்களின் இன ஐக்கியம் இதற்கு எவ்வளவு அவசியமானது என்பதை இக்கட்டுரை தெளிவுபடுத்துகின்றது. இனவாதிகள் பிரித்தாளும் இனவாதக் கோசங்களின் ஊடாக தேச விரோதிகளாக இருப்பதுடன், ஏகாதிபத்தியத்தின் எடுபிடிகளாகவும் இருக்கின்றனர். இவர்கள் ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலின் உற்பத்தி கூறுகளையும், அதன் பண்பாட்டு கலாச்சார கூறுகளையும் எதிர்ப்பவர்கள் அல்ல. இது அவர்களின் தேசியம் பற்றி அளப்பதற்கு ஒரு அடிப்படையான அளவுகோல் மட்டுமின்றி, உலகமயமாதலை வரவேற்பவர்களாகவும் ஒரு தரக்களாகவும் இருக்கின்றனர்.

இடைக்காலத்தீர்வு என்ற போர்வையில் முன்வைக்கின்ற அனைத்தும் வரலாற்று ரீதியாக இனவாதத்தையும், தொடர்ந்த நிரந்தரமான ஒரு அரசியல் பிழைப்புவாத வழியாகவே வைக்கின்றனர். உலகமயமாதல் தேசியத்தை அழிப்பதற்குரிய தூண்களாக இனத் தேசியத்தை பயன்படுத்துகின்றனர்.

தமிழ் தேசிய எழுச்சி என்பது இன்றைய உலகமயமாதல் நிபந்தனையின் கீழ், ஒருக்காலும் சாத்தியமில்லை. இலங்கைத் தேசிய எழுச்சி மட்டுமே இனி வரலாற்றால் சாத்தியமானது. இன்று நடைபெறும் பேச்சு வார்த்தையில் ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டாலும் சரி, இல்லாமல் போய் யுத்தம் தொடர்ந்தாலும் சரி, சர்வதேச நிலைமையும் புலிகளின் அரசியல் நிலைமையும் இதைத் தாண்ட அனுமதிக்காது.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்—

ஆகவே தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை என்ன என்பதை தெரிந்து கொள்வது, இன்றைய சமகால நிகழ்ச்சிப் போக்கில் முக்கியமான அடிப்படையான விடையமாகும். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினை என்ன என்ற கேள்விக்கு, போராடும் புலிகள் உட்பட யாரும் பதிலளிக்க முடியாத வகையில் அரசியலில் குனியம் நிலவுகின்றது. தமிழ் மக்களுக்கு பிரச்சினை உண்டு என்று உணர்பவர்கள், அவை என்ன என்று விளக்க முடியாத அவலம் நிலவுகின்றது. தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையை, யுத்தத்தின் பின்னான நடைமுறை விளைவுகளில் இருந்து புரிந்து கொள்வதும் விளக்குவதும் நிகழ்கின்றது. புலிகள் வன்முறை மூலம் தமிழ் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கி, ஒருதலைப்பட்சமாக தம்மைத் தாம் தமிழ் மக்களின் தலைமையாக நிலை நிறுத்திய தனிமனித வழிபாட்டுடன் கூடி கோரிக்கையில் இருந்தும், தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையை விளக்கும் அளவுக்கு தமிழ் மக்களின் தேசியப் போராட்டம் பலவீனமடைந்து காணப்படுகின்றது. புலிகள் தமது அதிகாரத்தை பலாத்காரமாக தமிழ் மக்கள் மேல் நிறுவும் முன்பே, இனவாத ஆக்கிரமிப்பு ஒரு இனஅழிப்பு யுத்தமாக வளர்ச்சியுறு முன்பே, தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சினை என்ற ஒன்று இருந்துள்ளது. குறைந்தபட்சம் அது என்ன என்ற அடிப்படை விடையம் கூட தெரியாத ஒரு தமிழ் சமூகத்தை, தமிழ் குறுந் தேசியத்தை இன்று நாம் காண்கின்றோம். தமிழ் மக்களின் அடிப்படையான தேசியத்தை கோராத தேசியம்தான் குறுந்தேசியமாகின்றது. ஆயுத கலாச்சாரமே குறுந்தேசியமாகி அரசியல் வடிவத்தையே ஒழித்துக் கட்டியதன் மூலம், இராணுவ வாதம் சார்ந்த கோரிக்கை தமிழர் கோரிக்கையாகியது மட்டுமின்றி, அதுவே தமிழ் மக்களின் கோரிக்கையாகி விடுகின்றது. இதனால் தமிழ் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயகக் கோரிக்கை முற்றாக மழுங்கடிக்கப்பட்ட நிலையில், இன்று அதை மீளவும் அரசியல் ரீதியாக தெளிவுபடுத்தி முன்னெடுக்க வேண்டியது அவசியமாகி விடுகின்றது.

தமிழ் தேசிய பிரச்சினையை தமிழ் மக்கள் ஒருவிதமாகவும், சிறுபான்மை தேசிய இனப்பிரிவுகள் வேறுவிதமாகவும் புரிந்து கொண்டனர், புரிந்து கொள்கின்றனர். இதுபோல் சிங்கள மக்களும் புரிந்து கொண்டனர், புரிந்து கொள்கின்றனர். இது போன்று வர்க்கம், சாதி, பால் என்ற பிளவுகளில் கூட வெவ்வேறு தளத்திலும் வெவ்வேறு விதமாக புரிந்து கொண்டனர், புரிந்து கொள்கின்றனர். ஆனால் ஆதிக்க தமிழ் பிரிவுகள் தேசியப் பிரச்சினையை தமது நலனிலேயே நின்று அதை பொதுமைப்படுத்தி திரித்து விடுவதன் ஊடாக, தமது நலன்களை தக்க வைக்கின்றனர். இதற்கு இன்றைய தமிழ் மீடியாக்கள் அனைத்தும் ஒரேவிதமாக ஒத்ததும் பினாமியாகி வக்காளத்து வாங்குகின்றனர். தமிழ் தேசிய மற்றும் அதற்கு வெளியிலும் எங்கும் விமர்சன தன்மையற்ற மந்தைக் குணம் ஒரு நோயாகி, அதுவே ஒரு சமூகத்தை அழிக்கும் அளவுக்கு இன்று தமிழ் பரப்பு காணப்படுகின்றது. ஏன், என்றால் இவை நிகழ்கின்றன என்று கேள்விகளை கேட்பதை விடுத்து, அரோகரா போடுவதில் தேசியம் மலட்டுத்தனத்தை பண்பாடாக்கியுள்ளது. இதற்குப் பின்னைய புத்தி ஜீவிகள் நடைமுறை ரீதியாக சமூகத்தை மாற்றியமைக்க போராட வேண்டும் என்ற சமூகக் கடமையை கைவிட்டு, மந்தைகளாகி நாய் போல் வாலாட்ட தொடங்கியதில் இருந்து, தேசியத்தை கற்பழிப்பது ஒரு முற்பாக்கானசெயல் என்ற நடைமுறையை பொதுமைப்படுத்தியுள்ளனர். இந்நிலையில் நாம் பொதுவான தளத்திலும், அதற்கு வெளியில் குறிப்பாகவும் தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையை ஆராய்வோம்.

இளைஞர்களின் ஆயுதப் போராட்டம்

தமிழ் மக்களின் தேசியமும் அவர்களின் பொருளாதார வாழ்வும் திட்டமிட்டே அழிக்கப்பட்டது. இது ஒரு அரசியல் போக்காக வளர்ச்சி பெற்ற போதெல்லாம் தமிழ் தேசிய போராட்டம் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. மாறாக அவை புறக்கணிக்கப்பட்டு இரண்டாம் தர விடையங்களாக மாறியது. இவை கோசம் போடும் ஒரு அரசியல் வடிவத்துக்கான ஒரு உத்தியாக, மேலெழுந்தவாரியாக கையாளப்பட்டது. இனவாத சிங்கள அரசு தரப்படுத்தலை இன அடிப்படையில் கல்வியில் கொண்டு வந்த போதே, தமிழ் தேசியவாதம் எழுந்தது தற்செயலானவையல்ல. இதைத் தொடர்ந்து ஆயுதப் போராட்டமும் ஒரு வடிவமாகியது. ஆனால் இந்த தரப்படுத்தல் மூலம் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைக்காத மாணவர்கள், ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவில்லை. மாறாக இன அடிப்படைவாதத்தை அரசியலாகக் கொண்ட தமிழரசு கட்சியில் இருந்த அடிமட்ட தொண்டர்களே, இந்த தீவிர தேசியவாத இன அலைக்குள் முதலில் பலியானார்கள். இதற்கு தமிழரசுக் கட்சி மறைமுகமாக ஆதரவு வழங்கியதுடன், தமது அரசியல் எதிரிகளை கொன்றுவிடவும் ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்தனர். இந்த இளைஞர் அணிகள் ஆயுதம் ஏந்திய போதே, அரசியல் கட்சியான தமிழரசுக் கட்சியுடன் முரண்பாட்டுடன் கூடிய பிளவும் வளர்ச்சி பெற்றது. ஆயுதம் ஏந்திய தனிநபர் பயங்கரவாத இளைஞர்களுக்கு எதிராக, பொலிஸ் நடவடிக்கை தீவிரமான போது தமிழரசுக் கட்சி அவர்களின் தலைமறைவு வாழ்க்கை மற்றும் வாழ்வுக்கான பொருளாதார போராட்டத்தில் கைவிட்டு காட்டிக் கொடுத்தது. மறுதலத்தில் அவர்களின் சிறை வாழ்க்கையில் இருந்து பாதுகாக்க போராடுவதாக நடித்துக் காட்டும் இரட்டை வேடத்தைக் கையாண்டது. இதனால் மக்கள் முன் தேசிய தலைவர்களாக தொடர்ந்தும் தமிழரசு கட்சியே உலா வந்தது. 1975-க்கு பின் குறிப்பாக 1977 தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உருவானபோது ஏற்பட்ட தேசிய அரசியலை கவர்ச்சிகரமான கோச அரசியலாக மாறியது. இளைஞர்கள் இதன் கவர்ச்சியில் கரைந்தும் கரையாத முரண்பாடுகள் உடன் தனிநபர் பயங்கரவாத செயல்கள் கோலோச்சின.

ஆனால் திட்டமிட்டு சிங்கள அரசால் நடத்தப்பட்ட இனக் கலவரமே, கூட்டணிக்கும் இளைஞர்களுக்கிடையிலான பிளவை நிரந்தரமாக்கியது. இந்த இனக் கலவரங்களின் போது மரபான தேசிய கட்சியான கூட்டணி இதை எதிர்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கொள்ள திராணியற்ற நிலையில், தன்னியல்பான இளைஞர் அணிகள் இதற்கெதிரான செயல்களில் துணிச்சல் உள்ள பங்களிப்பை வழங்கினர். இந்த தன்னியல்பான செயலூக்கமுள்ள இளைஞர் அணிகளில் இருந்தே சில பத்து இயக்கங்கள் உருவாகின. இளைஞர் அணி முற்று முழுதான ஆயுதப் போராட்டத்தைக் கோரின. கூட்டணி என்ற அரசியல் கட்சியின் துரோகம் அரசியல் மீதான வெறுப்பாகவும், ஆயுதத்தை ஒருதலைப் பட்சமாக வணங்குவதும் தனிநபர் பயங்கரவாதத்தை நேசிப்பதுமாக மாறியது. இதனால் அரசியலில் முரண்பாடற்ற தனிநபர் முரண்பாடுகளுடனும், ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பற்ற நிலையிலும் பல குழுக்கள் உருவாகின. ஆனால் இவை அனைத்தும் இனக்கலவரம் மற்றும் தரப்படுத்தலை முன்வைத்தே, தம்மை நிலைநிறுத்தத் தொடங்கினர். ஆனால் தமிழ் மக்களின் அடிப்படை பிரச்சினையை முன்வைக்கவும், அதை அடையாளம் காணத் தவறிய சாபக் கேடான நிலையில், கூட்டணியில் ஒரு வாலாக உருவான வலது குழுக்களின் அரசியல், கூட்டணியின் வலது கண்ணோட்டத்தையே தனது அரசியலாக்கியது. இந்த வலது பிற்போக்கு அரசியல் இன்று வரை, இடது தன்மை கொண்ட அரசியலாக மாறிவிடவில்லை. அனைத்து ஆயுதம் ஏந்திய இளைஞர் குழுக்களும் தரப்படுத்தலை முதன்மைப்படுத்தியே தமது நிலையை நியாயப்படுத்தினர்.

கல்வியும் தமிழ் தேசியமும்

இன அடிப்படையிலான தரப்படுத்தல் தொடர்பாக நடைபெற்ற போராட்டங்களின் போது, பாதிக்கப்பட்டவர்கள் இதை எதிர்த்து போராடவில்லை. தரப்படுத்தலை முதன்மைப்படுத்தி தொடங்கிய போராட்டம் என்பதால், இந்த தேசியம் பிற்போக்கான அரசியலால் ஆயுதபாணியாவது தவிர்க்க முடியாததாகியது. தரப்படுத்தல் என்ற ஒன்றை இலங்கை அரசு கொண்டு வந்தபோது, இனவாத கண்ணோட்டமே அடிப்படையாக இருந்தது. இருந்த போதும் இதை எதிர்த்த தமிழ் பிரிவுகள் பிற்போக்கான மேல்தட்டு வர்க்க கனவுகளை மையமாக வைத்தும், யாழ் மேலாதிக்க மையவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே இதை இன அரசியலாக்கினர். இந்த மேல்தட்டு கனவுகள் குறுந்தேசியமாகிய போதும், இந்த மேல்தட்டு பிரிவுகள் போராட களம் புகவில்லை. யாழ் மையவாத “எஞ்சினியர், டாக்டர்” கனவுகளை நனவாக்க தொடங்கிய போராட்டத்தில், அவர்கள் பங்கேற்கவில்லை. குறுந்தேசியம் ஆயுதப் போராட்டமாக வளர்ந்துள்ள இன்றைய நிலையிலும் கூட, தமிழ் மக்களுக்கு இந்த “எஞ்சினியர்கள், டாக்டர்கள்” சேவை செய்வதில்லை. தமிழ் பிரதேசங்களின் மருத்துவத் துறையில் மருத்துவர்களின் வெற்றிடமும், தேவையும் தெளிவாகவே இதை உணர்த்தி நிற்கின்றது. இலங்கையில் கல்வி கற்போரில் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறும் 0.82 சதவீதத்தினரிலும் “எஞ்சினியர்கள், டாக்டர்கள்” மிகச்சிறு பிரிவே. இவர்கள் எம் மக்களின் வரிப்பணத்தில் கற்று அந்த மக்களுக்கு சேவை செய்ய மறுத்து நிற்பது மட்டுமின்றி, மற்றைய தொழில்களையும் அது சார்ந்த கல்வி முறைகளையும் கேவலப்படுத்துவதில் தொடங்கி இனம் மற்றும் நாடு கடந்து எம்மக்களை எட்டி உதைப்பதில் பின்நிற்க வில்லை. இது “எஞ்சினியர்கள், டாக்டர்களின்” பொதுச் சாராம்சமாகும்.

இன அடிப்படையிலான தரப்படுத்தலுக்கு முன்பு இலங்கைப் பல்கலைக் கழக தெரிவு என்பது, அதி கூடிய மதிப்பை யார் பெறுகின்றனரோ அவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. இந்த அதிகூடிய மதிப்புகளை பெறுவதில் யாழ் தமிழர்கள் கூடுதலானவர்களாக இருந்துள்ளனர். இதில் பாதிப்பு ஏற்பட்ட போதே, ஆயுதப் போராட்டத்தின் முதல் விதைகள் ஊன்றப்பட்டன. அதி கூடிய மதிப்பெண்ணை யாழ் சமூகம் எப்படி பெற முடிந்தது. இதை நாம் பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ அமைப்பிலேயே தேட வேண்டும். காலனித்துவ காலத்தில் பிரித்தானியம் தந்திரத்துக்கு இசைவாக, இலங்கையில் முதல் கைக்கூலிகளாக பலியானவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து தமிழனாவான். சிங்கள பகுதியில் பிரிட்டிசாருக்கு இருந்த எதிர்ப்புக்கு மாறாக யாழ் மேட்டுக்குடி தமிழர்கள், பிரிட்டிசாரின் கால்களை நக்கினர். இலங்கையை நிர்வாக ரீதியாகவும், அடக்கியாளவும், உள்ளூர் காலனித்துவ கைக்கூலிகளாக செயற்படவும் யாழ் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடி தமிழர்களே முன் வந்தனர். மற்றைய பகுதிகளில் காலனித்துவத்துக்கு எதிரான போராட்டம், எதிர்ப்பு, பகிஷ்காரம் என்ற ஒரு தொடர் போராட்ட மரபை பேணிய போது, யாழ் தமிழர்கள் வெள்ளையனின் எடுபிடியானான். இந்த எடுபிடி கைக்கூலித்தன அடக்குமுறையை கையாள, அவனுக்கு காலனித்துவ கல்வி அளிப்பது அவசியமாகியது. இதனால் யாழ் பிரதேசத்தில் காலனித்துவ கல்விக்காக பாடசாலைகள் உருவாக்கப்பட்டது. இந்த கல்வி கிறித்துவ மதத்தை விரிவாக்கவும் காலனித்துவ கைக்கூலிகளை உருவாக்கும் ஆங்கில கல்வியை அடிப்படையாக கொண்டு இருந்தது. இதன் தொடர்ச்சியில் 1911-ஆம் ஆண்டில் இலங்கையில் ஆங்கில அறிவு பெற்றவர்களில் தமிழர் 4.9 சதவீதமாகவும், கரையோர்ச் சிங்களவர்கள் 3.5 சதவீதமாகவும், கண்டிச் சிங்களவர் 0.7 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டனர். ஆங்கிலேயருக்கு இணையாக ஆங்கிலம் பேசிய இந்த வர்க்கம் இலங்கையின் நிர்வாகத்தில்ப ஆங்கிலேயரின் கால்களை நக்கினர். இதனால் கைக்கூலிகளுக்கு கிடைத்த சுகபோக வாழ்க்கை சார்ந்து உறவான கல்வி மீதான மோகம், யாழ் மேட்டுக்குடியின் ஆதிக்கத்தை இலங்கையிலேயே கொடிகட்டி பறக்கும் அளவுக்கு வளர்ச்சியை பெற்றது.

மறு தளத்தில் மத அடிப்படையாதிகள் காலனித்துவத்துக்கு எதிராக அல்லாது, சைவக் கல்வி சார்ந்த தமிழ் என்ற அடிப்படையில், ஆறுமுகநாவலர் போன்றவர்கள் கல்விக்கு மறுபக்கத்தில் முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். 1872-இல் வண்ணார்பண்ணையில் ஒரு பாடசாலை உருவாக்கப்பட்டது. 1890 இந்துக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இரண்டும் ஒன்றையொன்று வரைமுறைக்கு உட்பட்ட எதிர்ப்பை முன்வைத்த போதும், இரண்டும் அக்கம்பக்கமாக யாழ் மேலாதிக்க வர்க்கங்களின் நலன்கள் சார்ந்து இணைந்து ஒரே குடையின் கீழ் நின்றன. இதனால் இந்த இரு கல்வி முறையும் யாழ் சமூகத்தின் கல்வி தன்மைக்கான சூழலை இலங்கையில் தனித்துவமாக உயர்த்தின. இதனால் கல்வி வளங்கள் பெருகின. யாழ் உற்பத்தி முறை இதற்கு இசைவாக ஊக்கமித்தன. பணப்பயிர் உற்பத்தி சார்ந்து உருவான யாழ் பூர்சுவா கண்ணோட்டம், இந்த கல்விக்கு ஊக்கமளித்தது. காலனித்துவ கைக்கூலிச் சேவைக்காக கிடைத்த ஊழியம், யாழ் பூர்சுவா சமூக அந்தஸ்தை முன்னிலைப்படுத்தியது. ஒட்டு மொத்த சமூக கண்ணோட்டமே இந்த கைக்கூலி பணம் சார்ந்து, மற்றைய இனங்களையும் பிரதேசங்களையும் மக்களையும் இழிவாக கரு

தியது. குறிப்பாக "வன்னியன், தோட்டக்காட்டான், கிழக்கான், தீவான் போன்ற பல இழிவாடல்களும்" சார்ந்த பிரதேச அடக்குமுறைகளும், மற்றைய இனங்களான மோட்டுச் சிங்களவன், தொப்பிபிரட்டி, மாடுதிண்ணி, காக்கா என்று பல இழிவாடல்கள் மூலம் இலங்கை சமூகத்தையே கொச்சைப்படுத்த யாழ்மேட்டுக்குடி சமூகம் என்றும் பின்நிற்கவில்லை. இந்த யாழ்ப்பாணத்து மேட்டுக் குடிகள் இலங்கையிலேயே மிக மோசமான சாதிய ஒடுக்குமுறையை கட்டமைத்ததுடன், அவர்களின் அடிப்படை கல்வி உரிமையை மறுத்து இழிவாடியும் தனது உயர் அதிகாரத்தை அந்தஸ்தை தக்கவைத்து, இலங்கையில் உயர்ந்த ஒரு வர்க்கமாக நீடிக்க ஆங்கிலேயரின் கால்களை நக்கி வாழ்ந்த கைக்கூலி உயர் பதவிக்கும், அதிகாரமும் ஆதாரமாகவும் அடிப்படையாகவும் இருந்தன. இதை நாம் கடந்த கால நடைமுறையுடன் ஆராய்வோம்.

தரப்படுத்தலும் தமிழ் தேசியமும்

1956-இல் பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஆராயின் 20 கிறிஸ்தவ மாணவனுக்கு ஒருவரும், 500 இந்து மாணவனுக்கு ஒருவரும், 1000 பௌத்த மாணவருக்கு ஒருவரும், 2000 முசுலீம் மாணவர்களுக்கு ஒருவருமாக பல்கலைக்கழக அனுமதி இருந்துள்ளது. உண்மையில் ஆதிக்க வர்க்கம் எதுவோ அது சார்ந்து, மதம், இனம், பிரதேசம், சாதி, வர்க்கம் என்ற பல்வேறு கூறுடன் தொடர்புடையதாகவே, இலங்கையில் பல்கலைக்கழக அனுமதி வரலாற்று ரீதியாக இருந்துள்ளது. இங்கு இதற்கு வழங்கப்பட்ட பெயர் "திறமை என்ற கௌரவமாகும். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவ வாதிகளின் பிரிந்தாளும் கொள்கை இந்த "திறமைக்கு" கடிவாளமிட்டது. 1939-இல் பாடசாலைக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் கிறித்தவ பாடசாலைகளுக்கு 75.2 சதவீதமாகவும், பௌத்த பாடசாலைக்கு 19.3 சதவீதமாக இருந்தது. இங்கு தமிழ் பாடசாலைகள் பல கிறித்தவ பாடசாலையாகவே இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள முன்னணி ஏ, பி பாடசாலைகளாக உள்ள 40 உயர் பாடசாலைகளின் வரலாற்றை ஆராய்ந்தால் இது தெட்டத் தெளிவாக வெளிப்படுகின்றது.

இலங்கை பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற போது

இனப்பிரிவு	1950	1967
சிங்களவர்	66.0	84.1
தமிழர்	24.5	14.1

மேலுள்ள வகையில் பல்கலைக்கழக அனுமதி இருந்தபோதும், தமிழர் என்ற அடையாளத்துக்குள் மலையக மக்களையோ, முசுலீம் மக்களையோ, யாழ்குடா அல்லாத மற்றைய பிரதேச மக்களையோ, யாழ்குடாவில் வாழ்ந்த அடிமட்ட சாதிகளையோ மற்றும் உழைக்கும் வர்க்கத்தையே பிரதிபலிக்கவில்லை. இதை தொடர்ச்சியாக ஆதாரமாக புள்ளிவிபர ரீதியாக கட்டுரையின் தொடரில்

பார்ப்போம். பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தமிழரின் விகிதத்தில் கூட உயர்ந்த அந்தஸ்த்துக்களை பிரதிபலித்த விஞ்ஞானக் கல்வியில் இனவிகிதங்களை, சில மடங்காக கடந்த நிலையில் தமிழரின் ஆதிக்கம் நிலவியது. பல்கலைக்கழக அனுமதி சதவீகிதத்தில்

	1970	1970	1971	1971	1973	1973	1974	1974	1975	1975
	சிங்க	தமிழர்	சிங்க	தமிழர்	சிங்க	தமிழர்	சிங்க	தமிழர்	சிங்க	தமிழர்
பொறியியல்	55.9	40.8	62.4	34.7	72.1	24.4	78.8	16.3	83.4	14.2
விஞ்ஞானம்	68.0	28.6	67.0	31.2	73.1	25.9	75.1	20.9	78	19.5
மருத்துவம்	53.5	40.9	56.1	39.3	58.8	36.9	70.0	25.9	78.9	17.4
கலை	88.9	7.6	92.6	4.8	91.5	6.1	86.0	10.0	85.6	10.0

1970களில் இனவிகிதம் கடந்த நிலையில் தமிழரின் ஆதிக்கம் விஞ்ஞானம் சார்ந்த துறையில் காணப்படுவதை மேலே நாம் காணமுடிகின்றது. 1972 தரப்படுத்தலுக்கு முன்பின் என்ற இரு வரலாற்று காலத்திலும் கூட இனவிகிதம் கடந்த தமிழரின் ஆதிக்கமே தொடர்ந்தும் காணப்பட்டது. தரப்படுத்தல் முறையை 1970-1975-க்கு இடைப்பட்ட ஆண்டுகளில் ஆண்டுக்கு ஆண்டு மாற்றியமைத்ததன் மூலமே தமிழரின் பங்கை குறைக்க முடிந்தது. இதன் பின்பு படிப்படியாக இனவிகிதத்தைத் தூண்டி சிங்களவரின் விகிதம் அதிகரித்தது. இலங்கையின் எந்த பிரிவு அதிகாரத்தில் அதிகார வர்க்கமாக ஆதிக்கம் செலுத்தியதோ, அதற்கு இசைவாகவே பல்கலைக்கழக அனுமதி காணப்படுகின்றது. இதை நாம் மதரீதியாக ஆராயும்போது மேலும் துல்லியமாக நிறுவுகின்றது.

1970ஆம் ஆண்டில் பல்கலைக்கழக அனுமதி மதம் சார்ந்து

கல்வித்துறை விஞ்ஞானம்	பௌத்தர்	இந்து	கிறிஸ்தவர்	முகலீம்	ஏனையோர்
(உயிரியல், பௌதீகம்)	58.8	23.3	15.7	1.8	0.4
பொறியியல்	43.4	32.9	21.7	2.0	-
மருத்துவம்	46.1	31.5	19.8	2.4	-
பல்மருத்துவம்	41.4	51.2	4.9	2.5	-
விவசாயம்	53.6	27.9	13.9	4.6	-
விலங்கு மருத்துவம்	66.6	23.8	4.8	4.8	-
கலையியல்	86.4	5.9	4.4	3.3	-
சட்டம்	37.4	27.1	22.9	10.4	2.1
1960 மாணவர் தொகை	55.6	20.9	21.0	1.9	0.3
1965 மாணவர் தொகை	71.0	15.0	11.9	2.0	0.1

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இலங்கையின் போலி சுதந்திரத்துக்கு பின்பும் கூட பிரிட்டிஷ் காலனித் துவ கிறித்தவ கல்வி சார்ந்த மாணவர்களின் ஆதிக்கமும், கைக்கூலி சமூகமாக இருந்த தமிழரின் கல்வி ஆதிக்கமும் 1970-களிலேயே தெளிவுபடவே மீண்டும் வெளிப்படுத்துகின்றது. சுதந்திரத்துக்கு பின்பு இனம் மற்றும் மதம் சார்ந்து உருவான அரைக்காலனி நிலப்பிரபுத்துவ தரகு அரசுகள், கல்வியில் அதன் தாக்கத்தை வெளிப்படுத்தின. இதிலும் அரைக்காலனிய அரைநிலப்பிரபுத்துவ தொடர்புடைய பிரிட்டிஷ்சாரின் எச்சசொச்ச காலனித்துவம், கல்வியில் ஆதிக்க பிரிவாகவே தொடர்ந்தும் இருந்து வருவதை பல்கலைக்கழக அனுமதி நிறுவுகின்றது. இன்று மற்றைய பெரும்பான்மை இன ஆதிக்க பிரிவுகள் அதிகாரத்துக்கு வந்ததன் மூலம், மத அடிப்படையில் கிறிஸ்தவத்தின் விகிதத்தை குறைத்து வருகின்றது.

கிறிஸ்தவ ஆதிக்கம், தமிழரின் ஆதிக்கம் கல்வி முதல் அனைத்திலும் நில விய நிலையில், அதை முறியடிக்கவே சிங்கள இனவாதிகள் தாய் மொழிக்கல்வி, மதக் கல்வியை அமுலாக்கினர். இதிலும் மதக் கல்வியை பாடசாலையில் புகுத்தி யது. இந்தியாவுடன் ஒப்பிடும்போது முற்றிலும் மாறானது. இதற்கு இலங்கையில் அதிகார வர்க்கமாக திகழ்ந்த யாழ் மேட்டுக்குடிகளின் ஆதிக்கமும், காலனித்துவ ஆதிக்கமதமாக திகழ்ந்த கிறிஸ்தவத்தின் ஆதிக்கமுமே இதற்கு தூணாகியது. இந்த வகையில் கல்வியில் உயர்ந்த வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் யாழ்குடாநாடு தொடர்ச்சியாக இன்றுவரை பேணமுடிகின்றது.

1988-ஆம் ஆண்டு விஞ்ஞான கல்வியை மாவட்ட ரீதியாக ஆராய்கின்ற போது இது தெளிவுபடவே நிறுவுகின்றது.

மாவட்டம்	பாடசாலை செல்லும் விஞ்ஞான மாணவர்கள்	விஞ்ஞான உயர் வகுப்பு உள்ள பாடசாலைகள்	விஞ்ஞான பட்டதாரி ஆசிரியர்கள்	ஒரு விஞ்ஞான பட்டதாரிக்கு விஞ்ஞான மாணவர்கள்	ஒரு விஞ்ஞான பாடசாலைக்கு மாணவர் எண்ணிக்கை
கொழும்பு	2,34,455	40	431	494	5,861
யாழ்ப்பாணம்	1,97,604	40	350	527	4,940
காலி	2,20,894	33	96	1,000	6,694
கண்டி	2,88,133	39	279	929	7,388
மொனராகலை	87,766	05	36	2,508	11,553
பதுளை	1,72,785	23	138	1,225	7,512
அம்பாறை	53,798	04	20	2,242	13,450

புத்தளம்	56,368	05	22	2,818	11,274
மட்டக்களப்பு	83,584	12	75	1,072	6,965
கல்முனை	72,279	14	60	1,166	5,163
மன்னார்	26,210	06	28	874	4,368
திருகோணமலை	65,957	10	55	1,118	6,596

மேலுள்ள விஞ்ஞான பாடசாலைகள் எண்ணிக்கையும், மாணவருக்கான வசதிகளும் ஆசிரியர் தெரிவும் தெளிவுபடவே கல்வியில் யாழ் மேலாதிக்கத்தை நிறுவுகின்றது. இங்கு தொண்டர் ஆசிரியராக செயல்படுவோர் எண்ணிக்கை உள்ளடக்கப்படவில்லை. பிரிட்டிஷ் காலனித்துவம் தனது காலனித்துவ கைக்கூலி அதி கார வர்க்கத்தை உருவாக்க, கல்வியில் வழங்கிய சலுகை யாழ் மேலாதிக்கத்தை இன்றைய இன அழிப்புக்குள்ளும் பறைசாற்றுகின்றது. சிங்கள இனவாத அழித்தொழிப்பு ஒரு யுத்தமாக, அதுவே ஆக்கிரமிப்பாக மாறியுள்ள நிலையில், அரசு சேவையில்ப தமிழரின் எண்ணிக்கை இனவாத விகிதத்தை விட மிகவும் தாழ்ந்த நிலைக்குள் சரிந்துள்ளது. ஆசிரியர் தேவை நீண்ட காலமாக தமிழருக்கு வழங்கப் படுவது புறக்கணிக்கப்படும் இன்றைய நிலையிலும், யாழ்குடாநாட்டில் எந்தப் பாதிப்பையும் இது ஏற்படுத்தவில்லை. மற்றைய பிரதேசத்துடன் ஒப்பிடும்போது உயர்ந்த கல்வித்தரத்தை கொழும்புக்கு நிகராக பேணுகின்றது. உண்மையில் பாதிக்கப்பட்டது மற்றைய தமிழ் பிரதேசங்கள் தான். நடக்கும் போராட்டத்தில் கிடைக்கும் சலுகைகள் யாழ்குடா நாட்டுக்கே தொடர்ந்தும் கிடைக்கும் என்பது மற்றொரு உண்மையாகும்.

இதிலும் யாழ் மாவட்டத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி மறுக்கப்பட்டது. இன்றும் மறைமுகமாக மறுக்கப்படுகின்றது. அன்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கல்வியை கோரியபோது தாக்கப்பட்டதுடன், பாடசாலைக்கான அவர்கள் செல்லும் வீதிகள் மூடப்பட்டது. அதையும் அவர்கள் மீறியபோது குடிநீர் கிணறுகள் நாசமாக் கப்பட்டு மிரட்டப்பட்ட சம்பவங்கள் பல வரலாற்றில் பதிவாகியெயுள்ளது. ஏன் 1975-களில் எனது உளில் உயர் சாதி மக்களும், தாழ்ந்த சாதி மக்களும் சம அளவில் இருந்த போதும், தாழ்ந்த சாதியில் இருந்து யாரும் மிகப்பெரிய பாடசாலையான யூனியன் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பில் கற்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. செல்வராசா என்ற மாணவனை கல்லூரியில் சேர்க்க எனது அப்பா கடுமையான போராட்டத்தை பாடசாலை நிர்வாகத்துடன் நடத்தினார். எனது வகுப்பிலேயே அந்த மாணவன் சேர்ந்த போது, மற்றவர்களால் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையில் இழிவாடப்பட்டு கல்வியை தொடர முடியாதவனாக இருந்தான். இதுதான் யாழ்குடா நாட்டின் அண்மைக்காலம் வரையான பொதுவான நிலை. ஏன் சாதிக்கு எதிரான பல போராட்டங்கள் நடந்த பின்பும், நிலைமை இதுதான். இப்படியிருக்க காலனித்துவ கல்வியின் ஆதிக்கம், உயர் சாதிகளின் கையில் மேட்டுக்குடிகள் சார்ந்தே காணப் பட்டது. காணப்படுகின்றது. இங்கு மற்றைய தமிழ் மாவட்டங்கள், முசலீம்கள் வாழும் பிரதேசங்கள், மலையக பிரதேசங்களில் ஒரு விஞ்ஞான பாடசாலையில்

மாணவர் எண்ணிக்கை, ஆசிரியர் எண்ணிக்கை மற்றும் வசதிகள் யாழ்குடா நாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது, சில இடங்களில் அவை மடங்குகளாகவே காணப்படுகின்றது.

இந்த நிலையில் யாழ்குடாநாட்டு கல்வி வசதி மற்றும் சலுகையை நாம் 1950 முதல் 1970 என்ற தொடர்ச்சியான காலகட்டத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பிரம்மாண்டமான இடைவெளியில் காணப்பட்டிருக்கும். வசதியை அடிப்படையாக கொண்டு யாழ்குடாநாட்டு கல்விக்கு கிடைத்த சலுகையை, "திறமை"யாக காட்டுவது மற்ற வளை ஏமாற்றுவதாகும். திறமை என்பது அனைவருக்கும் சம வாய்ப்புகளையும் ஒரே குழுவை உருவாக்கிய பின் நிறுவுவதே. இன்றைய உலகளாவிய ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் அமெரிக்கா வகிக்கும் முதலிடம் கூட, இந்தியா, சீனா என்ற அதிகூடிய மக்கள் தொகை கொண்ட மக்களினத்துக்கு வாய்ப்பையும் வசதியையும் மறுத்த பின்பு அதன் மேல் நிறுவுவதே. உண்மையில் சொல்லப் போனால் இன்றைய உலகில் இடைவெளிகளை உருவாக்கியே, அதில் சிலர் தம்மைத் தாம் நிலைநிறுத்துகின்றனர். இந்த வகையில் யாழ்குடா நாட்டுக் கல்வி என்பது அனைத்து வசதிகளையும் வாய்ப்புகளையும் தான் மட்டும் அனுபவித்த பின்பு, அதை விளைவாக கொண்ட அதிகாரத்தை நிறுவுவதே. இதற்கு பிரிட்டிஷாரின் குண்டியை நக்கி பிழைக்க, உயர்சாதி யாழ்ப்பாணத்து அதிகார வர்க்கம் தயங்கவில்லை. உண்மையில் காலனித்துவத்துக்கு எதிராக போராடியவர்களின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பற்ற தன்மையால், அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட ஒரு நிலையில் பின்தங்கிய சமூகமாக சிங்கள இனம் மாறியது. இந்த ஒடுக்குமுறையில் பிரிட்டிஷாருக்கு தோளோடு தோள் நின்ற கைக்கூலி தமிழ் அதிகார வர்க்கம், தனது நிர்வாக அலகுகள் மூலம் மேலும் சிங்கள இனத்தை அடக்கி ஒடுங்க வைத்தது. இதை சிங்கள இனவாதம் தனக்கு சாதகமாக பயன்படுத்தியது.

காலனித்துவ சேவையும் அதற்கான காலனித்துவ கல்வி என்பன யாழ்குடா நாட்டை கல்வி தரத்தில் இன்று வரை உயர்தரத்தில் வைத்துள்ளது. விஞ்ஞான உயர் வகுப்பு கல்லூரிகளை இலங்கையில் ஆகக் கூடுதலாக கொண்ட நிலையில் (கொழும்பு சமமாக உள்ளது. இது தலைநகருக்குரிய விதிவிலக்கு மட்டுமே. அத்துடன் இங்கும் யாழ் மேட்டுக்குடியின் கணிசமான ஆதிக்கம் உள்ளது), கொழும்புக்கு அடுத்ததாக 527 மாணவருக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையில், ஒரு விஞ்ஞான பாடசாலைக்கு ஆகக் குறைந்த மாணவராக யாழ் மாவட்டம் 4940 மாணவர்களைக் கொண்ட சலுகைக்குரிய வசதியான கல்வியில் திகழ்கின்றது. இலங்கையில் வேறு சில மாவட்டங்களுடன் ஒப்பிடும் போது, மாணவர் எண்ணிக்கை மூன்று மடங்கு குறைந்த நிலையில் யாழ் பாடசாலைகள் திகழ்கின்றது. இது உன்னதமான குடாநாட்டின் கல்வி வளங்களையும் வளர்ச்சியையும் வசதிகளையும் பறைசாற்றுகின்றது.

இலங்கையில் அதிகார வர்க்கத்தையும், கௌரவமான தொழிலையும், வசதியான வாழ்க்கையையும் வழங்கிய கல்வியும், அதைத் தொடர்ந்து கிடைத்த பல்கலைக்கழக அனுமதியில் தமிழரின் எண்ணிக்கையை இன விகிதம் கடந்த நிலையில்

காணப்பட்டது. அதிலும் மருத்துவம், பொறியியல், விஞ்ஞான துறைகளில் தமிழரின் அதிலும் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தாரின் ஆதிக்கம் கொடிகட்டி பறந்தது.

இலங்கை வரலாற்றில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்தின் கைக்கூலிகளாக செயற்பட்ட யாழ் சமூக, அந்த கைக்கூலி கல்வியில் முதன்மையிடத்தை பெற்றது. இதுபோன்ற இலங்கை ஆட்சியை மையப்படுத்தி தலைநகரங்களிலும், யாழ்குடா நாட்டுக்கு சமச்சீராக கைக்கூலிகளின் சமூகம் உயர்ந்த கல்வித் தரத்தை பெற்றனர். இலங்கைக்கு தங்கத் தட்டில் வைத்து சுதந்திரத்தை பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் வழங்கிய போது, காலனித்துவ நலன்களை என்றுமே சிதைவடையவில்லை. மாறாக காலனித்துவ நலன்களை முந்திய கைக்கூலிகள் கையேற்று நடைமுறைபடுத்துவதையே குறிக்கோலாகக் கொண்டு செயற்பட்டனர். போலி சுதந்திரத்தின் பின்பும் ஏகாதிபத்திய கல்விக்கொள்கை, ஏகாதிபத்திய அரைநிலப்பிரபுத்துவ அரைகாலனிய நடைமுறையை பேணிய தொடர்ச்சியில், அந்த கல்வியில் கைக்கூலி சமூகங்கள் முதன்மை இடத்தை தொடர்ச்சியாக பேண முடிந்தது. அத்துடன் அதற்கான வளங்களை தாரமாக கொண்ட ஒரு கைக்கூலி சமூகமாக இவை மிளிர்ந்தன. இந்தக் கைக்கூலித்தனம் இன்று வரை தமிழ் தேசிய போராட்டத்தில் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை முன்வைக்கவில்லை. மாறாக ஏகாதிபத்திய தரமாக செயற்பட தயாராகவே இன்றைய இனத் தேசியவாதிகள் விதிவிலக்கின்றியுள்ளனர்.

இந்த வரலாற்று போக்கில் அடிமட்ட சமூகங்களில் ஏற்பட்ட கொந்தளிப்புகள், ஒரு வர்க்க அடிப்படையில் தேசியத்தை புரிந்து கொள்வது தொடங்கியது. இதை தடுத்துவிட கைக்கூலி கல்வியில் உள்ள சொகுசுக்கான வளத்தை பிரித்தாரும் வகையில் இனப்பிளவுக்கு வித்திட்டனர். உயர்கல்வி மற்றும் சமூக அந்தஸ்தாக கருதப்பட்ட உயர் தொழில்களில் தமிழரின் எண்ணிக்கையை குறைக்கும் முயற்சி ஊடாக, பின்தங்கிய பெரும்பான்மை சிங்கள இளைஞர்களின் சிந்தனையை மருங்குடிக்க முடியும் என்று ஆளும் வர்க்கங்கள் திட்டமிட்டன. இதனடிப்படையில் பதரப்படுத்தலைக் கொண்டு வந்தனர்.

இந்த தரப்படுத்தல் குறித்த வீதம் திறமை அடிப்படையிலும், மற்றவை பிரதேச அடிப்படையிலும் கொண்டு வரப்பட்டன. இது கொண்டு வந்த போது இதற்குப் பின்னால் பெரும் சிங்கள தேசிய இனவாத நோக்கம் இருந்தபோதும், இதை எதிர்த்த குழுக்களின் கண்ணோட்டமும் பிற்போக்கானதாகவே இருந்தது. கல்வி வளம் அற்ற பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் வாழும் பின்தங்கிய மாணவர்களின் நலன்களுக்கு எதிராகவே இருந்தது. இது சிங்கள மாணவர்களை மட்டுமல்ல, பின்தங்கிய பிரதேசமான தமிழ் மாணவர்களுக்கும் எதிராக இருந்தது. வன்னி, கிழக்கு, மலையகம் மற்றும் முகலீம் மக்களுக்கு எதிராகவே யாழ்குடா நாட்டு தமிழ் தேசியவாதிகளின் கண்ணோட்டம் காணப்பட்டது. இலங்கையில் மொத்தமாக தமிழ் மொழி பேசுவோரில் யாழ்குடா நாட்டை சார்ந்தவர்கள் அண்ணளவாக 15 சதவீதமாகும். இவர்கள் தரப்படுத்தலை எதிர்த்து 85 சதவீதமான பின்தங்கிய பிரதேச தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகவே தமது தேசியத்தை முன்வைத்தனர். ஒட்டு மொத்தமாக சிங்கள மக்களை மட்டுமல்ல, 85 சதவீதமான தமிழ் மக்களையும் கூட எதிர்த்தே இந்த தேசிய போராட்டம் எழுந்தது. இந்த யாழ்குடா நாட்டில் வாழும் 15 சதவீதத்துக்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

குள்ளும் ஏழு சதவீதமான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் உயர்கல்வியை முத்தமிடாத வர்கள். ஆனால் அதிகாரத்தில் இருந்த சிறுபான்மை உயர் தமிழ் சமூகம், சொந்த பெரும்பான்மை தமிழ் சமூகத்துக்கு கிடைத்த சலுகைகளைக் கூட எதிர்த்தே நின்றனர். இதில் இருந்தே தமிழ் மக்களின் போராட்டம் வித்திடப்பட்டது. தமிழ் மக்கள் விகிதத்துக்கு அதிகமாகவே தரப்படுத்தலின் பின்பும் பல்கலைக்கழக அனுமதியிருந்த போதும், அதிகம் வேண்டும் என்ற ஜனநாயக விரோதக் கோரிக்கையை முன்வைத்தனர். தொடர்ச்சியான இனப்பிளவும், இனவாதமும், யுத்தத்தின் இன்றைய வளர்ச்சியில் இந்த விகிதம் சரிந்துள்ளது என்பது இதில் இருந்து முற்றிலும் வேறானது.

அரசு இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இன அடிப்படையில் தரப்படுத்தலை கொண்டு வந்த பின்பு, 1975-இல் பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஆராய்வோம்.

மாவட்டம்	சனத்தொகை விகிதத்தில்	மருத்துவம் - பல் மருத்துவம் மாவட்ட ரீதியாக அனுமதிக்கப் பட்ட மாணவர்கள்	மருத்துவம் - பல் மருத்துவம் தரப் படுத்தல் இல்லாத நிலையில் மாவட்ட ரீதியாக கிடைத்திருக்கக் கூடியவை	பொறியியல் - விஞ்ஞானம் மாவட்ட ரீதியாக அனுமதிக்கப்பட்ட மாணவர்கள்	பொறியியல் - விஞ்ஞானம் தரப் படுத்தல் இல்லாத நிலையில் மாவட்ட ரீதியாக கிடைத்திருக்கக் கூடியவை
கொழும்பு	21.03	110	132	70	129
யாழ்ப்பாணம்	5.54	29	61	20	56
கண்டி	9.34	24	17	31	11
களுத்துறை	5.76	15	11	20	16
மன்னார்	0.61	1	1	1	-
வவுனியா	0.75	-	-	-	-
மட்டக்களப்பு	2.03	6	4	7	-
அம்பாறை	2.14	-	-	1	1
திருகோணமலை	1.51	3	1	5	1
காலி	5.80	29	18	20	24
மாத்தறை	4.63	8	05	15	20
இலங்கை	100	275	275	290	290

தரப்படுத்தலில் பிரதானமாக கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம் போன்ற பிரதேசங்கள் அதிகமாக பாதித்தது. இதுபோல் பொறியியல் துறையி் காலி, மாத்தரையும் பாதித்தது. திருகோணமலை மற்றும் மட்டக்களப்பில் மருத்துவத்துறையில் 4 அதிக இடங்களையும், பொறியியல் துறையில் 11 அதிக இடங்களையும் பெற்றனர். ஆனால் இந்த அதிக அனுமதியை மறுத்து அதை யாழ்ப்பாணத்துக்கு தாரைவார்க்க தமிழ் இனத் தேசியவாதிகள் கோரினர். ஒட்டுமொத்த தமிழர் என்ற கோசத்தின்ப கீழ், யாழ்ப்பாணத்தானின் நலன்கள் பொதுமைப்படுத்தப்பட்டு உயர்த்தப்பட்டன. இதற்கு மலையக, முசலீம் சிறுபான்மையினங்களின் மொழியான தமிழ் என்ற அடிப்படையைக் கொண்டு, யாழ் நலன்களை தக்கவைக்க அந்த மக்கள் பலியிடப் பட்டனர். யாழ்ப்பாணம் அல்லாத பின் தங்கிய தமிழீழப் பகுதிகளில் தரப்படுத்தல் மருத்துவத்துறையில் 167 சதவீத அதிகரிப்பையும் பொறியியல் துறையில் 700 சதவீத அதிகரிப்பையும் ஏற்படுத்தியது. இதையிட்டு யாரும் கவலைப்படவில்லை. மாறாக மூடிமறைத்தனர். அதேநேரம் யாழ்ப்பாணம் மருத்துவத்துறையில் 32 இடங்களையும், பொறியியல் துறையில் 36 இடங்களையும் இழந்தது முதன்மை விடையமாக்கி அதை இனவாதமாக்கினர். மொத்தத்தில் தமிழ் பிரதேசங்களில் மருத்துவத்துறை 28 இடங்களையும், பொறியியல் துறையில் 25 இடங்களையும் இழந்தது. வடக்கு கிழக்கில் தெரிவான தமிழர்கள் விகிதம் மருத்துவத்துறையில் 14.18-ஆகவும், பொறியியல் துறையில் 11.72-ஆகவும் இருந்தது. இதை தவிர கொழும்பு போன்ற பகுதிகள் இதற்குள் உள்ளடக்கப்படவில்லை. அனைத்து தமிழ் பகுதியையும் உள்ளடக்கிய வகையில் பொறியியலில் 14.2 சதவீதமாகவும், மருத்துவத்துறையில் 17.4 சதவீதமாகவும், விஞ்ஞானத்தில் 19.4 சதவீதமாகவும் காணப்பட்டது. கலைத்துறையில் முன்பை விட தமிழர்கள் அதிக அளவில் பல்கலைக்கழகம் சென்றனர். 1971-இல் கலைத்துறையில் தமிழர் 4.8 சதவீதமானவர்களே பல்கலைக்கழகம் சென்றனர். இது 1973-இல் 6.1-ஆகவும், 1975-இல் 10 சதவீதமாகவும் மாறியது. இது தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துச் சென்றது. மொத்தத்தில் இனவிகிதத்திற்கு ஏற்ப தமிழரின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே காணப்பட்டது. இதற்கு அடிப்படையான காரணம் மலையக மக்களுக்கும், முசலீம் மக்களுக்கும் மறுக்கப்படும் கல்வியே என்பது வெள்ளிடைமலை.

இலங்கையின் மொத்த 12 பல்கலைக்கழகத்திலும் கல்வி கற்கும் 33,000 மாணவர்களில் 20 பேர் மட்டுமே மலையகத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் மாணவர்கள். இனவிகிதப்படி இது 1,834 இருக்கவேண்டும். கிடைக்க வேண்டியதில் 100-க்கு ஒரு பங்கே கிடைக்கின்றது. 1981-82 முசலீம் மாணவர்களின் மருத்துவத்துறை அனுமதியை எடுத்தால் 2.3-க்கு குறைவாகவே கிடைக்கின்றது. இதுவும் தமிழ் மற்றும் சிங்கள மாணவர்கள் அல்லாத அனைத்து மாணவர்களாலும் பங்கிடப்பட்டது. தரப்படுத்தலுக்கு முன் அதாவது 1969-70-இல் 0.9 சதவீதமான முசலீம் மாணவர்களே மருத்துவத்துறைக்கு செல்ல முடிந்தது. உண்மையில் பின்தங்கிய மற்றும் சிறுபான்மை இனங்களின் கல்வியை பறிப்பதில் அவர்களின் கல்வித் தரத்தை சிதைப்பதிலும் அதிகாரத்தில் இருந்தவர்கள் திட்டமிட்டே செயற்பட்டனர். ஏன் யாழ் கச்சேரியில் இருந்து கிராம பிறப்பு பதிவாளர்கள் வரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பெயரை ஒருமைத் தன்மையில் அடையாளமாக்குவதில், வன்முறையாக தாங்களே பெயர்

களை வைத்து சென்ற நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிவரை கையாண்ட தமிழ் சமூகமல்லவா! இந்த வகையில் தமிழர்கள் அதிகமாக ஆங்கிலேயர் காலத்திலும் பின்னர் நிர்வாகத்தில் இருந்தபோது, சிறுபான்மை இனங்களின் அடிப்படைக் கல்வியுரிமையை மறுத்து, அதைக் கொள்ளையிட்டே உயர் அந்தஸ்துகளை நிறுவினர். இன்று வரை எமது போராட்டம் அதைத் தாண்டி ஒரு படி முன்னேறவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தின் அற்ப பூர்சுவா கனவுகளையே இயக்கம் தலைமை தாங்குகின்றது. மலையக மக்களின் நலன்கள், முசுலீம் நலன்கள், பின்தங்கிய பிரதேச மக்களின் நலன்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் நலன்கள் என எதை பற்றியும் கவலைப்படாத போராட்டம், எப்படி அடிமட்ட மக்களின் சமூகக் கோரிக்கைகளை தீர்க்க போராடும். இதனால்தான் இந்தப் போராட்டம் குறுந்தேசிய இனப் போராட்டமாக சிதைந்துவிட்டது.

யாழ் நலன்கள் குறுந்தேசியமாகியபோது தரப்படுத்தல் எதிர்க்கப்பட்டு அவர்கள் சார்பாக போராட்டங்கள் நடைபெற்றன. 3.2.73-இல் யாழ்ப்பாணத்தில் கூடிய யாழ் உயர்வர்க்கங்கள் முன்வைத்த தீர்மானம் ஒன்றில் "பொறியியல், மருத்துவம், விஞ்ஞான பீடங்களுக்கு அனுமதி வழங்குகையில் தமிழ் மொழி மூலமானவர்களுக்கு வேறுபாடு காட்டப்படுவதை வன்மையாக கண்டிக்கின்றோம். மொழி அடிப்படையில் தெரிவு அமைவதால் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறுவதில் தமிழ் மாணவர்கள் தொகை கணிசமான அளவுக்கு குறைந்திருக்கின்றது" என்று கூறியது. இதன் மூலம் தரப்படுத்தலில் மற்றைய பிரிவுகளை இட்டு யாழ் சமூகம் அக்கறைப்படவில்லை. யாழ் உயர் வர்க்கங்களின் பூர்சுவா கனவுகளாக இருந்த பொறியியல், மருத்துவம், விஞ்ஞான துறையை மையமாக வைத்தே தேசியத்தை முன் தள்ளினர். மற்றைய தமிழ் பிரதேசங்களின் தரப்படுத்தல் மூலம் கிடைத்த சலுகைகளையும் உள்ளடக்கிய வகையில் இந்த எதிர்ப்பு ஒரு ஆயுதப் போராட்டமாக வளர்ச்சி பெற்றது.

பிற்போக்கு தேசியத்தின் அடித்தளம்

தரப்படுத்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தொடங்கிய ஆயுதப் போராட்டம் பிற்போக்கான திசை வழியில் இன்றுவரை தொடருகின்றது. உண்மையில் இனவாதத் தரப்படுத்தலை எப்படி ஒரு ஜனநாயகக் கோரிக்கையாக மாற்றி போராடியிருக்க வேண்டும் என்பதே எம்முன்னுள்ள அடிப்படையான கேள்வியாகும். இதுவே தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை சரியாக வழிநடத்தியிருக்கும். தரப்படுத்தலை எந்த வகையில் எதிர் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதைப் பார்ப்போம்.

1. இனவாத இனப்பிளவை கொண்டு வரும் தரப்படுத்தும் முறையை எதிர்த்து, பல்கலைக்கழக தகுதி பெறும் அனைத்து மாணவர்களுக்கும் அனுமதியை வழங்கு என்று கோரியிருக்க வேண்டும்.
2. பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் (தமிழ், சிங்கள, மலையக, முசுலீம் மக்களின்) கல்விக்கான அடிப்படை வசதியை உயர்த்தக் கோரியிருக்க வேண்டும்.

3. இலங்கை தேசிய வளத்துக்கும் அது சார்ந்த உற்பத்திக்கு ஏற்ப கல்வியை முற்றாக மாற்றவும், அதற்கு இசைவான பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்புகளை கோரியிருக்க வேண்டும்.
4. உயர் அதிகாரிகளை உருவாக்கவும், உயர் அந்தஸ்துக்கான கல்விக்கு பதிலாக மக்களின் வாழ்வுடன் இணைந்த அவர்களின் வாழ்வை மேம்படுத்தும் கல்வியை முன் வைத்து இருக்க வேண்டும்.
5. முன்னேறிய கல்வி அடிப்படையை பெறும் வகையில் பின் தங்கிய மக்கள் கல்வியை பெறும் வகையில் சமூக பொருளாதார சூழலை உருவாக்க போராடியிருக்க வேண்டும்.

இந்த கோரிக்கை தமிழ் மக்களுக்கு மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களுக்கும் கூட இதுவே பொது கோசமாயிருக்க வேண்டும்.

1. இனம் சார்ந்த இனவாத அடிப்படையிலான தரப்படுத்தல் முறையை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.
2. பிரித்தாளும் குறுகிய இன அரசியலை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.
3. இன ஐக்கியத்தை இனம் கடந்து முன் வைத்திருக்க வேண்டும்.
4. இன அடிப்படையிலான சமுதாயத்தின் திட்டமிட்ட பிளவுகளை வரலாற்று ரீதியாக அடையாளம் காட்டி, அதை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.
5. ஆதிக்க வர்க்கங்களின் இன வர்க்க நலன்களையும் நோக்கத்தையும், தெளிவு படவே இனம் காட்டி அதை எதிர்த்துப் போராடியிருக்க வேண்டும்.

ஆனால் இதை தமிழ் மக்களும் சரி, சிங்கள மக்களும் சரி செய்யவில்லை. இலங்கையில் எந்தக் கட்சியும் இதை முழுமையாக கொண்ட போராட்டத்தை நடத்தவில்லை. கட்சிகள் இந்த பிளவில் குளிர்காய்ப்பவர்களாக இருந்ததால், இந்த பிளவை வீங்க வைத்தனர். இதன் எதிர்நிலைத் தன்மையில் ஒருபுறம் சிங்கள மக்களுக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டன. மறுதலத்தில் தமிழரின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. இன அடிப்படைவாதம் சமூகங்களை இனங்களாகப் பிளந்து படிப்படியாக ஒரு யுத்த தன்மைக்குள் நகர்த்தின. இதனால் தமிழர்களுக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய உரிமைகள் முந்திய சிங்கள இன நிலைக்கு தாழ்ந்து மறுக்கப்பட்டதுடன், தமிழரின் வாழ்வு மறுக்கப்பட்டது. இவை நிகழ்ந்த காலகட்டம் என்பது, ஒரு வரலாற்று நீட்சியாக இருந்துள்ளது. ஆனால் இதை மறுத்த தமிழ் தேசியம் தமிழர்கள் தமது ஒடுக்குமுறையை பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இருந்து விளக்கியதில் இருந்தே, போராட்டத்தில் பிற்போக்கான கூறு வளர்ச்சி பெறுவதை உறுதி செய்தது. சிங்கள இனவாத அரசு தரப்படுத்தலை கொண்டு வந்த போது, இனவாதமே அதன் அடிப்படையாக இருந்தது. இதை தமிழர்கள் அதே இன வாதத்துடன் உள்வாங்கி எதிர்த்தது என்பது, எமது போராட்டத்தின் ஒரு திசைவில

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கல்தான். உண்மையில் ஜனநாயகபூர்வமாக சிந்திப்பவன் ஒட்டு மொத்தமாக சகல மாணவர்களையும் இனம் கடந்து பார்த்திருக்க வேண்டும். அதை குறிந் தமிழ் தேசியம் ஒருநாளும் செய்யவில்லை.

உண்மையில் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்கள் எண்ணிக்கை எல்லையற்றது. 1942-இல் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒட்டு மொத்தமாக கல்வி கற்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 904 ஆக இருந்தது. இது 1988-89-இல் 29,781 ஆக மாறியது. 1998-இல் இது 32,000-மாக மாறியது. ஆனால் பல்கலைக் கழக அனுமதி கோரி 1960-இல் 5,277 பேர் விண்ணப்பித்தனர். 1969-70-இல் 30,445 பேர் விண்ணப்பித்தனர். இது 1995-இல் 70,000-ஆக மாறியது. ஆனால் பல்கலைக்கழக அனுமதி 1960-இல் 1,812 பேருக்கும், 1969-70-இல் 3,451 பேருக்குமே, 1995-இல் 8,000 பேருக்கே கிடைத்தது. பல்கலைக்கழக தகுதியுடையவர்களில் கிடைக்கும் எண்ணிக்கை ஆழமாக குறைந்து வருகின்றது. பல்கலைக்கழகம் செல்லும் தகுதி உடையவர்களில் பல்கலைக்கழகம் செல்வது 1970-இல் 34 சதவீதமும், 1975-இல் 26 சதவீதமும், 1980-இல் 12 சதவீதமும், 1991-இல் 15.5 சதவீதமும், 1993-இல் 14.6 சதவீதமாகவும், 1995-இல் 11.4 சதவீதமாகவும் குறைந்து செல்லுகின்றது. பல்கலைக்கழகம் செல்ல தகுதி உடையவர்கள் கல்வி மறுக்கப்பட்டு, கற்ற கல்விமுறைக்கு சம்பந்தம் இல்லாத சமூக உழைப்புடன் தொடர் பற்ற வகையில் சமூகத்தில் வீசப்படுகின்றார்கள்.

பல்கலைக்கழகம் செல்லத் தகுதியுடையோரில் பல்கலைக்கழகம் செல்வோர்.

ஆண்டு	சதவிகிதம்	ஆண்டு	சதவிகிதம்	ஆண்டு	சதவிகிதம்
1948	22.4	1958	28.0	1970	10.9
1949	24.0	1959	30.0	1971	-
1950	30.3	1960	34.3	1972	10.8
1951	28	1961	37.0	1974	11.2
1952	25.6	1962	21.4	1975	8.4
1953	24.1	1963	22.4	1976	7.8
1954	29.5	1964	20.6	1977	5.9
1955	31.3	1965	20.3	1978	6.7
1956	35.1	1966	11.6	1979	6.4

உண்மையில் பல்கலைக்கழக தகுதியுடைய அனைத்து மாணவருக்கும் பல்கலைக்கழகம் அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது. தகுதியுடைய மிகக் குறைந்த சில ருக்கே அனுமதி என்ற நிலையில், இதில் இனவாதம் புகுத்தப்பட்டது. தகுதியுடைய அனைத்து மாணவர்களுக்கும் கல்வி கிடைக்குமாயின், தரப்படுத்தல் என்ற

முறையே அர்த்தமற்றதாகிவிடும். அண்ணளவாக 9 முதல் 10 மடங்கு மாணவர்களுக்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி மறுப்புக்குள்ளாகிய நிலையில், இதைத் திசை திருப்பவே இனவாத மோதலை திட்டமிட்டு உருவாக்கியதை, இலங்கை வரலாறு மீண்டும் ஒருமுறை காட்டுகின்றது. தகுதியுடைய பல்கலைக்கழக கல்வி மறுக்கப்பட்ட மாணவர் நலனுக்காக யாரும் போராடத் தயாராக இல்லை. இது தமிழ் சிங்கள இனம் கடந்து ஒரே நிலையில், ஒரேவிதமான முடிவுகளையே கொண்டிருப்பது இதன் சாரமாகும். உண்மையில் பல்கலைக்கழக தகுதி உடையவர்களில் கல்வி மறுக்கப்பட்ட நிலையில் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழரும் இருந்தனர், சிங்களவரும் இருந்தனர். ஆனால் தேசியவாதிகள் தத்தம் தரப்பில் இதைப் பற்றி மூச்சுக் கூட விடவில்லை. பாதிக்கப்பட்டவர்கள் சார்பாக இந்த தேசியம் உண்மையில் போராடத் தயாராக இருக்கவில்லை.

இது ஒருபுறம் மறுக்கப்பட மறுதலத்தில் பொதுவாகவே கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது. இலங்கையில் 1995-இல் உயர்கல்வி 2 முதல் 5 சதவீதமானவருக்கே கிடைத்தது. மிகுதி மாணவர்களுக்கு அது திட்டவட்டமாக மறுக்கப்படுகின்றது. அண்ணளவாக 14 சதவீதமான குழந்தைகள் பாடசாலை செல்லும் வயதில் சேரிகளிலும் தொழில் நிலையங்களிலும் அடிமைகளாக வாழ்கின்றனர். அடிப்படையான தேவையை நிறைவு செய்யும் சமூகப் பொருளாதார பண்பாட்டுச் சூழல் இன்மையால், கல்வி கற்போரும் தமது கல்வியை தொடரமுடியாத சூழலில் சிதிலமடைகின்றனர். 1987-இல் 3,89,577 மாணவர்கள் க.பொ.த சாதாரண பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை. அவர்கள் எந்தவிதமான கல்வி தொடர்ச்சியுமின்றி வீதியில் வீசியெறியப்பட்டனர். இதே ஆண்டில் 1,12,577 மாணவர்கள் க.பொ.த உயர்தர பரீட்சைக்கு தோன்றிய போது 6,143 மாணவருக்கு மட்டுமே பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்தது. மிகுதியானவர்கள் சமூக வெற்றிடத்தில் தள்ளப்பட்டனர்.

இலங்கையின் சமூகப் பொருளாதார பண்பாட்டு நிலைமை மக்களிடையில் பிளவுபட்டு இருப்பதால், ஒட்டு மொத்த மாணவர் சமூகமே பாதிக்கப்படுகின்றது. 1991, 1992, 1993-இல் 5-ம் வகுப்பு புலமைப் பரீட்சையை ஆராயின் 10 முதல் 17 சதவீதமானோர் 100-க்கு 10 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 23 முதல் 42 சதவீதமானவர்கள் 20-க்கு குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்றனர். 53 முதல் 73 சதவீதமான மாணவர்கள் 40-க்கு குறைவான புள்ளிகளைப் பெற்றனர். அதாவது 1991-இல் 38,000 பேர் 100-க்கு 10 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 1991-இல் 86,000 பேர் 100-க்கு 20 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். 1991-இல் 1,50,000 பேர் 100-க்கு 40 குறைவான புள்ளிகளையே பெற்றனர். முரண்பாடு கொண்ட சமூகப் பொருளாதார பண்பாட்டுக் கூறுகள் மாணவர்களின் கல்வித் தரத்தை மிக மோசமாக பாதிப்பதை இது காட்டுகின்றது.

வாழ்க்கையோடு தொடர்பற்ற வகையில் திணிக்கப்படும் கல்வி மற்றும் உயர்ந்த அந்தஸ்தை நோக்கிய கனவுடன் திணிக்கப்படும் கல்வி முறை பாரிய சமூக விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது. 1990-இல் வந்த தொடர் பத்து ஆண்டுகளில் க.பொ.த சாதாரண பரீட்சையில் 10 சதவீதமானவர்கள் (1995 இல் 55,000 பேர்)

ஒரு பாடத்தில் தன்னும் சித்தி பெறவில்லை. 70 சதவீதமானவர்கள் கணிதம் மற்றும் விஞ்ஞானத்தில் சித்தியடையவில்லை. 1995-இல் 15 சதவீதமானவர்கள் மட்டுமே க.பொ.த. உயர்தர வகுப்புக்கு செல்லும் தகுதியை அடைந்தனர். 1995-இல் 12,000 மாணவர்கள் க.பொ.த. உயர்தர பரீட்சையில் ஒரு பாடத்திலேனும் சித்தி பெறவில்லை. ஆண்டுக்கு 200 கோடி செலவில் வழங்கப்படும் இந்த ஏகாதிபத்தியக் கல்வியின் கதி இது. க.பொ.த. பரீட்சைக்கு பங்கு கொள்ளும் 1,70,000 மாணவர்களில் 8 முதல் 9 ஆயிரம் பேர் வேலையற்றவராக மாறுகின்றனர். 1960 தொடங்கிய வேலையற்ற பட்டதாரிகளை உற்பத்தி செய்யும் எமது கல்வி அமைப்பு, இன்று 16 முதல் 17 ஆயிரம் பட்டதாரிகள் வேலையற்றவராகி விடுகின்றனர். இன்று 1,70,000 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக பரீட்சையில் பங்கு கொள்ளும் அதே நேரம், 70,000 பேர் பல்கலைக்கழக தகுதியை பெற்ற போதும், அதில் 8,000 பேர் மட்டுமே பல்கலைக்கழக அனுமதியை பெறுகின்றனர். இந்த தகுதி பெற்றோரில் பல்கலைக்கழகம் செல்வோர் குறைந்து வருகின்றனர். உயர் கல்வி வயது எல்லையான 19-23 வயதுடைய 2 சதவீதமானவர்களே உயர் கல்வியைப் பெறுகின்றனர். இது தென்னாசியாவில் 5 சதவீதமாகவும் உள்ளது. 40 கோடி மக்கள் தொகை கொண்ட ஐரோப்பாவில் 1.2 கோடி மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் கல்வி கற்கின்றனர். 2000-ஆம் ஆண்டில் 30-க்கும் 34-க்கும் இடைப்பட்ட வயதில் உள்ளவர்களிடையே 22 சதவீதமானவர்கள் உயர்ந்த பட்டப்படிப்பை முடித்தவர்களாக உள்ளனர். லுக்ஸம்பேர்க்கை எடுத்தால் 80 சதவீதமானவர்கள் பட்டப்படிப்பை முடிக்கின்றனர்.

இலங்கையில் அடிப்படைக் கல்வியை பெறுவோரில் கல்வித் தரமும், அதன் தொடர்ச்சியும் மிக மோசமாக அடிபாதாளத்தில் காணப்படுகின்றது. எமது தேசிய போராட்டம் கல்வியை முன்னிலைப்படுத்தி தொடங்கியபோது, அனைத்து மாணவர்களின் கல்வி மீது தன்னை ஆயுதபாணியாக்கவில்லை. ஒவ்வொரு வருடமும் கிடைக்கும் உயர் அந்தஸ்துகளை உடைய மருத்துவம், பொறியியல் மற்றும் விஞ்ஞானத்துறை சார்ந்து கிடைக்கும் 500 உயர் கல்வியை மையமாக வைத்தே, குறுந்தேசியத்தை உயர்த்தினர். இதற்கு சாதகமாக மருத்துவர், பொறியியல் கனவுகளுடன் கற்று வந்த மாணவர் சமூகத்தையும், ஒட்டு மொத்த சமூக கண்ணோட்டத்தையும் குறுந்தேசிய இனப் போராட்டத்தின்பால் இழுக்க முடிந்தது. பல்வேறு சமூகத்துறை சார்ந்த குறுகிய கண்ணோட்டம் குற்றத்தேசிய இனப் போராட்டமாகியது. ஒட்டு மொத்த மாணவர்களின் எதிர்காலம், சமூகத்தில் வடிகட்டப்பட்ட பின் அவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள்? என்பது தொடங்கி இதன் சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுக் கூறுகள் என்ன? என்பதைப் பற்றி குறுந்தேசியப் போராட்டம் அக்கறைப்படவேயில்லை. இதற்கு எதிரான சமூக கண்ணோட்டத்தை கொண்டு கோசம் போட்டவர்கள், கல்வி தொடர முடியாத சமூக நிலைமைகளை கவனத்தில் எடுத்து அதற்கு எதிராக போராட முன்வரவில்லை. கிரிக்கட் போட்டியில் சிறு எண்ணிக்கையானோர் விளையாட, வேலை வெட்டி இல்லாதவர்கள் நாள் கணக்காக கற்றி நின்று வம்பளப்பது போல், மாணவர் சமூகத்தில் ஒரு சிலரை உருவாக்கும் வகையில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. தொடர்ச்சியான வடிகட்டல் ஊடாக சிலரை மையப்படுத்தி சமூக கண்ணோட்டம் நீடிக்கும் போது, உண்மையில் கல்வித் தரம் என்பது அதன் பாதாளத்தில் வீழ்ச்சி காண்பது தவிர்க்கமுடியாது. கல்வி என்பது

சமூகத் தளத்தில் மனிதனின் வாழ்வியலுடன் எந்த விதத்திலும் தொடர்பற்றதாக உள்ளவரை, அறிவற்ற மூடர்களாக சமூகம் உருவாகின்றது. அதில் இருந்து உருவாகும் போராட்டம் முட்டாள்தனத்தையும் மக்கள் விரோதத்தையும் அடிப்படையாகக் கொள்கின்றது. இலங்கை ஒரு விவசாயநாடு. ஆனால் எத்தனை பேருக்கு அதில் பட்டத்தை பெற முடிகின்றது. இதுபோல மீன் பிடி தொடங்கி தேசிய உற்பத்தி மேல் நாம் ஆராயின் எமது கல்வியின் கோமாளித்தனத்தையும், தேசியத்தின் ஏகாதிபத்திய தன்மையையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்தத் தொழில்கள் இழிவாகக் கப்பட்ட போது, அந்த பட்டங்கள் கூட இழிவாகவே தீட்டப்படுகின்றது. ஏகாதிபத்திய நாடுகளுக்கு தேவையான மலிவான கூலிகளை உற்பத்தி செய்வதற்கே இந்தக் கல்வி ஆதாரமாகின்றது. இலங்கையில் பல்கலைக்கழகம் சென்ற இந்த பிரிவுகள், நாட்டை விட்டுச் சென்று விடுவது வெட்டவெளிச்சமாகும். ஆனால் எமது தேசியம் இந்த வட்டத்துக்குள் நின்று இதை மையமாக வைத்தே சமூகமின்றது.

இதை உயர் வர்க்கங்கள் தமது நலனில் இருந்து ஒட்டு மொத்த சமூகத்துக்கும் கட்டமைக்கின்றனர். தரப்படுத்தலுக்கு முன் இலங்கையில் மருத்துவம் பொறியியல் மற்றும் விஞ்ஞானத்தில் யாழ்குடா நாடு 50 சதவீதத்தை கைப்பற்றிய போது, கலைத்துறையில் 5 சதவீதத்துக்கும் குறைவாகவே பல்கலைக்கழகம் சென்றனர். யாழ் சமூகத்தின் பூர்சுவா கண்ணோட்டம் கலைத்துறையை இழிவாக்கி அதைத் தீட்டாக்கியதன் விளைவே இது. இதைப் பார்ப்போம்.

ஆண்டு	69-70	70-71	71-72	73	74	75	76	77	78
சிங்களம்	89.1	89.7	92.7	91.8	86.0	85.6	86.3	85.8	83.3
தமிழ்	6.9	7.0	4.7	5.9	10.0	10.1	8.6	9.2	15.3

இந்த நிலையில் கல்வி தொடர முடியாத குழந்தைகளின் சமூகப் பொருளாதார நிலைமையை இட்டு, இந்த தமிழ் தேசிய உயர் வர்க்கம் என்றுமே கவலைப்பட்டது கிடையாது. இதை வகுப்பு ரீதியாக பாடசாலையை விட்டு விலகியதை ஆராய்வோம்.

வகுப்பு	1	2	3	4	5	6	7	8
1972	-	5.3	5.3	6.4	7.3	9.3	4.7	8.4
1973	3.9	4.3	9.81	10.9	13.2	13.5	11.8	14.1
1975	2.2	5.2	11.2	11.2	12.4	12.4	12.0	12.0
1976	6.8	2.3	5.5	7.4	10.2	7.5	6.3	13.9

தமிழ் தேசிய உயர் வர்க்கம் தனது நலனில் இருந்து தொடங்கிய தேசியப் போராட்டம் கூட, அதன் எல்லைக்குள் தான் இன்று வரை தன்னை தகவமைத்துள்ளது. அனைத்து மாணவர்களின் கல்வி பற்றி சிந்திக்கத் தவறிய எமது குறுந்தேசிய இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இனப் போராட்டம், குறுகிய சமூக நலன்களில் இருந்தே தனது கோரிக்கைகளை முன்வைக்கின்றது. தமிழ்த் தேசியவாதிகள் மட்டுமல்ல சிங்கள ஆட்சியாளர்களும் இதையே சிங்கள மக்கள் மேல் திணிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு இடையில் இதில் கொள்கை வேறுபாடு கிடையாது. ஆக மக்களை கொள்ளையிட்டு பிரதேசங்களை யார் ஆள்வது என்பதே குறுந்தேசியத்தின் மையமான பிரச்சினை. தேசியத்தில் மக்களின் நலன் என்ன? என்பது பற்றி அக்கறை கிடையாது. இதனால் மாணவர் சமூகத்தையிட்டு இந்த தேசியம் பழைய அதே கொள்கையையே கடைபிடிக்கின்றது. மறுதலத்தில் பாடசாலை செல்லும் மாணவர்களுக்கே இந்தக் கதியுள்ள போது, பாடசாலை செல்ல முடியாதவர்கள் நிலையை நாம் கற்பனை பண்ணத் தேவையில்லை. இலங்கையில் கல்வியை பெற முடியாதவர்கள் என்பது முதல், எத்தனை சதவிகிதம் மாணவர்கள் கல்வியைப் பெறுகின்றனர் எனப் பார்ப்போம்.

கல்வி மட்டம்	1971	1971	1981	1981
	ஆண்	பெண்	ஆண்	பெண்
பாடசாலை செல்லாதோர்	12.1	12.4	6.0	4.2
1 முதல் 5 வரை சித்தியடைந்தோர்	15.6	10.4	9.4	4.9
6 முதல் 10 வரை சித்தியடைந்தோர்	61.4	58.0	72.7	67.6
க.பொ.த சாதாரண வரை சித்தியடைந்தோர்	9.9	18.0	9.8	19.6
க.பொ.த. உயர்தரம் வரை சித்தியடைந்தோர்	0.7	1.0	1.7	3.3
பட்டப்படிப்பும் அதற்கு மேலும்	0.3	0.6	0.1	0.4

இலங்கையில் கல்வி கற்க முடியாத சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுக் கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட குழந்தைகளையிட்டுத் தமிழ்த் தேசியமும் சரி சிங்கள தேசியமும் சரி அல்லது இலங்கையில் எந்தக் கட்சியும் கூட அக்கறைப்படவில்லை. பாடசாலை செல்பவர்கள் கூட உண்மையில் இயந்திரமாக செல்லுகின்றனரே ஒழிய, கல்வி மீதான சமூக ஆர்வம் அல்ல. சமுதாயத்தின் இழிந்துபோன சமூகக் கண்ணோட்டம் கல்வியில் பாரிய விளைவை ஏற்படுத்துகின்றது. இது கல்வி தரத்தை வீழ்த்துவதுடன் தொடர்ச்சியான கல்வி முடக்கப்படுகின்றது. இதனால் க.பொ.த சாதாரண வகுப்பு மாணவர்களில் 80 சதவீதமான மாணவர்கள் பெரும்பாலான பாடங்களில் சித்தி பெறுவதில்லை. 20 சதவீதமான மாணவர்களே அனைத்துப் பாடங்களிலும் சித்தி பெறுகின்றனர். அனைத்து மாணவர்களில் 12 சதவீதமானவர்கள் மொத்தத்தில் அதே வகுப்பை மீண்டும் படிக்கின்றனர். உண்மையில் இலங்கையில் மாணவர்களின் கல்வி என்பது, 99 சதவீதம் மறுக்கப்படுகின்றது. சிலரை உருவாக்கும் கல்வியை மூடிமறைக்கவே கல்வியில் இனவாதம் புகுத்தப்பட்டது. ஒட்டு மொத்த மாணவர் பிரச்சினையை குறுகிய இனவாத எல்லைக்குள் சிதைத்ததன் மூலம், மாணவர்களின் முதுகில் ஆளும் வர்க்கங்களும் கட்சிகளும் சவாரி செய்ய முடிந்தது, முடிகின்றது. இதையே தமிழ் தேசியமும் மறுதலத்தில் செய்தது. அனைத்து மாணவர்களின் நலன்களில் இருந்து இந்த தேசிய

பிரச்சினையை இரு பகுதியுமே அணுகவில்லை. அணுகப்போவதுமில்லை. இதனால் இந்த தேசியம் என்பது சிலரின் நலனையும், சில வர்க்கத்தின் நலனையும், சில பிரதேசத்தின் நலனையும், உயர் சாதியின் நலனையும் பிரதிபலிப்பதால், யாழ் நலன்கள் சார்ந்த குறுந்தேசிய இனப் போராட்டமாகச் சீரழிந்தது.

அனைத்து மாணவர்களின் நலனை உள்ளடக்கிய தேசிய ஜனநாயக கோரிக்கையை முன்வைத்து போராடியிருக்க வேண்டும். இனவாத பிளவுக்கான தரப்படுத்தல் முயற்சியை இதனடிப்படையில் முறியடித்திருக்க வேண்டும். மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேச மாணவர்களுடன் இணைந்து, பிரதேசவாதத்தை தகர்த்திருக்க வேண்டும். சிறுபான்மை முசுலீம், மலையக மக்களுடன் நேசக்கரம் நீட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் எதிரிடையாகச் சென்றோம். யாழ் மேலாண்மையை நிறுவவும், அதிக பல்கலைக்கழக அனுமதியையே நாம் கோரினோம். நாம் இன்று தமிழ் ஈழத்தைப் பெற்றால் கூட, இன்று இருக்கும் பல்கலைக்கழக அனுமதியைக் கூட பெறமுடியாது. இன்று உள்ள தமிழ் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை விட குறைவாகவே பல்கலைக்கழகம் செல்வர். தேசிய தேவைக்கு ஏற்ற கல்விக்கு பதில், ஏகாதிபத்திய உற்பத்தி மற்றும் கைக்கூலிக்கு ஏற்ற கல்வியே எமது தேசிய கல்வியாக உள்ளது. இதுவே புலிகளின் தேசியக் கொள்கையும் கூட. எமது ஆயுதப் போராட்டம் வித்திட்டு வளர்ந்த முறையே பிற்போக்கானதாகும். குறுந்தேசிய யாழ் மையவாத உயர் கைக்கூலிகளின் நலன்களை பிரதிபலிக்கும் போராட்டமாகவே பரிணமித்தது. ஆனால் தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சினைகள் பல இருந்தது, இருக்கின்றது. அதில் கல்வியும் ஒன்று.

1969-இல் போட்டி பரீட்சை மூலம் தெரிவான 27.5 சதவீதமான தமிழ் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 1974-இல் 7 சதவீதமாக குறைந்தது. இது மாவட்ட ரீதியாக பங்கிடப்பட்டது. 1973-இல் மொழிவாரி தரப்படுத்தல், 1974-இல் மாவட்ட அடிப்படையிலான தரப்படுத்தலும், 1975-இல் 100 சதவீத மாவட்ட ஒதுக்கீடும், 1976-இல் 70 சதவீதம் மாவட்ட ஒதுக்கீடும் 30 சதவீதம் போட்டி பரீட்சையிலான திறமை அடிப்படையிலான ஒதுக்கீடும், ஒட்டு மொத்த தமிழ் மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இனவிகித எண்ணிக்கையில் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் இது எந்த விதத்திலும் யாழ் மாவட்டத்தின் ஒட்டுமொத்த மாணவர்களின் சதவிகிதத்துக்கு மேலாகவே, பல்கலைக்கழக அனுமதியை யாழ் மாணவர்கள் பெற்றனர். இது எந்த பாதிப்பையும் இனவிகிதம் சார்ந்து யாழ்குடா நாட்டை பாதிக்கப்படவில்லை. உண்மையில் யாழ் அல்லாத தமிழ் மாணவர்களே தொடர்ச்சியாக பாதிக்கப்பட்டனர். தரப்படுத்தல் அவர்களில் சிலருக்கு சலுகை வழங்கிய போதும், இனவிகிதாசாரம் சார்ந்து பாரிய இழப்பை தொடர்ந்தும் சந்தித்தனர். கல்விக்கான சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுச் சூழல் அவர்களுக்கு எதிராக இருந்தது. இது யாழ் உயர் பிரிவுகளின் (இது வர்க்கம், சாதி, பிரதேசவாதம்) தொடர்ச்சியான ஒடுக்குமுறையாலும், சிங்கள இனவாத அரசின் ஒடுக்குமுறையாலும் ஏற்பட்டது. தமிழ் மக்களின் கல்வி சார்ந்த பிரச்சினை என்பது யாழ்குடா அல்லாத பிரதேசங்களிலும், தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களினதும், முசுலீம் மாணவர்களினதும், மலையக மாணவர்களின் கல்விக்கான அடிப்படை வசதிகளை, சிங்கள இனவாதிகள் முதல் தமிழ் குறுந்தேசிய வாதிகளும் திட்டமிட்டு மறுத்து வந்தனர். இதற்கு யாழ் சமூகம் சார்ந்த தேசியம்,

தமிழ் மக்கள் என்ற பொதுமைப்படுத்தல் ஊடாக அந்த மக்களின் நலனை இனவாத அமைப்புக்குள்ளேயே சூறையாடியதும், அந்த மக்களை இழிவுபடுத்தி ஒடுக்கியதும் ஒரு முக்கியமான தேசிய இன அடிப்படையாகும். இனமாக தேசியமாக பொதுமைப்படுத்தும் போது அந்த மக்களின் நலன்களை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும். மாறாக பொதுமைப்படுத்திய இனக் குறந்தேசிய அடிப்படையில் அந்த மக்களை சூறையாடும் யாழ் மையவாத நலன்கள், அந்த மக்களை இன எல்லைக்குள் ஒடுக்கி வைத்துள்ளது. இதை ஆதாரமாக ஆராய்வதன் மூலம் இதைத் தெளிவாக்கலாம்.

வர்க்க ரீதியான இனவாத பிரதேசவாத சாதிவாதக் கல்வியின் போக்கு

வர்க்க ரீதியான இனவாத பிரதேசவாத சாதிவாதக் கல்வியின் போக்கிற்கு எதிராக தேசியம் தனது போராட்டத்தை நடத்தவில்லை. மாறாக அதைப் பாதுகாப்பதில் ஒரு ஜனநாயக விரோத சக்தியாக வளர்ச்சி பெற்றது. இன்று இலங்கையில் மொத்தமாக 10,590 பாடசாலைகள் உள்ளன. இதில் அரசு பாடசாலைகள் 10,042 ஆகும். இதில் 20.3 சதவீதம் உயர்தர வகுப்புகளைக் கொண்ட பாடசாலையாகும். மொத்த பாடசாலையில் 40 சதவீதம் 1 முதல் 5 வகுப்புவரையிலானது. இதில் ஏறத்தாழ மூன்றில் ஒரு மாணவர்கள் கற்கின்றனர். இலங்கையில் மொத்த ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை 1,80,000 ஆகும். 1996-இல் இலங்கையில் மொத்த மாணவர்கள் 42 லட்சமாகும். இதில் 1 முதல் 5-ம் வகுப்புவரை 19 லட்சம். 6 முதல் 11 வரை 21 லட்சம். 12 முதல் 13 வரை 2 லட்சமாகும். ஆரம்பபாடசாலையில் (கல்வி (1-5)) 8 சதவீதமானோர் கல்வி கற்கவில்லை. இடைநிலைக் கல்வியில் (6 முதல் 11) 25 சதவீதமானோர் கல்வி கற்கவில்லை. உயர் கல்வி வயது எல்லையில் மூன்று சதவீதமான மாணவர்களே கல்வி கற்கின்றனர். இவை இனம் கடந்த நிலையில் இலங்கையில் கல்வியின் வீழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. மொத்த ஆசிரியர்களில் ஆரம்ப பாடசாலையில் 80 சதவீதமும், இடைநிலைப் பாடசாலையில் 60 சதவீதமும் மொத்தத்தில் 70 சதவீதம் ஆசிரியர் தொழிலில் பெண்கள் உள்ளனர். உயர் கல்வியை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல பெண்களின் எண்ணிக்கையிலும் கூட வீழ்ச்சி ஏற்படுகின்றது. ஆணாதிக்க அமைப்பும் கூட பொதுவாக இலங்கையில் பெண்களின் கல்விக்கு தடையாகவே உள்ளது.

1967-ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழக பொறியியல் மருத்துவ அனுதியில் 73 சதவீதமானவர்கள் தனியார் அல்லது உயர்தர பாடசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள். 18 சதவீதமானவர்கள் தனிப்பட்ட பரீட்சார்த்திகள். இவர்களும் உயர்ந்தர பாடசாலைகளின் பழைய மாணவர்களாவர். 1983-இல் பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஆராய்ந்த போது, 82.4 சதவீதமான உழைக்கும் மக்களில் இருந்து, பல்கலைக்கழகம் தெரிவானோர் 39.2 சதவீதம் மட்டுமேயாகும். வர்க்க ரீதியாக, சாதி ரீதியாக கல்வி மறுக்கப்படுவதையும், 17.6 சதவீதமான மேட்டுக்குடியில் இருந்து 60.8 சதவீதமானவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்வதையும் பார்க்க முடிகிறது. கல்வி உயர்குடிகளின் பிடியில் இருப்பதையும், தேசிய இனப் போராட்டங்கள் இதற்குள் நிகழ்வதையும் பார்க்க முடிகிறது.

கல்விக்கான செலவு தேசிய வருமானத்தில் 2.9 வீதமே ஒதுக்கப்படுகின்றது. இந்தச் செலவில் 76 சதவீதம் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்துக்கும், 16 சதவீதம் நலனளித்தல் சேவைக்கும், 7 சதவீதம் பயணத்துக்கும், 1 சதவீதம் தராதர மேம்பாட்டுக்கும், ஒரு சதவீதமே கற்பிக்கும் உபகரணத்துக்கும் செலவு செய்யப்படுகின்றது. கல்விக்கு ஒதுக்கும் பணம் முதல் அது செலவு செய்யப்படும் வடிவம் வரை ஒட்டுமொத்த மக்களுக்கு எதிரானதாகவே உள்ளது. உயர்கல்வியில் சிலரை உருவாக்கும் வகையில் கல்விக்கான நிதியொதுக்கீடு காணப்படுகின்றது. ஒரு சிலருக்கு வெளியில் உள்ளவர்களின் கல்வியின் தரத்தை இழிந்த நிலையில் நிலை நிறுத்தி, கூலிகளாக சேவை செய்ய கல்வி கோருகின்றது. சாதாரண பாடசாலையை விட உயர்தரப் பாடசாலைகள் 300 சதவீதம் அதிகரித்த நிதியுதவிகளைப் பெறுகின்றன. உயர் அதிகார வர்க்கத்தையும், சமூக அந்தஸ்த்துக்குரிய சமூக பிரிவுகளையும் உருவாக்கும் வகையில் கல்வி திட்டமிடப்படுவதையே, இலங்கையின் ஆளும் வர்க்கம் தனது கொள்கையாக கொண்டு இருக்கின்றது. இதை தமிழ் குறந் தேசியமும் உயர்த்தும் அதேநேரம் தலையில் வைத்து கூத்தாடுவதிலும் பண்பாட்டு தன்மை கொண்ட தமிழ் தேசிய வெறியாக காணப்படுகின்றது.

1984-இல் 1,46,977 ஆசிரியராக இருந்த நிலை 1994-இல் 1,67,579 ஆகியது. சம்பளச் செலவு 120 கோடியாக அதிகரித்தது. பணவீக்கத்தை ஏற்படுத்திய பின்பு 1995-இல் 45 சதவீத சம்பள உயர்வு வழங்கப்பட்டதன் மூலம் செலவு 280 கோடியாக அதிகரித்தது. ஆனால் தேசிய ஒதுக்கீட்டில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. பணவீக்கத்தை அடிப்படையாக கொண்டே, இது பூசிமெழுக்கப்பட்டது. அதேநேரம் இந்த ஆசிரியர் நியமனம் கூட இனவாத அடிப்படையில் சிங்கள இனத்துக்கே வழங்கப்பட்டது. ஆசிரியர் நியமனம் பற்றாக்குறை சார்ந்த இடங்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. தமிழ் ஆசிரியர்களின் தட்டுப்பாடு 10,324-ஆக இருக்க, சிங்கள ஆசிரியர்கள் 14,168 பேர் மிதிமிஞ்சியிருக்கின்றனர். அதாவது 22 சிங்கள மாணவருக்கு ஒரு ஆசிரியர் இருக்க, 34 தமிழ் மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற விகிதம் இன்று இனவாத அடிப்படையில், இலங்கையில் மாணவர் ஆசிரியர் எண்ணிக்கை காணப்படுகின்றது. இதுவே 1971-க்கும் 1974-க்கும் இடையிலும் நிகழ்ந்தது. இக்காலத்தில் 22,374 ஆசிரியர் நியமனம் வழங்கப்பட்ட போது, சிங்களவர் 18,000 பேரும், தமிழர் 1,807 பேரும், முசுலீம்கள் 2,507 பேரும் நியமிக்கப்பட்டனர். முசுலீம்களின் அதிகரித்த நியமனம் கல்வி அமைச்சு முசுலீமாக இருந்ததால் நிகழ்ந்தது. முசுலீம் மக்களுக்கு வழங்கிய விதிவிலக்கான ஒரு சலுகையாக இருந்த போதும், இன அடிப்படையிலும், தேவையின் அடிப்படையிலும் முசுலீம் மக்களின் கல்வி நிலையை மேம்படுத்தவில்லை.

சிங்கள சமூகம் அதிக சலுகைகளை தொடர்ச்சியாக பெற்று வந்தன. இதை தமிழ் இன அடிப்படையில் பொதுமைப்படுத்திய போது இனவாதத்தின் அடிப்படை வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் இந்த பொதுமைப்படுத்தலின் உள்ளே பிரதேச ரீதியாக, சாதி ரீதியாக, சிறுபான்மை ரீதியாக ஆராயும் போது இந்த இடைவெளி மேலும் அகலமாகின்றது. வெறுமனே இதை இன அடிப்படையில் புரிந்து கொண்டு தீர்க்க முடியாது. அப்படி இனத் தேசியவாத அடிப்படையில் தீர்க்க எடுக்கும்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

முயற்சி, யாழ் சமூகத்தின் மிதமிஞ்சிய சலுகைகளைப் பெறுவதையே அடிப்படை யாகக் கோருவதாகும். தமிழ் ஆசிரியர்களின் தட்டுப்பாடு என்பது பின்தங்கிய தமிழ் மாவட்டங்கள், சாதிகள், சிறுபான்மை இனங்கள் என்ற அடிப்படையில் தான் காணப்படுகின்றது. யாழ்குடா நாட்டில் அளவுக்கு அதிகமாகவே ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை காணப்படுகின்றது. அண்மைக் காலங்களில் ஏற்படும் சில நெருக்க டிகள் கூட, இனவாத எல்லையில் புரிந்து கொண்டு விளக்குவது கூட யாழ் மேலா திக்க தன்மைக்கு கவசமிடுவதாகும். யாழ் மாவட்டத்தில் 481 பாடசாலைகள் உள் ளன. மொத்த மாணவர்கள் 1,84,350 ஆகும். 6,500 ஆசிரியர்கள் உள்ளனர். இது 29 மாணவருக்கு ஒரு ஆசிரியர் விகிதத்தில் காணப்படுகின்றது. இதிலும் கிளி நொச்சி விவசாயத்தை அடிப்படைத் தொழிலாகக் கொண்ட பின்தங்கிய பகுதி என்பதால் அதிகம் பாதிப்படைந்துள்ளது. இன்றைய யாழ்குடா நாட்டில் உள்ள நெருக்கடிகள் யாழ் பூர்சுவா சமூக கண்ணோட்டத்தால் மட்டுமே ஏற்படுகின்றது. அதிக பணம் சேகரிக்கவும் மேற்கு பற்றிய காலனித்துவ அடிமைப்புத்தியும் இணைந்தபோது மேற்கு நோக்கிய ஆசிரியர்களின் புலம்பெயர்வு செயற்கையான பற்றாக்குறைக்குள் யாழ்குடா நகர்த்தியது. அத்துடன் மேற்கு நோக்கி நகரும் திரும ணங்களும், பிள்ளைகளை நோக்கி புலம் பெயரும் பெற்றோர்களும் ஆசிரியராக இருக்கும் எல்லா நிலையிலும், செயற்கையான நெருக்கடிக்கு கம்பளம் விரிக்கின் றது. இதை தேசியம் பொதுமைப்படுத்துகின்றது. அதற்கு பின்தங்கிய மாவட்ட நெருக்கடிகளை யாழ் தேசியம் தனக்கு சாதகமாக்குகின்றது. தேசியம் பின் தங்கிய மக்களின் நலனில் இருந்து தேசியத்தை பொதுமைப்படுத்தத் தவறி குறுந்தேசிய மாகியது. பின்தங்கிய தமிழ் மாவட்ட மற்றும் சிறுபான்மை தமிழ் இனங்களின் நிலைமையை கிடைத்த புள்ளிவிபரத் தரவுகளில் இருந்து ஆராய்வோம்.

பின் தங்கிய தமிழ் பிரதேசங்களின் கல்வியும், சிறுபான்மை இனங்களின் கல்வியும்

1995-இல் திருகோணமலையில் கல்வியின் நிலை

இனம்	மாணவர்கள்	ஆசிரியர்கள்	பாடசாலைகள்	ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம்	மாணவர் பாடசாலை விகிதம்
தமிழ்	30,224	1,267	90	23.85	335
சிங்களம்	22,661	1,576	67	14.37	338
முகலீம்	34,810	1,038	79	33.53	440

தீவிர இனவாதத்தால் சூறையாடப்படும் திருகோணமலையில் சிங்கள மக்கள் அனுபவிக்கும் சலுகைகளை நாம் மேலே தெளிவாக காண்கின்றோம். அதிலும் முசுலீம் மக்கள் கல்வியில் சந்திக்கும் நெருக்கடி தமிழ் மக்களை விட அதிகமாக இருப்பதை இது காட்டுகின்றது. உயர்தர பாடசாலைகளை யாழ்ப்பாணத்துடன் ஒப்பிடும் போது ஒரு விஞ்ஞான பாடசாலைக்கு மாணவர்கள் எண்ணிக்கை திருகோணமலையில் 6,596-யும், யாழ்ப்பாணத்தில் 4,940 ஆகவும் காணப்படுகின்றது. ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியருக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் 427 மாணவராக இருக்க திருகோணமலையில் 1,118 ஆக காணப்படுகின்றது. இது இனம் மற்றும் சிறுபான்மை இனம் என்று பிரிகின்ற போது ஆழமான கல்விப் பிளவை ஏற்படுத்துகின்றது. ஆனால் தமிழ் தேசியம் இந்த அடிப்படை விடயத்தையிட்டு என்றுமே போராடவில்லை. இது ஏன் என்பது தமிழ் தேசியத்தின் பிற்போக்குத் தன்மையை துல்லியமாக நிர்வாணமாக்குகின்றது.

முசுலீம் மற்றும் மலையக தமிழ் மக்களின் கல்வி இலங்கையில் மிக மோசமான நிலையில் காணப்படுகின்றது. 1981-82 கல்வி ஆண்டில் மருத்துவத்துறைக் கான விகிதம் சிங்களவர் 72.4-ம், தமிழர் 25.3-ம் பெற்ற அதேநேரம், முசுலீம் உள்ளிட்ட மலையகத்தைச் சேர்ந்தோரும் 2.3 சதவீதத்தை பெற்று புறக்கணிப்புக்குள்ளாகி காணப்படுகின்றனர். இங்கும் யாழ் சமூகமே அதிகரித்த இடங்களை பெறுகின்றது. 1969-70-இல் மருத்துவத் துறைக்கு தெரிவான முசுலீம்களின் எண்ணிக்கை 0.9 சதவீதமாகும். 1979-81 இலங்கையில் முசுலீம் டாக்டர்களின் எண்ணிக்கை 2.93 சதவீதம் மட்டுமேயாகும். கல்வியின் மிக மோசமான பாதிப்பை மலையக மற்றும் முசுலீம் மக்கள் சந்திக்கின்றனர். அதன் தொடர்ச்சியில் பின் தங்கிய தமிழ் மாவட்டங்கள் சந்திக்கின்றன. ஆனால் தமிழ் தேசியம் இதையிட்டு மூச்சுக் கூட விடவில்லை. இதை பூசிமொழுகியே போராட்டத்தை யாழ் நலன்களை பேணும் போராட்டமாக்கியது. இது ஒரு சமூகத்தின் அனைத்துத் துறையிலும் பொதுவாக பொருந்தும் வகையில் கையாளப்பட்டது. இந்த சமூக புறக்கணிப்பு வர்க்கம், இனம், பிரதேசவாதம், சாதியம் என்ற அடிப்படையில் கையாளப்பட்டது. இதை இலங்கையை ஆளும் வர்க்கங்களும், தமிழ் தேசியத்துக்கு தலைமை தாங்கிய வர்க்கமும் திட்டமிட்டே இன்று வரை தனது பொதுக் கொள்கையாகக் கொள்கின்றன. இதனால் சமூகப் பிளவுகள் ஆழமாகின்றன.

இனவாதம் திட்டமிட்டு செய்யும் மொழி ரீதியான ஒடுக்குமுறையும், தமிழ் தேசியத்தின் குறுந்தேசியவாதமும் முசுலீம் மக்களை ஒடுக்குவதில் சமாந்தரமாக செயற்படுகின்றன. இது தமிழ் மொழிக் கல்விக்கு எதிராக மாறுகின்றது. 1991-இல் முழு நாட்டிலும் 44,775 முசுலீம் மாணவர்கள் சிங்கள மொழி மூலம் கல்வி கற்க நிர்பந்திக்கப்பட்டுள்ளனர். இது மொத்த முசுலீம் மாணவர்களில் 13.05 சதவீதமாகுமளவுக்கு இனவழிப்பு விரிவாகியுள்ளது. தமிழ் தேசியம் இவற்றை எல்லாம் தமிழ் இனம் என்ற அடிப்படையில் முன்னெடுக்க வேண்டிய வரலாற்றுக் குரிய போராட்டத்தை கைவிட்டு, முசுலீம் மக்களை எதிரியாகக் காட்டி ஒடுக்கும் போது, தேசிய அழிப்புக்கு துணைபோவதுதான் நிகழ்ந்தது. நிகழ்கின்றது. இதைத்தான் அன்று மலையக மக்களுக்கு எதிராக ஜி.ஜி. பொன்னம்பலமும் இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

செய்தார். இதைத்தான் இன்று தமிழ் தேசியம் தமிழ் என்று பொதுமைப்படுத்தியபடி, மற்றைய சிறுபான்மை மக்களுக்கு எதிராக செய்கின்றது. இது தமிழ்.தேசிய அடிப்படைக்கு எதிரானதாகவே இருக்கின்றது. இந்த யாழ் தேசியம் எப்படி தேசியத்தில் பிற்போக்காகவும், ஏகாதிபத்திய வாலாகவும் நீடிக்கின்றது என்பதற்கு அண்மைய அறிவிப்பு ஒன்று தெளிவாக வெளிப்படுத்தியது. அண்மையில் யாழ் உயர்தரப் பாடசாலை ஒன்றில் அனைத்துப் பாடத்தையும் ஆங்கிலத்தில் கற்பிக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இந்த யாழ் மேட்டுக்குடிகளின் பூர்சுவாதனத்தையும், ஏகாதிபத்திய கைக்கலித் தனத்தையும் தமிழ் தேசியம் மௌனமாக அங்கீகரிப்பதுதான், இதில் வேடிக்கையான உண்மையாகும். இந்த அறிவித்தலையிட்டு தமிழ் தேசியத்தின் எந்த தரப்பில் இருந்தும் எதிர்ப்புக் குரல் கூட எழவில்லை. ஒரு மொழி அழிவுக்கு வித்திட்டுள்ள சவாலை தேசியம் அங்கீகரித்து ஆதரிக்கின்றது. இந்த யாழ் தேசியம் சொந்த மொழிக்கே எதிரானதாக இருப்பது தெளிவாகின்றது. 1998-இல் பொதுவாக இலங்கையில் 124 மாணவருக்கு ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் இருக்க, இது மலையகத்தில் 500-க்கு ஒன்றாக உள்ளது. மலையகத்தில் பாடசாலை கல்வி நிர்வாகிகள் 118 பேர் தேவையாக இருக்க, வெறுமனே ஒன்பது பேரே உள்ளனர்.

தமிழ் தேசியம் தனது பொதுமைப்படுத்தலுடாக யாழ் தேசியத்தை உயர்த்தி, தனது நலன்களையே தக்க வைக்கின்றனர். இதற்காக மலையக மக்கள் பலியிடப்படுகின்றனர். இதை தெளிவுபடுத்தும் வகையில் 1998-இல் உயர் கல்விகான க.பொ.த. (உ.த) பரீட்சையில் 1,80,000 பேர் பங்கு கொண்டனர். இதில் மலையக மக்கள் 1,000 முதல் 1,500 பேர் பரீட்சை எழுதினர். க.பொ.த சாதாரண தர பரீட்சைக்கு 1996-இல் 5 லட்சம் மாணவர்கள் அமர்ந்தனர். இதில் மலையக மாணவர்கள் வெறுமனே 3000 பேர் மட்டுமே. சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை தமிழ் தேசியம் என பொதுமைப்படுத்துபவர்கள், அந்த மக்களுக்காக போராடவும் அவர்கள் உரிமையை கோரவும், கொடுக்கவும் தயாராக இருந்ததில்லை. இருக்கப் போவதில்லை. 12 பல்கலைக்கழகத்தில் உயர் கல்வி பயிலும் 33,000 மாணவர்களில் மலையக மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 200-க்கும் குறைவாகவே உள்ளனர். இது மொத்த மாணவரில் 0.5 சதவீதமாகும். மலையக மக்கள் இன விகிதாசார அடிப்படையில் வருடம் 540 பேருக்கு பல்கலைக்கழகம் கிடைக்க வேண்டும். இந்த அவலத்தை தமிழ் தேசியம் பிரித்தெடுத்துக் காட்டி அவர்களுக்காக போராடவில்லை. மாறாக தமிழ் என்ற பொதுமைப்படுத்தி, பின் இன விகிதாசார குறைவுகளையும் சுட்டிக்காட்டி, யாழ் நலனை மறைமுகமாக கோருகின்றது. மலையகத்தின் கல்வி அவலம் நிலவுகின்ற அளவுக்கு நிலவும் சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுச் சூழலை மாற்றி அமைக்க, தேசியம் மூச்சுக் கூட விடவில்லை. இதுவே யாழ் தேசியத்தின் பொதுக் கொள்கையும் கூட. மலையகத்தில் ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை என்பது ஒரு விதியாக உள்ளது. மத்திய மாகாணத்தில் ஆசிரியர் தேவை 5,220 ஆக இருக்க, 1930 ஆசிரியர்களே உள்ளனர். மாணவர் ஆசிரியர் விகிதம் நுவரெலியாவில் 45-க்கு ஒன்றாகவும், கண்டியில் 34-க்கு ஒன்றாகவும், மாத்தளையில் 32-க்கு ஒன்றாகவும், மாகாணத்தின் சராசரியாக 24-க்கு ஒன்றாகவும் உள்ளது. இந்த சராசரியை விரித்துப் பார்த்தால் சிங்கள ஆசிரியர்களின் அதிகரித்த எண்ணிக்கையும், மலையக மாணவர்களின் மேல் திட்டமிட்ட இன ஒழிப்பும் தெளிவாகவே அம்பலம் ஆகின்றது.

ஆனால் தமிழ் தேசியம் இதைப் பற்றி அக்கறைப்பட்டதில்லை. தமிழ் தேசியத்தை பற்றி பீற்றும் தமிழர் ஆசிரியர் சங்கம், ஊளையிட்டுக் கூறும் தமிழ் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை பொதுமைப்படுத்தி யாழ் மையவாதத்தை உயர்த்துகின்றனர். தமிழ் ஆசிரியர் பற்றாக்குறை என்பது உண்மையில் மலையகத்தில் ஆழமாகவும் அகலமாகவும் செறிந்துள்ளது. இந்தப் பற்றாக்குறையை தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சினையூடாக தீர்க்க முடியாது. தேசியம் யாழ் மையவாதமாக இருப்பதால் இதை தனக்கு சாதகமாகவே பயன்படுத்தும். அரசு துறையில் உள்ளவர்களை வேலையை விட்டு நீக்க கோரும் உலக வங்கியும் உலகமயமாதலும், தமிழ் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையை நிவர்த்திக்க தடையாக இருக்கும். அத்துடன் அதிகளவில் காணப்படும் சிங்கள ஆசிரியரை குறைக்க முடியாத இனவாதம் புரையோடிப் போயுள்ளது. இந்த நிலையில் தமிழ் குறுந்தேசியம் தனது ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதல் கொள்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மலையக மக்களின் கல்விக்காக எதையும் செய்யப்போவதில்லை. மாறாக உலகமயமாதல் நிபந்தனைகளை மண்டியிட்டு செயல்படுத்துவார்கள்.

தமிழ் குறுந்தேசியத்தின் பொதுமைப்படுத்தலுக்கு பின்னால் உள்ள உண்மையை தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள மேலும் விரிவாக பார்ப்போம். மலையக தமிழ் ஆசிரியர்கள் 9,228 பேர் பற்றாக்குறையாக இருக்க, 5,433 பேரே உள்ளனர். திட்டமிட்ட இன அழிப்பிலும், வர்க்க ஒடுக்குமுறையிலும் தமிழ் தேசியம் சிங்கள அரசுடன் கைகோர்த்து நின்றதையே வரலாறு காட்டுகின்றது. மலையக தமிழ் பாடசாலையில் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் 7 சதவீதமாக இருக்க, இது சிங்கள பகுதியில் 25 சதவீதமாகவும், முசலீம் பாடசாலையில் 17 சதவீதமாகவும் காணப்படுகின்றது. மலையக பாடசாலையில் பயிற்றப்படாத ஆசிரியர் தொகை 55 சதவீதமாக உள்ளது. சிங்கள பாடசாலையில் 19.3 மாணவருக்கு ஒரு ஆசிரியரும், முசலீம் பாடசாலையில் 20 பேருக்கு ஒருவரும், மலையக தமிழ் மாணவருக்கு 37 பேருக்கு ஒரு ஆசிரியரும் காணப்படுகின்றனர். 1994-இல் ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் சிங்கள மொழிப் பாடசாலையில் 18-க்கு ஒன்றாகவும், தமிழ் மொழிப் பாடசாலைகள் 43-க்கு ஒன்றாகவும், தமிழ் முசலீம் மொழிப் பாடசாலைகள் 21-க்கு ஒன்றாகவும் உள்ளது. 1996-ஆம் ஆண்டு மதிப்பீடுகளின் படி 72 சதவீதமான சிங்கள ஆசிரியர்கள் பட்டதாரிகள் அல்லது பயிற்றப்பட்டவர்கள். இது முசலீம் பாடசாலைகளில் 72-ஆகவும், மலையக தமிழ் பாடசாலைகளில் 45 சதவீதமாகவும் உள்ளது. இந்த அவலத்தை மாற்ற போராடாத தமிழ் தேசிய வரலாற்றுத் தலைவர்கள், இதைப் பாதுகாக்க மலையகமக்களின் "கூலி" வாழ்க்கையை மாற்றக் கூடாது என்பதில் தொடர்ச்சியான வரலாற்றுக் காலகட்டத்தில் கவனமாக இருந்தனர். இதற்காக சிங்கள இனவாதிகளுடன் தோளோடு தோள் நின்றனர். இந்தக் "கூலி"களின் கல்வியை பறித்த பின்புதான், தமிழ் தேசியம் திறமைபற்றி பீற்ற முடிகின்றது. மலையக மாணவர்களின் கல்வியை குறையாடியவர்கள் அதை எப்படி செய்துள்ளார்கள் என்பதைப் பார்ப்போம். மலையகத்தில் உயர்தர வகுப்புக்கு செல்வோர் சிங்கள மாணவர்கள் 5.6 சதவீதமாகவும், முசலீம் மாணவர்கள் 4.9 சதவீதமாகவும், மலையக தமிழ் மாணவர்கள் 0.8 சதவீதமாகவும் உள்ளனர். இலங்கையில் க.பொ.த (உ.த) உயர் கல்வி கற்கும் 93,937 மாணவர்களில் 616 அதாவது 0.04 சதவீதம் மட்டுமே மலையக மாணவர்கள். இதை மேலும் விரிவாக ஆராயின்

கற்கை நெறி	மலையக மாணவர் எண்ணிக்கை	சதவிகிதத்தில்	இலங்கையில் மொத்த மாணவர் எண்ணிக்கை
விஞ்ஞானம்	90	0.46	19,446
கலை	220	0.47	46,441
வர்த்தகம்	306	1.09	28,050
மொத்தம்	616	0.65	93,937

வர்க்க ரீதியாகவும் இன ரீதியாகவும் பிரதேச ரீதியாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் வெட்டு முகத்தை நாம் மேல் காண்கின்றோம். ஆனால் அவர்களின் துயரத்தில் பங்கு கொண்டு போராடவும், குரல் கொடுக்கவும் தயாரற்ற தேசியத்தை நாம் காண்கின்றோம் இந்த குறுந் தேசியத்தை நாம் ஈவிரக்கமற்ற வகையில் எதிர்த்து போராட வேண்டியதையே அனுபவம் எமக்கு தெளிவாக பாடம் புகட்டுகின்றது.

மலையக மக்களின் கல்வியும், பாடசாலைகளின் தரமும்

ஆண்டு	பாடசாலை எண்ணிக்கை	தமிழ் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை
1903	43	1,765
1949	997	56,168
1951	942	60,924
1952	935	59,554
1955	891	67,110
1960	874	78,733
1964	859	81,695
1966	746	1,91,881

1949-ஆம் ஆண்டுக்கு பின் திட்டமிட்ட வகையில் மலையக தமிழ் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கை குறைந்தே வந்துள்ளது. அவை சிங்கள பாடசாலையாக மாற்றப்பட்டன. மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது போன்று, அவர்களின் கல்வி வளங்கள் குறையாடப்பட்டன. இதற்கு தமிழ் தேசிய தலைவர்கள் தூணாக துணையாக நின்றனர். நிற்கின்றனர். மாணவர் எண்ணிக்கை சிறு அதிகரிப்பு என்பது இயல்பான சமுதாய விழிப்புணர்வுடன் நிகழ்ந்தது. ஆனால் அந்த அதிகரிப்பும் கூட பெரியளவில் நிகழவில்லை. கல்விக்கான சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுச் சூழல் இதற்கு தடையாக இருந்தது. வர்க்க ஒடுக்குமுறை, இனவாதம் மற்றும் பிரதேச வாதம், சாதியம் இந்த மாணவர்களின் கல்விக்கு எதிராக கையாளப்படுகின்றது.

பல்வேறு தடைகளை மீறியும் இயல்பாக சமுதாயத்தில் ஏற்படுத்தும் விழிப்புணர்ச்சி கல்வியில் அக்கறை எடுப்பது அதிகரிக்கின்றது.

ஆண்டு	1986	1996
மாணவர் சேர்க்கை விகிதம்	59.3	94.6
இடையில் விலகல் விகிதம்	9.4	4.6
திரும்பக் கற்றல்	16.9	16.0
கல்வியில் முன்னேற்றம்	46.0	78.4

பாடசாலை இடைநிறுத்தம்

பாடசாலை ஆண்டு	தேசிய விகிதம் (இடைநிறுத்தம்)	பெருந்தோட்டம் இடைநிறுத்தம்)
ஆண்டு - 5	4.6	28.5
ஆண்டு - 6	5.4	29.4
ஆண்டு - 7	6.1	14.1
ஆண்டு - 8	7.3	24.0
ஆண்டு - 9	8.4	20.0

மலையக தமிழ் மக்களின் வாழ்வுக்கான போராட்டத்துடன் கல்விக்கான போராட்டமும் இணைந்து செல்வதை இது காட்டுகின்றது. மலையகத்தில் உள்ள 718 பாடசாலையில் 79 வீதமானவை (570) மூன்றாம் தர நிலையில் உள்ள ஆரம்ப பாடசாலைகளே. இது சிங்கள பாடசாலையில் 35 சதவீதமாகவும், முகலீம் பாடசாலையில் 21 சதவீதமாகவும் உள்ளது. அடிப்படை கல்வியை மட்டுமே மலையக மாணவர்கள் பெறுகின்றனர் என்பதை பாடசாலைகளின் தரநிர்ணயம் காட்டுகின்றது. இதை தெளிவாக புரிந்து கொள்ள மாணவர் எண்ணிக்கையை ஆராய்வோம்.

மலையகத்தில் வருப்புவாரியாக மாணவர் நிலவரம் 1994-இல்

	ஆண்	பெண்
1 முதல் 5	67,000	61,500
6 முதல் 11	35,000	33,600
க.பொ.த.உ.த	706	670

உயர் கல்வி மலையக மக்களுக்கு மறுக்கப்படுவதை காட்டுகின்றது. ஒரு சமுதாயத்தின் அடிமைத்தனத்தை, கூலி வாழ்வையும் தொடர்ச்சியாக கட்டி காப்பதற்கு கல்வியை மறுப்பது நிபந்தனையுடன் கூடிய அவசியமாயுள்ளது. இலங்கையில் 10,000 பாடசாலைகள் உள்ளன. இதில் 2,000 மிகவும் பின்தங்கிய பாடசாலைகள். இவை பெருமளவில் மலையகத்திலும், தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் வாழும் கிராமங்களிலும், நகர்புற சேரிகளிலும் காணப்படுகின்றது.

மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் கண்டி, மாத்தளை, நுவரெலியா, பதுளை, இரத்தினபுரி, கேகாலை மாவட்டத்தில் கல்வித் தன்மையை ஆராய்வோம்.

பாடசாலை வகை	சிங்கள பாடசாலை	சிங்கள பாடசாலை சதவீதத்தில்	தமிழ் பாடசாலை	தமிழ் பாடசாலை சதவீதத்தில்	முகலீம் பாடசாலை	முகலீம் பாடசாலை சதவீதத்தில்
1. உயர்தரம் அனைத்தும்	121	5	8	1	15	10
2. உயர்தர கலை மட்டும்	475	20	29	4	38	25
11-ம் வகுப்பு வரை	967	40	110	15	66	43
5-ம் வகுப்பு வரை	859	35	599	80	34	22
மொத்தம்	2,422	100	746	100	153	100

இந்நிலையில்

	சிங்களவர்	தமிழர்	முகலீம்
மொத்த சனத் தொகை	34.86 லட்சம்	9.10 லட்சம்	3.12 லட்சம்
(1) மாணவர்களின் தொகை	2.88 லட்சம்	1.13 லட்சம்	20.86 ஆயிரம்
(2) உயர்தர மாணவர் தொகை	73.41 ஆயிரம்	31.42 ஆயிரம்	8.20 ஆயிரம்

மலையக மக்களின் கல்விக்கான போராட்டத்தை எடுக்காத தேசியம், மேலுள்ள சமூக அவலத்தை என்றுமே பேசியதில்லை இந்த தேசியம் தரப்படுத்தலை எதிர்த்த போது, அனைத்து மாணவர்களின் கல்வியை இட்டுச் சிந்திக்கவில்லை. இதற்கு எதிராகவே செயற்பட்டனர். இலங்கையின் எழுத்தறிவு கிராமிய விவசாயிகளிடையே 92.5 சதவிகிதமாகும். நகர்ப்புறத் தொழிலாளர்களிடையே

73.4 சதவீதமாகும். ஆனால் மலையக மக்களிடையே 59.7 சதவீதமாகவும், இதில் பெண்களிடையே 38.1 சதவீதமாகவும் உள்ளது. தமிழ் மொழி பேசுகின்ற வெவ்வேறு சமூக தளத்தில் உள்ள மனித அவலங்களையும், கொடுமைகளையும் மாற்றப் போராடாத தமிழ் தேசியம் என்பது, எதையும் மக்களுக்காக பெற்றுத் தரப் போவதில்லை என்ற உண்மையை யாரும் மறுக்க முடியாது. இது வெறுமனே மலையகம் மட்டுமல்ல யாழ் சமூகத்தின் உள்ளும் கூட தெளிவாக பொருந்தும்.

இனவாத யுத்த சகதியில் தமிழ் குறுந்தேசியவாதிகள் இறங்கியதன் மூலம் தேசியத்தை அழிப்பதில் வெட்கப்படவில்லை. மக்களினதும் மாணவர்களின் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதற்கு பதில் கடுமையான நெருக்கடிகளை சிங்கள இனவாதிகளுக்கு சமாந்தரமாக தொடர்ச்சியாக ஏற்படுத்துகின்றனர். இதை அண்மைய கல்வி நிலைமைகளே பிரதிபலிக்கின்றது.

1997-இல் மொழி அடிப்படையில் உயர்தர மாணவர் விகிதங்கள்

மொழி	மொத்த மாணவர்கள்	உயர்தர மாணவர்கள்	உயர்தர மாணவர் சதவீதம்
சிங்களம்	31,46,000	1,87,400	6.9
தமிழ்	9,68,000	40,400	4.6

பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான உயர்தரப் பரீட்சையில் பங்கு கொண்டோர்

ஆண்டு	சிங்கள மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்	தமிழ் மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்
1994	1,20,538	80.9	26,438	17.7
1995	1,29,510	79.9	30,653	18.9
1997	1,41,076	81.4	31,072	17.9
1998	1,44,208	80.2	33,604	18.7

பல்கலைக்கழக அனுமதியில் இன அடிப்படையில்

	1993-1994	1994-1995	1995-1996
மொத்தம்	8,015	8,663	9,130
தமிழ் மாணவர்கள்	1,025	1,092	1,559
சதவிகிதத்தில்	12.7	12.6	16.9

பாடரீதியாக 1998-ஆம் ஆண்டு உயர்தர பரீட்சையில்
பங்கு கொண்டோரை ஆராயின்

	சிங்கள மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்	தமிழ் மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்
பௌதீகம்	21,645	94.5	1,207	5.27
இரசாயனம்	23,783	95	1,215	4.8
தாவரவியல்	14,920	95	739	4.7
விலங்கியல்	15,192	95.2	740	4.6
தூய - கணிதம்	8,715	95	478	5
பிரயோக - கணிதம்	8,754	94.7	480	5
விவசாய விஞ்ஞானம்	4,301	99.6	17	0.3
பொருளியல்	59,700	94.1	3,611	5.6

இவை தவிர மற்றையவற்றில் பாட ரீதியாக 1996-ஆம் ஆண்டு உயர்தர
பரீட்சையில் பங்கு கொண்டோரை ஆராயின்

	சிங்கள மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்	தமிழ் மாணவர்கள்	மொத்தத்தில் சதவீதம்
வரலாறு	53,336	98.7	65	1.2
கணக்கியல்	25,076	92.1	2,046	7.5
வியாபாரக் கற்கை	25,260	90.7	2,505	8.9

தமிழ் மக்களின் கல்வித் தரம் வீழ்ச்சி காண்கின்றது. தேசியத்தின் குறுந்
தேசிய கண்ணோட்டம் தமிழ் மக்களின் கல்வியை பாதாளத்துக்கு அழைத்துச்
செல்லுகின்றது. புலிகளின் குறிப்பான நலன்கள் தமிழ் மக்களின் கல்வியை சிதைக்
கின்றது. சிங்கள இனவாத அரசு தமிழ் கல்வியை கற்பழிக்கின்றது. இதற்கு நிகராக
தேசியத்தின் குறுகிய நலன்கள், ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் மக்கள் மேல் சமூக
பண்பாட்டு கலாச்சார இழிவைச் செய்கின்றது.

இதிலும் யாழ் உள்ளிட்ட பின்தங்கிய மக்கள் சமூகங்கள் மேலும் துல்லிய
மாக பாதிப்புக்கு உள்ளாகின்றனர். உயர்ந்த கல்வித் தரமுள்ள யாழ்ப்பாணத்தின்
பின்புறங்களில் உள்ள தாழ் சாதிக் கிராமங்களில் உள்ள பின் தங்கிய பாடசாலைக
ளிலும், சமூக அவலத்தைக் காணமுடியும். மலையகம் போல் யாழ்ப்பாணத்திலும்
தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் கல்வி மறுக்கப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில்
1998-1999-இல் 20 சதவீதமான மாணவர்கள் பாடசாலை செல்லவில்லை, 5 முதல்
19 வயதுக்கிடைப்பட்ட 1,32,859 பேரில் 17.1 சதவீதமான மாணவர்கள் அதாவது

23,000 பேர் ஒழுங்காக பாடசாலை செல்வதில்லை. 1.9 சதவீதமான 2,500 குழந்தைகள் பாடசாலையில் சேர்க்கப்படவில்லை. 13.3 சதவீதமான 17,700 மாணவர்கள் இடம் பெயர்ந்து காணப்படுகின்றனர். 46.9 சதவீதமான சிறுவர் சிறுமிகள் 2,000 ரூபாவுக்கு குறைவான குடும்பங்களைச் சார்ந்த வறியவர்கள். 6.9 சதவீதமான சிறுவர் சிறுமிகள் அதாவது 9,200 பேர் அன்றாட கஞ்சிக்கே உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். 10.2 சதவீதமான 13,500 குழந்தைகள் பெற்றோரை இழந்துள்ளனர். 0.09 சதவீதம் அதாவது 1,200 குழந்தைகள் ஊனமுற்றவர்களாகும். 5.2 வீதமான 6,908 இளம் வயதினர் சிறு வயதிலேயே திருமணம் செய்துவிட்டனர். இந்த சமூக அவலம் சாதியம், ஆணாதிக்கம், வர்க்க ஒடுக்குமுறை, இனவாதம் என்ற பலதுறை சார்ந்து காணப்படுகின்றது. மலையகத்துடன் ஒப்பிட முடியாவிட்டாலும், தேசியத்தின் கதாநாயகர் வாழும் மண்ணில் தேசியவாதிகளின் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகிய ஒரு அவலமான மற்றொரு சமூகம் காணப்படுகின்றது. குறுந்தேசியம் யாழ் மையவாதமாக தனது நலனைக் கோரும் போது, அந்த யாழ் மண்ணிலும் பெரும்பான்மை மக்களின் நலனை ஒடுக்கி சிலரின் நலனை பிரதிபலிக்கத் தயங்கவில்லை. சொந்த மக்களையே ஒடுக்கவும் தயங்காத எமது போராட்டம் எப்படி தேசியத்தை பொதுமைப்படுத்தி நிற்கும்? தமிழ் தேசியம் தமிழ் மக்களின் சார்பாக பொதுமைப்படுத்தி குறுந்தேசிய யாழ் மையவாதம், மலையக மக்களின் கல்விக்காக ஒருநாளும் குரல் கொடுக்கப் போவதில்லை. அது எப்போதும் யாழ் நலன்களையே கோருகின்றது. இது தரப்படுத்தலில் மட்டுமல்ல வேலை வாய்ப்புகளிலும் இதையே அடிப்படையாக வைக்கின்றது.

வேலைவாய்ப்புகளும் தமிழ் தேசியமும்

கல்வியைப் போல் வேலை வாய்ப்பு பிரச்சினைகளையும் முன்வைத்தே தமிழ் தேசியம் தன்னை முன்னிலைப்படுத்தியது. அனைவருக்கும் வேலை வழங்கு என்ற அடிப்படையான கோசத்துக்குப் பதில், சிலருக்கான வேலையில் அதிகம் எமக்கு வேண்டும் என்ற இன அடிப்படையாதமே இந்த தேசிய பிரச்சினையில் மையமான கோசமாகியது. தேசியத்தை கட்டமைக்கும் போது தமிழ் மக்கள் என்ற பொதுமைப்படுத்தல் ஊடாகவே, தமிழ் மக்கள் மீதான இன ஒடுக்குமுறையை சுட்டிக் காட்டினார்கள். தமிழ் மக்களிடையே உள்ள பின்தங்கிய பிரதேசங்கள், சிறுபான்மை இனங்கள், தாழ்ந்த சாதிய மக்களின் விகிதத்துக்கு ஏற்ப, அவர்களின் வேலை வாய்ப்பு பற்றி மூச்சு விடவில்லை. இங்கும் கல்வியைப் போல் யாழ் உயர்வர்க்கங்களின் ஆதிக்கத்தைக் கோரினார்களே ஒழிய, அனைத்து தமிழ் மக்களின் நலனை முன்னிலைப்படுத்தவில்லை. வேலைவாய்ப்பை குறிப்பாக காட்டி முன்னிலைப்படுத்திய எமது தேசிய போராட்டம், பின்வரும் அடிப்படையான வழிகளில் பிற்போக்கான அம்சத்தை தேசியத்தில் வளர்த்தெடுத்தது.

1. தமிழ் மக்களின் தேசிய பிரச்சினையை தவறாக இதன் மூலம் இனம் காட்டி இதை முன்னிலைப்படுத்தியது.
2. தமிழ் மக்களின் வேலை வாய்ப்பில் யாழ் அல்லாத மக்களின் நலனை மூடி மறைத்ததுடன், அவர்களுக்காக போராட தயாரற்று இருந்தது.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

3. அனைத்து மக்களுக்கும் வேலைக்கான உத்தரவாதத்தை வழங்கு என்று கோரிப் போராட மறுத்தது.
4. வேலையில் காணப்படும் அதிகார வர்க்கப் போக்கை மாற்ற கோரியிருக்க வேண்டும். (இந்த அதிகார வர்க்கப் போக்கு ஒட்டு மொத்த இலங்கையில் தமிழர்கள் ஆதிக்கத்தில் இருந்த போது, யாழ் உயர் குடிகள் மற்றும் உயர் வர்க்கங்கள் அல்லாத மற்றைய மக்களின் மேல் முறைகேடாகவே அதிகாரத்தைக் கையாண்டனர். இது சாதி, பிரதேசவாதம், இனவாதம் என்ற அனைத்துத் துறையிலும் பாரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இனவாத விரிவாக்கத்தில் இதன் பங்கு கணிசமானது)

இதை அடிப்படையில் தமிழ் தேசியம் மறுத்து, யாழ் ஆதிக்க பிரிவுகளின் நலன் சார்ந்து குறுந்தேசிய போராட்டமாகியது. தேசியத்துக்கான யுத்தம் தொடங்கியதில் இருந்து, சிங்களம் ஆட்சி மொழியாகியதில் இருந்தும், ஆங்கில அறிவு பெற்ற யாழ் தமிழரின் உத்தியோகங்கள் படிப்படியாக குறைக்கப்பட்டது. இது யுத்த குழலுக்குள் ஆழமான வேலை இழப்பை தமிழர் தரப்பில் சந்தித்துள்ளது. வேலையில் இருந்தோர் கூட நாட்டை விட்டு வெளியேறிய நிகழ்வு (இது இனவாதப் போக்கு முகம் கொடுக்க முடியாமலும் ஒருபுறம் நிகழ்வு மறுதலத்தில் குட்டி பூர்சுவா வர்க்க நலன் சார்ந்தும் நடந்தது). தமிழரின் வேலை வாய்ப்புகள் சமகாலத்தில் குறைந்து செல்கின்றது. இவை அனைத்தையும் வரலாற்று ரீதியாக ஆராய்வோம்.

யாழ் உயர் வர்க்க தமிழர்களின் ஆதிக்கமும் தேசியமும்

இலங்கையில் மக்கள் தொகையில் சிங்களவர் 72 சதவீதமாகவும், இலங்கைத் தமிழர் 11.2 சதவீதமாகவும், மலையகத் தமிழர் 9.3 சதவீதமாகவும், முசுலீம்கள் 7.1 சதவீதமாகவும், ஏனையோர் 0.5 சதவீதமாகவும் இருந்தபோது, உயர் வர்க்க தமிழர்களின் அரசு வேலை வாய்ப்புகள் மொத்த மக்கள் தொகையில் ஆராயும் போது ஒரு சமூகத்தின் அதிகாரத்தை தெளிவாக்குகின்றது. இதைத் தனியாக ஆராய்வோம்.

மருத்துவத்துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	முசுலீம்	பறங்கியர்
1870	8.7	-	-	91.3
1907	24.6	14.7	-	60.7
1910	21	28	-	51
1920	31	36	-	32
1925	42.5	30.8	-	26.7

பி. கரையாகரன்

1930	47	33	-	19
1935	55.1	25.8	-	19.1
1936	59.4	33.3	-	7.3
1956	54.1	38.1	1.5	6.3
1962	53.4	41.1	2.1	3.5

குடியியல் துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	முகலீம்	பறங்கியர்
1870	7	-	-	-
1907	33.3	16.7	-	50
1925	43.6	20.5	-	35.9
1935	40.0	33.3	-	27.3
1936	59.5	26.7	-	13.8
1956	57.1	29.4	1.7	11.8
1962	73.7	17.9	2.3	6.0
1975	81.3	15.9	2	0.8

பொதுத் துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	பறங்கியர்
1907	20	10	70
1910	24	16	60
1920	26.8	17	56
1925	32.2	7.1	60.1
1930	28.1	29.6	42
1935	34.3	28.6	37.1
1936	32.2	25.4	22.4

நீதித் துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	முகலீம்	பறங்கியர்
1935	26.7	33.3	-	40
1936	49.1	26.4	-	26.5
1956	57.6	30.3	6.1	6.1
1962	60.3	26.4	10.2	2.6
1973	77.6	18.1	3.3	0

பொறியியல் துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	முசுலீம்	பறங்கியர்
1956	42.1	47.7	1.9	8.4
1962	49.6	44.2	1.5	4.7

கணக்காளர் துறையில் இனரீதியாக சதவிகிதத்தில் பார்ப்போம்.

	சிங்களவர்	தமிழர்	முசுலீம்	பறங்கியர்
1956	35.8	60.2	0	3.9
962	38.6	60.2	0	1.2

அரசு சேவையில் 1921-இல் சிங்களவர் 46 சதவிகிதமும், தமிழர் 31.6 சதவீதமாக காணப்பட்டனர். 1946-இல் நிர்வாக சேவை அரைப்பகுதியையும், நீதிச் சேவையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினையும் தமிழர்கள் கொண்டிருந்தனர். நடைமுறை ரீதியாகவே 11.2 சதவீதமான தமிழ் மக்களினதும், அதிலும் குறிப்பாக யாழ்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடிகளின் அதிகாரத்தைக் காட்டுகின்றது. யாழ்குடா நாட்டில் 40 சதவீதமான தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கல்வியை மறுத்த யாழ் மேட்டுக்குடிகள், பெண்களையும் அடக்கியொடுக்கியபடி தான் உயர் சாதிய வரிசைப்படி களில் நின்றே பிரிட்டிஷாரின் கைக்கூலிகளாகி இலங்கையையே ஆண்டனர். யாழ் மேட்டுக்குடி பண்பாட்டுக் கலாச்சார கூறில் மிக மோசமான ஆதிக்க பிரிவாக திகழ்ந்தமையால், இலங்கையில் அனைத்து மக்களின் எதிர்ப்புக்கும் உள்ளாகினர். சொந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முதல் சொந்த இன பிரதேச மக்களாலும், சிறுபான்மை இனங்களாலும், பெரும்பான்மை இனங்களாலும் வெறுக்கப்படுமளவுக்கு ஒரு ஆளும் பிற்போக்கு வர்க்கமாக திகழ்ந்தனர். சுதந்திரத்துக்கு முன்பாக நீதிச் சேவையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கை வைத்திருந்த இந்த ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ் மேட்டுக்குடிகள், எப்படி இலங்கையில் நீதியாக நிர்வாகம் செய்திருப்பார்கள் இன்று எம் மக்கள் முதல் சிறுபான்மை இனங்களையும், அப்பாவி சிங்கள மக்களையும் ஆயுத முனையில் அடக்கியாளும் போது, எமது முதாதையர்கள் பண்பாட்டு கலாச்சார அதிகார வடிவங்கள் மூலம் இலங்கையையே அடக்கியாண்டனர். இங்கு மனிதத்துவம், நீதி, ஜனநாயகம் என்பதெல்லாம் சொந்த வர்க்கத்துக்கானதாகவே இருந்துள்ளது.

ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் 1939-இல் "இப்பாழாய்ப்போன டொனமூர் அரசியல் அமைப்பு வருவதற்கு முன்னர் அரைகுறை அறிவு படைத்த சிங்களவர் எமது கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்த்தார்கள்" என்று கூறுமளவுக்கு அதிகாரத்தை இலங்கை முழுவதும் யாழ் மேட்டுக்குடிகள் கொண்டிருந்தனர். சுதந்திரத்துக்கு முன்

பின் தமிழரின் அதிகாரத்துவ பங்கு எப்போதும் இலங்கையில் உச்சத்தில் இருந்துள்ளது. இந்த அதிகாரத்தை தக்கவைக்கவே ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் 50-க்கு 50 என்ற கோரிக்கையை மேட்டுக் குடிகள் சார்ந்து, தமிழ் தேசிய இனவாதியாகவே முன்வைத்தார். மேட்டுக்குடிகளின் அதிகாரத்தை மற்றைய மக்களுடன் ஜனநாயக பூர்வமாக பகிர்வதை மறுத்த தமிழ் மேட்டுக்குடிகள் அதைத் தக்கவைக்கவே, இனவாதத்தை தமிழ் காங்கிரசு மூலம் அன்று முன்வைத்தனர். இலங்கையில் இனவிகிதம் கடந்த நிலையில் பல்வேறு துறைகளில் 50 சதவீதத்துக்கு அதிகமாக அல்லது அதற்கு சற்றுக் குறைவான அதிகார பீடங்களில், யாழ் மேட்டுக்குடி தமிழரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்தது. இது பிரிட்டிஷாருக்கு குண்டி கழுவி விடுவதன் மூலம் நக்கிப் பெறப்பட்டது. சிங்கள மக்களின் காலனித்துவ எதிர்ப்பை ஒடுக்கவும், தமிழரின் கைக்கூலித்தனமே பிரிட்டிஷாரின் காலனித்துவ நீடிப்புக்கு அத்திவாரமாகியது. அதாவது பிரிட்டிஷார் பிரித்தானியம் தந்திரத்தை கையாண்டனர். சிங்கள மக்களின் நீடித்த காலனித்துவ எதிர்ப்புக்கு, அவர்களின் நிலப்பிரபுத்துவ சொத்துரிமை சார்ந்த சுய உற்பத்தி ஒரு காரணமாகும். பிரிட்டிஷாரின் கீழ் கூலி வேலை செய்வதை இழிவாகக் கருதி அதை எதிர்த்து நின்றனர். இதனால் இலங்கையை முழுமையாக ஆங்கிலேய காலனித்துவவாதிகள் பிடித்த பின்பும், இரண்டு எழுச்சிகளை கண்டி சிங்கள மக்களால் நடத்த முடிந்தது. இதற்கு எதிராக செயற்பட்ட யாழ் மேட்டுக்குடிகள் காலனித்துவத்தை தொடரவும், அதன் மூலம் இலங்கையையும் அயல்நாடுகளையும் சுரண்டவும் உலகளவில் செல்வாக்கு மண்டலங்களை பேணவும், யாழ் மேட்டுக்குடியின் கைக்கூலித்தனம் முண்டு கொடுத்தது என்றால் மிகையாகாது. இந்த கைக்கூலிகள் மூலம் காலனித்துவத்தை கட்டி பாதுகாக்க அதற்கு காலனித்துவக் கல்வி அவசியமாகியது. இந்த வகையில் காலனித்துவ நவீன பாடசாலைகள் யாழ்குடா நாட்டில் உருவாக்கியது.

இதன் தொடர்ச்சியில் இலங்கையில் 1911-ஆம் ஆண்டில் ஆங்கில அறிவு பெற்றவர்களில் தமிழர் 4.9 சதவீதமாகவும், கரையோரச் சிங்களவர் 3.5 சதவீதமாகவும், கண்டிச் சிங்களவர் 0.7 சதவீதமாகவும் இருந்தனர். இது காலனித்துவ நோக்கத்தையும், கல்வியில் பிரிட்டிஷார் மையப்படுத்தி முன்னுரிமை கொடுத்த பிரதேசத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. அதேநேரம் இதற்கு இசைவாக 1911-ஆம் ஆண்டில் அரசு வேலைகளில் தமிழர் 5.1 சதவீதமும், கரையோர சிங்களவர் 3.6 சதவீதமும், கண்டிச் சிங்களவர் 1.3 சதவீதமாக இருந்தனர். காலனித்துவ கல்வி அது சார்ந்த அதிகாரத்துவம் யாழ் மேட்டுக்குடியின் கையில் குவிந்ததை இது காட்டுகின்றது. கல்வியுடன் தொடர்புடைய தமிழ் அதிகார வர்க்கம் ஒரு ஆளும் வர்க்கமாக உருவானது. இந்த வர்க்கம் தனது இழிந்த மனித விரோத நடத்தைகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே இலங்கையை அடக்கியாண்டது. இந்த அதிகாரத்துவம் சுதந்திரத்தின் போது உச்சத்தில் இருந்தது. சுதந்திரத்தின் பின்பும் இனவிகிதத்தை விட அதிகமான அதிகாரத்துவ மையங்களில் வீற்றிருந்தனர். 1970 வரையிலும் இனவிகிதத்தை தாண்டியே இலங்கை அதிகார வர்க்கத்தில் தமிழர் இன விகிதத்தை கடந்து இருந்தனர். இதை கீழ் தொடர்ந்து வர உள்ள புள்ளிவிபரமும் தெளிவாக நிறுவுகின்றன. இந்த அதிகார வர்க்கத்தை உருவாக்கிய காலனித்துவ கல்வியே, இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இன்றைய இன தமிழ் தேசிய சிக்கலுக்கு மையமான கூறாகியது. பெரும்பான்மை இனம் அதிகாரமிழந்த ஒரு பிரிவாக இருந்தமையால், சிங்கள இனவாதத்தை முன்வைப்பது சிங்கள தலைவர்களிடம் ஒரு போக்காக மாறியது. இதை தமிழ் தலைமைகளும் சரி, சிங்கள தலைமைகளும் சரி எதிரி நிலை இனவாதத்தை ஊற்றி வளர்த்து இன்றைய நிலைக்கு இட்டுச் செல்வதில் பரஸ்பரம் ஒரு தலைப்புடன் போட்டியிட்டனர். தமிழ் தலைமை இலங்கை அதிகார வர்க்கத்தின் தமிழ் இன ஆதிக்க விகிதத்தை பாதுகாக்கவும், சிங்கள தலைமை சிங்கள இன அதிகாரத்தை நிறுவவும் நடத்திய போராட்டம், இனமோதலாக இனவழிப்பாக வளர்ச்சி பெற்றது. காலனித்துவம் இதில் குளிக்காய்ந்தது. பிரித்தாளும் இனக் கண்ணோட்டத்தை பிரிட்டிஷார் முன்வைத்து, தமிழ் அதிகார வர்க்கத்தை உருவாக்க கல்வியை ஒருதலைபட்சமாக யாழ்தமிழருக்கு சலுகை வழங்கினர். இதன் போக்கு மிக மோசமான இன ஒடுக்குமுறையை சிங்கள இனவாதம் தமிழ் மக்கள் மேல் இன்று கையாண்ட போதும், இன்று வரையாழ் மோதிக்கத்தை கல்வியில் நிறுவ முடிகின்றது.

காலனித்துவ காலத்தில் பிரிட்டிஷார் திட்டமிட்டு இனப்பிளவை வித்திட்டு பிரித்தாண்ட போக்கில், அதன் கைக்கூலிகளாக இருந்த தமிழ் அதிகார வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை மற்றும் சுரண்டலின் தொடர்ச்சியே இலங்கையில் இனப்பிளவுக்கு வித்திட்டது. இந்த தமிழ் பிரிவு அரசியல் அதிகாரத்தில் இருந்து சுருட்டுக் கடை ஈறாக சிங்கள மக்களை படுமோசமாக சுரண்டிக் கொழுத்தது. இதற்கு எதிராக குறுந்தேசிய சிங்கள இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சிங்கள பிரிவுகள் வளர்ச்சி பெற்றது. காலனித்துவத்தையும், அதன் தொங்கு சதைகளையும் எதிர்ப்பதற்கு பதில் தமிழர்களை எதிர்த்தே, தனது தேசியத்தை சிங்கள குறுந்தேசியம் கட்டமைத்தது. அதாவது இன்று தமிழ் குறுந்தேசியம் எப்படி நவகாலனித்துவ மற்றும் மறுகாலனித்துவ முயற்சியை எதிர்க்காது, ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இசைவாக சிங்கள மக்களை எதிராகக் காட்டி தமிழ் இனவாதிகளாக தம்மை நிலை நிறுத்துகின்றனரா, அதேபோல் அன்று தமிழ் மக்களை எதிரியாகக் காட்டியே சிங்கள இனம் தனது சிங்கள குறுந்தேசியத்தைக் கட்டமைத்தது.

சிங்கள இனவாதிகள் ஆட்சிக்கு வந்ததைத் தொடர்ந்து, தமிழ் இனத்துக்கு எதிரான திட்டமிட்ட இன அழிப்பை நடைமுறைப்படுத்தினர். இது சுதந்திரத்துக்கு முன் பின்னிருந்தே தொடங்கியது. பெரும்பான்மை மக்கள் சிங்கள மொழி பேசுபவர்களாக இருந்ததால், அதிகாரத்தில் கிடைத்த வசதிகள் அனைத்தையும் இன அழிப்புக்கு வசதியாக பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இன அழிப்பை தொடங்கிய போது பலவீனமான இனப்பிரிவுகள் மேலும், பலவீனமான மக்கள் கூட்டங்கள் மேலும் இன அழிப்பு தொடங்கப்பட்டது. இதற்கு தமிழ் கைக்கூலிகள் மற்றும் அறிவுத்துறையினரின் நடவடிக்கைகள் ஊக்கியாக இருந்தது. ஒன்று நேரடியாக அவர்களின் முயற்சிக்கு ஒத்துழைத்தனர். இரண்டாவதாக சொந்த சுயநலத்திற்காக சிங்கள மக்களை குறையாடினர். மூன்றாவதாக பலவீனமான தமிழ் மக்களையிட்டு தமிழ் உயர்பிரிவுகள் கொண்டு இருந்த இழிவான கண்ணோட்டம் அழிப்பை ஊக்கியாக்கியது. இந்தப் போக்குகள் சிங்கள இனவாதிகளுக்கு சாதகமாக இருந்தது. இதை தெளிவாகவே பண்டாரநாயக்கா 1939-ஆம் ஆண்டு ஒரு கூட்டத்தில் பேசும் போது

“நாவலப்பிட்டி சிங்கள மகாசபா பொன்னம்பலத்திற்கு ஒரு சிலை எடுக்க வேண்டும். நாவலப்பிட்டியில் சிங்கள மகாசபாவின் கிளையொன்றை ஸ்தாபிப்பதற்கு நாம் பொன்னம்பலத்திற்கு நன்றிக் கடன் பட்டிருக்கின்றோம்” என்றார். தமிழ் மேட்டுக்குடிகளின் இனவாத முயற்சிகளே, சிங்கள இனவாதத்துக்குப் அன்று தீனியாக அமைந்தது. சிங்கள இனவாதம் தமிழ் மேட்டுக்குடிகளின் இனவாதத்தின் மேலும், தமிழ் அதிகார வர்க்க மக்கள் விரோத நடத்தைகளில் இருந்தும் தன்னை கட்டமைத்து, பெரும்பான்மை இனம் சார்ந்த சிங்கள இனவாதிகள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதைத் தொடர்ந்து, தமிழர்களை எதிரியாகச் சித்தரிக்க தயங்கவில்லை. சிறுபான்மையினத்தினை ஒடுக்குவதில் தன்னை சிங்களமயமாக்கியது. அரசு நிர்வாகத்தில் தனது அதிகாரத்தை நிறுவுவதில் இனவாத அடிப்படையையே தனது கொள்கையாகக் கொண்டது. இதில் தமிழ், முசுலீம், மலையக தேசிய தலைவர்கள் முதல், போலி இடதுசாரிகள் ஈறாக கூட்டு அரசு அமைத்தே நடைமுறைப்படுத்தினர். இலங்கையை ஆட்சி செய்த அதிகார வர்க்கம் எப்படி தமிழரின் இனவாதிகள் கையில் இருந்து, சிங்கள இனவாதிகளின் கைக்கு மாறியதை கீழ் உள்ள புள்ளி விபரம் தெளிவாக்குகின்றது. இலங்கையை நிர்வாக ரீதியாக ஆண்டவர்கள் முதல் அரசு துறையில் வேலை வாய்ப்பை பெற்ற தமிழர்களின் பங்கை, இனவாத நடவடிக்கையால் படிப்படியாக குறைந்து வந்ததையும் சதவீதத்தில் நாம் பார்ப்போம்.

	1950	1965	1970
இலங்கை நிர்வாக சேவை	30	20	05
எழுதுவினையர்	50	30	05
நிபுணத்துவ சேவை	60	30	10
ஆயுதப்படை	40	20	01
தொழிலாளிகள்	40	20	05

இது சுதந்திரத்துக்கு பின் திட்டமிட்ட வகையில் இனவாதம் கட்டமைக்கப் பட்ட வடிவத்தைக் காட்டுகின்றது. இந்த வரலாற்று காலகட்டத்தின் தொடர்ச்சியில் தமிழ் தேசியவாதிகள் முதல் எல்லா சிறுபான்மை இனப்பிரதிநிதிகளும் இந்த பச்சை இனவாத அரசுக்கு முண்டு கொடுக்க தயங்கவில்லை. இதில் போலி இடதுசாரிகள் படிப்படியாக இணைந்து கொண்டு, இதை ஊக்குவித்தனர். போலி இடதுசாரிகள் பாராளுமன்ற வழியில் சிங்கள வாக்குகளை பெற்று பாராளுமன்ற கதிரைகளில் சுகம் காண இனவாதத்தை ஆயுதமாக்கி இனவாதிகளாக மாறினர். இலங்கையில் முற்போக்கு நடவடிக்கையாக வருணிக்கப்படும் அனைத்து தேசியமயமாக்கல் நடவடிக்கையின் பின்னும் இனவாதம் அங்கு கொழுவேற்றது. அரசமயமாக்கல் நடத்திய இனவாதிகள் அதை போலி இடதுசாரிகளின் ஆதரவுடன் நடைமுறைப்படுத்திய அதே நேரம், அரசத்துறையை சிங்கள இனவாதமாக்குவதில் வெற்றி கண்டனர். இதற்கு போலி இடதுகள் ஆசி வழங்கினர். இலங்கையில் நிர்வாக மற்றும் ஆளும் அதிகார வர்க்கத்தை சிங்கள இனவாதமாக்குவதின் மூலம் அதை சமூகமயமாக்கியுள்ளது. இது தமிழரின் வேலை வாய்ப்பை முற்றாகவே மறுத்து விடுகின்றது. இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

ஏதாவது தமிழருக்கு வேலை வாய்ப்பு இருப்பதாக வெளிப்படுவது கல்வித்துறை சார்ந்து மட்டுமேயாகும்.

1956-க்கும் 1970-க்கும் இடையில் 1,89,000 பேர் அரசு கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை வழங்கப்பட்டது. இதில் 99 சதவீதமானவர்கள் சிங்களராவர். 1948-இல் அரசாங்க பொதுச்சேவையில் 82,000 பேர் இருந்தனர். இதில் 30 சதவீதமானோர் தமிழராவர். இதில் பெரும்பான்மையானவை யாழ் மேட்டுக்குடியினராவர். 1970-இல் 2,25,000 வேலைவாய்ப்பு வழங்கப்பட்ட போது அரசு கூட்டுத்தாபனத்தில் தமிழர் சதவீதம் 6 சதவீதத்தால் குறைவடைந்தது. 1971-க்கும் 1974-க்கும் இடையில் 22,374 ஆசிரியர் நியமனம் வழங்கப்பட்ட போது அதில் சிங்களவர் 18,000 பேரும், தமிழர் 1,807 பேரும், முசுலீம்கள் 2,507 பேரும் நியமிக்கப்பட்டனர். முசுலீம்களின் அதிகரித்த நியமனம் கல்வி அமைச்சு முசுலீமாக இருந்ததால் நிகழ்ந்தது. அரசுத் துறையில் திட்டமிட்ட இனவாதம் அடிப்படை கொள்கையாக இருந்தது.

1972-இல் அரசுத் துறையில் வேலை பெற்றோர் சதவிகிதத்தில்

	சிங்களவர்	தமிழர்	ஏனையோர்
1971-இல் சனத் தொகை	72.0	20.5	7.5
நிர்வாகம், நிபுணத்துவம், தொழில்நுட்பம்	67.7	28.5	3.8
இடைத்தரங்கள்	81.2	15.3	3.5
ஆசிரியர்	81.5	11.6	6.9
சிறுநூழியர்	86.4	10.6	3.0
தொழிலாளர்	85.5	11.6	2.9
ஏனைய பிரிவுகள்	82.6	12.9	4.5

அரசாங்க வேலை வாய்ப்புகள் 1977-1981-க்கு இடைப்பட்ட கால கட்டத்தில்

	மொத்தம்	சிங்களவர்	தமிழர்	ஏனையோர்
எழுதுவினைஞர்	9,965	9,326 (93.6%)	492 (4.9%)	147 (1.5%)
ஆசிரியர்	29,218	25,553 (87.6%)	2,084 (7.1%)	1,581 (5.3%)
மொத்தம்	39,183	34,879 (87.6%)	2,576 (6.6%)	1,728 (5.8%)

அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் 1980-இல் வேலை செய்வோர், இங்கு தமிழர் என்பது மலையக தமிழரை உள்ளடக்கியது. 1981-இல் சனத்தொகை கணக்கெடுப்பில் 74 வீதம் சிங்களவரும், 12.7 வீதம் இலங்கைத் தமிழரும், 5.5 மலையகத் தமிழரும், 7 வீதம் முசுலீம்களும், 0.8 சதவீதம் ஏனையோருமாவர்.

பி. கரையாகரன்

	மொத்தம்	சிங்களவர்%	தமிழர்%	முகலீம்%	ஏனையோர்%
அரசுத்துறை	3,68,849	84.34	11.61	3.33	0.72
கூட்டுறவுத் துறை	2,28,531	85.75	10.67	2.56	1.03
மொத்தம்	5,97,380	84.88	11.25	3.03	0.84

1980 ஆண்டு அரசுத்துறை வேலை வாய்ப்பு

தொழில்	சிங்களவர்	தமிழர்	ஏனையோர்
தொழிலடிப்படையிலான சிறப்பு தொழில்	82%	12	6%
நிர்வாக உத்தியோகம்	81%	16%	3%
ஏனைய தொழில்கள்	84%	12%	4%

1980-ஆம் ஆண்டு அரசு கூட்டு ஸ்தாபனங்களில் வேலை வாய்ப்பு

தொழில்	சிங்களவர்	தமிழர்	ஏனையோர்
தொழிலடிப்படையிலான சிறப்பு தொழில்	82%	13%	5%
நிர்வாக உத்தியோகம்	83%	14%	3%
ஏனைய தொழில்கள்	85%	11%	4%

அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத்துறையில் 1985-லான வேலை செய்வோர்

	மொத்தம்	சிங்களவர் %	இலங்கைத் தமிழர் %	மலையகத் தமிழர் %	முகலீம் %	ஏனையோர் %
அரசுத் துறை	4,06,359	85.64	9.9	0.25	3.44	0.9
கூட்டுறவுத் துறை	3,22,617	85.54	9.38	1.25	2.35	1.48
மொத்தம்	7,28,976	85.8	9.67	0.64	2.95	1.14

பி. கர்யாகரன்

அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் 1990-லான வேலை செய்வோர்

	மொத்தம்	சிங்களவர் %	இலங்கைத் தமிழர் %	மலையகத் தமிழர் %	முகலீம் %	ஏனையோர் %
அரசுத் துறை	1,98,425	91.2	5.9	0.1	2.0	0.3
மாகாணத் துறை	2,22,584	87.7	7.1	0.2	4.6	0.4
கூட்டுறவுத் துறை	2,79,584	88.1	8.2	0.5	2.2	1.0
மொத்தம்	7,00,593	88.8	7.2	0.3	2.9	0.8

வெளிநாடுகளில் இலங்கை தூதரகங்களில் 1994-இல்

	மொத்தம்	சிங்களவர்%	தமிழர்%	முகலீம்%	ஏனையோர்%
தூதுவர்கள்	32	65.6	9.4	18.8	6.2
ஏனைய ஊழியர்கள்	216	88.4	4.2	6.0	1.4

1994-இல் இலங்கையில் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத்துறையில் வேலை வாய்ப்பு பகிரப்பட்ட விகிதம்

	ஜனத்தொகை விகிதாசாரம்%	அரசு துறையில் வேலைகள்%	மாகாண சபையில் வேலைகள்%	அரசு உதவி பெறும் வேலைகள்%
சிங்களவர்கள்	73.9	91.2	87.7	88.1
இலங்கைத் தமிழர்	12.7	.59	7.1	8.2
மலையகத் தமிழர்	5.5	0.1	0.2	0.5
முகலீம்கள்	7.0	2.0	4.6	2.2
ஏனையவர்கள்	0.9	0.8	0.4	1.0

இலங்கையில் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் சிறுபான்மை
இனங்கள் வேலை இழப்பை ஆராய்வோம்

	1980	1985	1990
சிங்களவர்	84.8	85.8	88.8
தமிழர்	11.25	9.67	7.2
மலையகத் தமிழர்	-	0.64	0.3
முகலீம் மக்கள்	3.03	2.95	2.9
ஏனையோர்	0.84	1.14	0.8
அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் மொத்த வேலைகள்	5,97,380	7,28,976	7,00,593

1980 குடிசை மதிப்பீட்டு புள்ளிவிபரத் திணைக்களத்தால் இன அடிப்படையிலாக தொழில்கள் பற்றி வெளியிட்ட அறிக்கையைப் பார்ப்போம். இங்கு தமிழர் என்பது மலையகம் உள்ளிட்டது. மலையர், பறங்கியரும், மற்றவர்களும் உள்ளடக்கப்படவில்லை.

அரசு துறையில் சதவீதத்தில்

	சிங்களவர்	தமிழர்	முகலீம்	மொத்த வேலை
உயர்தொழில் நுட்பம் ஏனையவை	82.4	12.11	5.09	1,41,387
நிர்வாக முகாமைத்துவம்	81.3	15.54	1.91	3,705
எழுதுவினையர் அது தொடர்பானது	83.7	13.21	2.16	72,997
விற்பனையாளர்	83.1	14.81	2.19	2,094
சேவைத்துறை	86.9	9.01	2.43	27,428
விவசாயம், மிருகவளர்ப்பு, காட்டு தொழில், மீன் பிடி, வேட்டை	73.2	21.09	4.98	2,930
உற்பத்தி, போக்குவரத்து,	85.5	11.05	2.32	1,00,841
எந்திர இயக்குநர்கள் மற்றவர்கள்	93.8	3.28	1.29	17,467
மொத்தம்	84.3	11.43	3.33	3,68,849
மக்கள் தொகை	73.98	18.16	7.12	100

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கூட்டு ஸ்தாபன வேலை சதவிகிதத்தில்

	சிங்களவர்	தமிழர்	முசுலீம்	மொத்த வேலை
உயர்தொழில் நுட்பம் ஏனையவை	75.5	21.33	1.87	10,801
நிர்வாக முகாமைத்துவம்	83.3	12.51	2.33	5,448
எழுதுவினையர் அது தொடர்பானதும்	86.5	9.92	2.32	72,323
விற்பனையாளர்	87.2	8.31	2.15	1,022
சேவைத்துறை	87.6	8.39	2.93	13,240
விவசாயம், மிருகவளர்ப்பு, காட்டு தொழில், மீன் பிடி, வேட்டை	60.8	35.81	1.15	7,458
உற்பத்தி, போக்குவரத்து, எந்திர இயக்குநர்கள்	88.0	8.36	2.83	1,15,735
மற்றவர்கள்	69.7	26.27	2.59	2,504
மொத்தம்	85.74	10.66	2.55	2,28,531

இனவாதம் கூர்மையடைந்ததன் விளைவை நாம் மேலே காண்கின்றோம். படிப்படியாக இனவிகித்துக்கு கீழாக அனைத்து சிறுபான்மை இனங்களும் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் வேலை இழந்து செல்லுகின்றன. மாறாக பெரும் பான்மை இனம் அதிக சலுகை பெற்று வருகின்றது. அத்துடன் உலகமயமாதல் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத் துறையில் தனியார்மயமாக்கலையும், வேலை நீக்கத்தையும் கோருகின்றது. இதனால் வேலை வாய்ப்பு வேகமாக குறைந்து செல்லுகின்றது. பெரும்பான்மை இனம் சிறுபான்மை இனங்களை விட அதிக சலுகைகளை இனவாத அரசிடம் தொடர்ந்து பெறுகின்றது. உலகமயமாதலின் விளைவை சிறுபான்மை இனங்கள் மேல் இனவாத அரசு சுமத்துவதன் மூலம், ஒட்டுமொத்த சமூக நெருக்கடியில் இருந்து அரசு தப்பிச் செல்லுகிறது. இந்த நிலையில் தேசிய இனங்களுக்கிடையில் ஐக்கியப்பட்ட நாட்டில் ஒன்றாக வாழ்வதற்காக, குறைந்த பட்சம் இனவிகித அடிப்படையில் வேலை வாய்ப்புகள் பகிரப்பட முடியாத உலகமயமாதல் நிபந்தனை உள்ளது. அரசுத் துறையில் வேலை வாய்ப்பை குறைக்கக் கோரும் நிபந்தனையும், வேலை நீக்கக் கோரும் நிபந்தனையும், அரசுத்துறையில் தமிழருக்கு நியாயமாக கிடைக்க வேண்டிய வேலை வாய்ப்பை வழங்குமளவுக்கு, உலகமயமாதல் சகாப்தத்தில் நிலவும் சமூக அமைப்பால் சாத்தியமில்லை. தமிழருக்கு இனவிகித அடிப்படையில் வேலை வழங்க அரசு முன் வந்தால், சிங்கள

மக்களை வேலையில் இருந்து நீக்க வேண்டும். உண்மையில் இனப்பிரச்சினையை இந்த உலகமயமாதல் நிபந்தனைக்குள், ஜனநாயக கோரிக்கையின் அடிப்படையில் தீர்க்க முடியாது. மாறாக ஐக்கியப்பட்ட ஒரே நாட்டில் தீர்க்க இரண்டு தரப்பும் உடன் பட்டால், தமிழரும் சிங்களவரும் இணைந்து மலையக மற்றும் முசுலீம் மக்களுக்கு, மற்றும் யாழ் அல்லாத பிரதேசத்துக்கும் நியாயமாக கிடைக்க வேண்டியதை குறையாடியே அமைதியை ஏற்படுத்துவர். இதையே தமிழ் குறுந்தேசியம் தனது அரசியலாக ஆணையில் வைத்துள்ளது. வேறு எந்த வழியிலும் தீர்க்க முடியாது.

இதை நாம் தெளிவாக புரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் 1981-ஆம் ஆண்டு சனத்தொகை அடிப்படையில், 1990-ஆம் ஆண்டில் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத்துறையில் உள்ள வேலை செய்வோரை இனவிகித அடிப்படையில் பகிரப்பட வேண்டுமாயின் என்ன நடக்கும் எனப் பார்த்தாலே போதும். 1981-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகையடிப்படையில் சிங்களவர் 74 சதவிகிதமும், தமிழர் 12.7 சதவிகிதமும், முசுலீம்கள் 7 சதவிகிதமும், மலையகத்தார் 5.5 சதவிகிதமாகவும், ஏனையோர் 0.8 சதவிகிதமாகவும் இருந்தனர். 1990-இல் அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத்துறையில் மொத்தமாக வேலை செய்தோர் அண்ணளவாக 7,00,593 பேராவர். இதில் சிங்களவர் 6,22,126 பேரும், தமிழர் 50,442 பேரும், முசுலீம்கள் 20,317 பேரும், மலையகத்தார் 2,101 பேரும், ஏனையோர் 7,005 பேரும் வேலை செய்தனர். ஆனால் இன விகித அடிப்படையில் வேலை செய்திருக்க வேண்டியவர்கள் சிங்களவர் 5,18,438-யும், தமிழர் 88,957-யும், முசுலீம்கள் 49,041-யும், மலையகத்தார் 38,532-யும், ஏனையோர் 5,604-ம் ஆகும். இனவாதத்தால் இதில் உள்ள இடைவெளியை சிங்களவர் 1,03,688 கூடுதலாகவும், தமிழர் 38,533 குறைவாகவும், முசுலீம்கள் 28,724 குறைவாகவும், மலையகத்தார் 36,431 குறைவாகவும், ஏனையோர் 1,401 அதிகமாகவும் காணப்படுகின்றனர். அதாவது இனவிகிதத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டுமாயின் சிங்களவர் 1,03,688 பேரின் வேலையை பறிக்க வேண்டும். இது மொத்தமாக வேலை செய்வோரில் 14.8 சதவிகிதமாகும். இது சாத்தியமில்லை. மற்றொரு வழியில் வேலை செய்யும் சிங்களவர் எண்ணிக்கையை இனவிகிதமாக்கி, சிங்களவர் அல்லாதவருக்கு வேலை வாய்ப்பை கொடுப்பதாயின் மொத்த வேலை செய்வோரை 8,40,710-ஆக அதிகரிக்க வைக்க வேண்டும். இது மேல் அதிகமாக சிறுபான்மை இனங்களுக்கு 1,40,117 வேலை வாய்ப்பை அரசு மற்றும் கூட்டுறவுத்துறையில் வழங்க வேண்டும். இதுவும் இந்த உலகமயமாதல் சமூக தமிழீழம் கிடைக்குமாயின் கூட இது சாத்தியமில்லை. யாழ் அல்லாத பிரதேசத்துக்கு பிரதேச ரீதியில் பெரும் தொகையான வேலை வாய்ப்பை தமிழீழம் வழங்காது மட்டுமின்றி வழங்கவும் முடியாது. தமிழீழம் உலகமயமாதலை ஆதரிப்பதாக பிரகடனம் செய்கின்றது. உண்மையதார்த்தத்தில் வெட்ட வெளிச்சமாக எம்முன் உள்ளது. சிங்கள, தமிழ் ஆளும் வர்க்கங்கள் செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தங்கள், சாதிய ரீதியாகவும், சிறுபான்மை இனங்களையும், பிரதேசங்களையும் குறையாடியே இன ஒற்றுமையை அல்லது இனப் பிளவை வித்திடுகின்றன.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இனங்களின் தனித்துவத்தை அழித்தொழிக்க நடத்திய நிலச் சூறையாடல்

நிலச் சூறையாடலில் தமிழ், முசுலீம், மலையக மக்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்களையும், பொருளாதார அடிப்படைகளையும் பரந்த தளத்தில் சிங்கள இனவாதிகள் அழித்தொழித்துள்ளனர். இதைத் தமிழ் தேசியம் இன்று வரை எதிர்த்துப் போராடவில்லை. குறுந்தேசியமல்லாத தேசிய போராட்டம் இந்த நிலம் சார்ந்தும், அந்த மக்களின் உழைப்பு சார்ந்தும் போராடியிருக்க வேண்டும். பிரதான மாக கல்வி மற்றும் வேலை வாய்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு யாழ் தேசிய மாகவே குறுந்தேசியம் வளர்ச்சி பெற்றது. சூறையாடப்பட்ட நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களையிடும், அவர்களின் அடிப்படை பொருளாதார வளங்கள் சார்ந்தும் தேசியத்தை முன்னெடுக்கத் தவறி, குறுந்தேசியத்தை தனது அரசியலாக்கியது.

தேசிய அழிப்பில் பாரம்பரிய நிலம், அதன் மேலான பொருளாதாரம், அது சார்ந்த பண்பாடுகள், அதை அடிப்படையாகக் கொண்ட மொழி அழிக்கப்பட்டது. தேசிய அழித்தொழிப்பு வரலாற்றில் முக்கியமான இரண்டில் இது ஒன்றாகும். மற்றையது மலையக மக்கள் மேல் நடத்தப்பட்ட ஒடுக்குமுறையாகும். இவை இரண்டிலும் தொடங்கிய இனவழிப்பு விரிவாகி பல்வேறு துறைகளிலும் மாறிச் சென்றது. பெரும்பான்மை சிங்கள இனம் சார்ந்த இனவாதிகள், நீண்ட ஒரு திட்டமிட்ட அழித்தொழிப்பாக இதை நடத்தினர். இதை தமிழ் தேசிய மேட்டுக் குடியினர் ஆதரித்து நின்றதும், அதையே இன்று வரை தேசிய கொள்கையாகக் கொண்டிருப்பதும் இன்றைய தேசிய வரலாறாகும். இனவாதம் தனது முதல் முயற்சியாக தமிழ் இனம் என்ற அடிப்படையை அழிப்பதில் தொடங்கியது. ஒரு இனம் இனமாக இருக்க அவசியமான அடிப்படையான நிபந்தனையான ஒரு நிலத் தொடர்பு, அது சார்ந்த பொருளாதாரம், அதன் மேலான பண்பாட்டு கலாச்சார பிணைப்பு, இதைப் பேணும் வகையில் ஒரு மொழி என்பனவாகும். இவை அற்ற ஒரு இனம் தேசியமாக இருப்பதில்லை. இதை சுயமாக கொண்டிராத இனம், தனது தேசியத்தை ஒருக்காலும் பாதுகாக்க முடியாது.

இதைத் தகர்ப்பதில் சிங்கள இனவாதிகள் முழுமுனைப்பாக சுதந்திரத்துக்கு முன்பிருந்தே தொடங்கினர். பெரும்பான்மையாக தமிழ் விவசாயிகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட எமது சமூகத்தின் தேசியப் பொருளாதாரம் சார்ந்த நிலத்தை பறிப்பதன் மூலம், நிலத் தொடரையும், அதன் மேலான பொருளாதாரத்தையும் தகர்க்க முடியும் என்று கருதினர். இதன் மூலம் பண்பாட்டு கலாச்சாரம் முதல் மொழிவரை சிதைக்க முடியும் என்று கண்டனர். இந்த வகையில் அவர்கள் திட்டமிட்ட நிலப்பறிப்பை நடத்தி, திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்தை நடத்துவதில் தொடர்ச்சியான வன்முறையை சிறுபான்மை இனங்களுக்கு எதிராக நடத்தினர். எல்லைப் புறங்களில் இனச்செறிவுகள் பாரிய மாற்றத்தை தொடர்ச்சியாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது. இயற்கையான குடிபரவல் என்பதற்கு மாறாக திட்டமிட்ட இன அழிப்பை நடத்தி, சிறுபான்மை இனங்களின் சொந்த பிரதேசங்களை சிங்கள பிர

தேசமாக்கினர். இதன் போது எமது போராட்டம் எழுத் தவறியதே, எமது தேசியத்தின் அடிப்படையான மையத் தவறாகும். இந்த நிலத்தொடர்பு மீதான போராட்டம்தான், தமிழ் மக்களின் அடிப்படையான மையப் பிரச்சனையும் கூட.

டி.எஸ். சேனநாயக்காவே திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை தொடங்கி வைத்தார். இலங்கையின் அபிவிருத்தி என்ற பெயரிலும், தேசிய மயமாக்கல் என்ற பெயரிலும் எல்லைப்புற தமிழ் கிராமங்களை சிங்கள குடியேற்றம் மூலம் கைப்பற்றும் முயற்சியை சிங்கள ஆட்சியாளர்கள் தொடர்ச்சியாக நடத்தினர். 1931-இல் உருவாக்கப்பட்ட முதல் மந்திரி சபையில் காணி அமைச்சராக இருந்த டி.எஸ். சேனநாயக்காவே, 1948-இல் நாட்டின் பிரதமரானார். இவரே மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை பறிக்கவும், நாடற்றவராக்கும் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தை இனவாத கண்ணோட்டத்தில் அமுல்படுத்தினார். இதே காலத்தில் தான் தமிழ் தேசிய தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் இனவாத அரசுக்கு முண்டு கொடுத்து கைத்தொழில் அமைச்சரானார். இதன் தொடர்ச்சியில் தேர்தல் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தவர்கள், இனவாத அடிப்படையில் சிங்கள ஆட்சிக்கு நிரந்தரமாக வழிவகுத்தனர். இதில் சில கூறுகளை எதிர்த்தே ஜே.வி. செல்வநாயகம் தனி கட்சியை ஆரம்பிக்கின்றார். ஆனால் இன்று தேசிய தலைவர்களாக இருவரையும் குறிப்பிடுமளவுக்கு இன்றைய தேசியம் சீரழிந்து காணப்படுகின்றது. (பார்க்க அண்மையில் பிரபாகரன் செய்தியாளர்களுக்கு வழங்கிய பேட்டியை) 1948 சுதந்திரம் என்பது பிரிட்டனின் காலனித்துவ தொடர்ச்சியையும், அவர்களின் நலனையும் பேண உறுதியளித்து பெற்றுக் கொண்டதே. இதைத் திசைதிருப்ப இனவாத பிளவை வித்திடுவது மட்டுமே, ஆட்சியை தொடர இருந்த ஒரே நெம்புகோலாகும். இந்த வகையில் இனச் சிதைவை உருவாக்க சிங்கள இனவாதிகள் திட்டமிட்டனர். தமிழ் அதிகார வர்க்கத்தை பாதுகாக்க தமிழ் இனவாதத்தை எதிர்நிலையில் கைக்கொண்ட வரலாற்று தொடர்ச்சியில், சிங்கள இனம் பெரும்பான்மையாக இருந்ததால் சிங்கள இனவாதம் கொழுவேற்றது.

காலனித்துவ அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆட்சியேறிய இனவாதிகள் ஏற்றிய கொடியே இனவாதத்தை பறைசாற்றியது. இலங்கை கொடி ஒரு சிங்கள ஆதிக்க மத அடிப்படையான இனவாதக் கொடியாகும். இக்கொடியின் முக்கிய பகுதி 1815-ஆம் ஆண்டு நிலப்பிரபுத்துவ கண்டி ஆட்சியின் கொடியில் இருந்தே எடுக்கப்பட்டது. 1948-ஆம் ஆண்டு போலிச் சுதந்திரத்தை ஏற்றபோது கண்டிக் கொடியே பறக்கவிடப்பட்டது. இன்று உள்ள கொடி 1952-ஆம் ஆண்டு இனவாதிகளால் மீளமைக்கப்பட்டது. வாள் ஏந்திய சிங்கம், சிங்கள அரசின் பரம்பரை வழியை உறுதி செய்கின்றது. சிங்கத்தைச் சுற்றி உள்ள நான்கு மூலையில் உள்ள அரச மரம் பௌத்த சமயத்தை முதன்மைப்படுத்துகின்றது. இதற்கு அடுத்து காணப்படும் நீள் சதுர செம்மஞ்சள் பகுதி தமிழர்களையும், அடுத்துள்ள பச்சை முகலீம் மக்களையும் குறிக்கின்றது. மலையக மக்களை ஒட்டு மொத்தமாக நிராகரிக்கின்றது. இந்த கொடியின் ஏழில் ஒரு பங்கு செம்மஞ்சளும், இது போன்று பச்சையும் அமைய வேண்டும். இதைச் சுற்றி மஞ்சள் ஓரம் உண்டு. இந்தக் கொடி பௌத்த மதத்துக்கும், சிங்கள பரம்பரைக்கும் முதன்மை வழங்கிய, ஒரு பௌத்த சிங்கள இனவாதக் கொடி.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

யாக திகழ்கின்றது. இதற்கு மாற்றாகவே இன்றைய தமிழ் தேசியத்தின் பெயரில் உள்ள புலிக்கொடியும் காணப்படுகின்றது. அனைத்திலும் பச்சை இனவாதமும், சிறு பான்மை இனங்கள் மேலான இன வெறுப்பும் மண்டிக் கிடக்கின்றது. மக்களின் உழைப்பு, மக்களின் ஐக்கியம் என்று எதையும் முன்வைத்து, இந்தக் கொடிகள் பறக்க விடப்படவில்லை.

இனவாத கொடியை பறக்க விட்டவர்கள், இனவொடுக்கு முறையை சிறு பான்மை இனங்கள் மேல் சமூக மயமாக்கினர். இந்த திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றம் சார்ந்து 1931-க்கும் 1943-க்கும் இடையில் 115 லட்சம் ரூபா விவசாய அபிவிருத்திக்கும், 33 லட்சம் குடியேற்றத்துக்கும் என அன்றைய பெறுமதிப்புப்படி ஒதுக்கிய டி.எஸ். சேனநாயக்கா, தமிழ் எல்லையோர குடியேற்றத்தை தொடங்கினார். திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்தின் ஊடாக அம்பாறை 1960-ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டது. 1947-க்கும் 1974-க்கும் இடையில் காணி அபிவிருத்தி, நீர்ப்பாசன திட்டம், குடியேற்றத்துக்கு அன்றைய பெறுமதிப்புப்படி 370 கோடி ரூபாவை செலவு செய்துள்ளது. இதில் பெருமளவில் சிங்கள குடியேற்றத்தை மையமாகக் கொண்டு நடத்தப்பட்டது.

1952-இல் கல்லோயத் திட்டம் மூலம் படிப்பளை ஆறுக்கு குறுக்கே கட்டிய அணை சேனநாயக்கா சமுத்திரமாகியது. இது திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்தை விரிவாக்கும் அடிப்படையில் உருவாக்கியது. அழகியபாறை அம்பாறை மாவட்டமாகவும் திரிபடைந்தது போல், சிங்கள குடியேற்றம் சார்ந்து உருவான தேர்தல் தொகுதி திகமடுல்லையானது. 1952-இல் தொடங்கிய கல்லோய குடியேற்றத் திட்டம் போல் திருகோண மலையில் அல்லை - கந்தளாய் குடியேற்ற திட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. முகலி - மணலாறு குடியேற்றம் மன்னார் மாவட்டத்தில் உருவாக்கப்பட்டது. அத்துடன் கொண்டைச்சி திட்டம் மூலம் மரமுந்திரிகை திட்டம் அறிமுகமானது. கடற்கரையோர மீன் பிடி சார்ந்தும், முந்திரிகை தோட்டம் என்ற பெயரிலும், சிங்கள குடியேற்றம் உருவாக்கப்பட்டது. வவுனியாவில் பாவற்குளா திட்டம் உருவானது.

1941-ஆம் ஆண்டு டி.எஸ். சேனநாயக்கா கல்லோயத் திட்டத்தை அமுலுக்கு கொண்டு வந்தார். இதன் மூலம் 44 குடியேற்றக் கிராமம் உருவாக்கப்பட்டது. இதில் 38 சிங்கள கிராமமாகும். மிகுதியான ஆறு கிராமங்கள் தமிழ் மொழி பேசுவோருக்கு வழங்கிய போதும், குடியேற்றத்துக்கு திட்டமிட்டே நீர் வழங்கப்படவில்லை. அல்லது சிங்களப் பகுதியூடாகவே நீர் வழங்கப்படுவதாக இருந்தது. கல்லோயத் திட்டம் தொடங்கும் முன்பு அங்கு 3000 சிங்களவரே இருந்தனர். இன்று 1,46,371-ஆக மாறிவிட்டது. 1901-இல் கந்தளாய் பிரதேசத்தில் மொத்த சனத்தொகையில் தமிழர் 79 பேரும், 55 முசுலீம்களும், 16 சிங்களவரும் இருந்தனர். 1921 குடிசன மதிப்பீட்டில் ஒரே ஒரு சிங்களவரே அங்கு இருந்தார். 1981 குடிசன மதிப்பீட்டில் சிங்களவர் 31,206 பேரும், முசுலீம்கள் 4,323 பேரும், தமிழர் 2,001 பேருமாக மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் பாரம்பரியமாக வாழும் மக்களை சொந்த மண்ணில் இருந்தும், அவர்களின் பொருளாதார

வாழ்வில் இருந்தும் துரத்துவதன் மூலம் தேசிய பண்புகளை அழித்தொழிப்பதை மையமாகக் கொண்டு இருந்தது. இது அம்பாறை மாவட்டத்தின் மொத்த இனவிகிதத்தையே மாற்றியமைத்தது. அம்பாறை மாவட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கையையே தலைகீழாக்கியது.

ஆண்டு	முசலீம் வாக்காளர்	சிங்கள வாக்காளர்
1947	37,000	2,394
1952	42,000	3,119
1956	44,000	3,905
1960	52,000	23,000
1965	57,000	31,000
1970	62,000	39,000
1977	68,000	46,000
1982	87,236	75,378

இனஅழிப்பில் முசலீம் மக்களின் மண்ணையும் அபகரித்தனர். இனவாதம் மலையக மக்களில் தொடங்கி முசலீம் தமிழ் என்று அனைத்து சிறுபான்மை இனங்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களை அழித்தொழிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தமிழ் குறுந்தேசியம், அனைத்து சிறுபான்மை இனங்களின் நலன்களையும் உயர்த்தத் தவறியது. மாறாக அவர்களை எதிரியாகக் காட்டியும், பண்பாட்டு பொருளாதார கூறுகள் மூலம் அவர்களை இழிவாக்கியும் சுரண்டவும், அவர்களை அழித்தொழிக்க சிங்கள இனவாதிகளுடன் ஒரே அணுகு முறையையே கையாண்டனர், கையாளுகின்றனர். தமிழ் மக்களினதும், சிறுபான்மை தேசிய இனங்களினதும் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் சூறையாடப்பட்ட போது, இதற்காகவும் அந்த ஏழை எளிய மக்களுக்காகவும் யாரும் போராடவில்லை. இடதுசாரிகள் போல் இனத் தேசியவாதிகளும் பாராளுமன்றத்தில் ஒரு கண்டன அறிக்கை விடுவதுடன் இதை ஊக்குவித்தனர். அதேநேரம் காலத்துக்குக் காலம் பாராளுமன்றத்தில் இனவாத அரசுக்கு பக்கபலமாகவும், ஆட்சியில் பங்கேற்றும் பன்றியைப் போல் திகழ்ந்தனர். இந்த இன அழிப்பு இந்த பன்றிகளின் சாக்கடை நாற்றத்தில் செழித்து வளர்ச்சி பெற்றது. அம்பாறை மாவட்டத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பு 1752.4 சதுர மைல்களாகும். இதில் 1005.96 சதுர மைல்கள் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றம் மூலம் தனி சிங்கள பிரதேசமாக்கப்பட்டது. அம்பாறை மாவட்டத்தின் சனத்தொகை பரம்பல் இதை துல்லியமாகத் தெளிவாக்குகின்றது. 1981-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்பு எமக்கு திட்டமிட்ட குடியேற்றம் மூலம் மாற்றியமைத்த ஒரு இன அழிப்பை நிறுவுகின்றது.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இனப்பிரிவு	சனத்தொகை	விகிதாசாரம்
முகலீம்கள்	1,61,481	41.6
சிங்களவர்	1,46,371	37.6
தமிழர்	78,315	20.1

1981-க்கு முந்திய மக்கள் தொகை இனரீதியாக எப்படி திட்டமிட்டு அழிக்கப்பட்டது என்பதை புள்ளிவிபரங்கள் தெளிவாக்குகின்றன. மட்டக்களப்பு மாவட்டம் இன்றைய அம்பாறை மாவட்டம் உள்ளடக்கிய ரீதியாக காணப்படும் இனம், பரம்பல், தெளிவாகவே இனவாதிகளின் இன அழிப்பையும் மௌனம் காத்த தமிழ் குறுந்தேசிய இனவாதிகளின் யாழ் மையவாத தேசியத்தையும் அம்பலம் செய்கின்றது.

ஆண்டு	தமிழ்மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	சிங்கள மொழி பேசுவோர் சதவீதம்
1827	99.6	0.00
1881	93.27	4.75
1891	93.20	5.21
1901	92.34	5.21
1911	92.95	3.74
1921	93.12	4.56
1946	92.55	5.83
1953	87.54	11.52

அம்பாறை மாவட்டம் (1963-க்கு பின் தனி மாவட்டமானது)

ஆண்டு	தமிழ்மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	சிங்கள மொழி பேசுவோர் சதவீதம்
1963	70.22	29.37
1971	69.47	30.18
1981	62.03	37.64

மட்டக்களப்பு மாவட்டம் (புதிய அம்பாறை மாவட்டம் நீங்கலாக)

ஆண்டு	தமிழ்மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	சிங்கள மொழி பேசுவோர் சதவீதம்
1963	95.60	3.35
1971	94.66	4.49
1981	95.95	3.21

திட்டமிட்ட இன அழிப்பை திட்டமிட்ட குடியேற்றம் மூலம் மட்டக்களப்பு எல்லையோரங்களில் தொடங்கிய இனவாதிகள், அதை இன ரீதியாக அறுவடை செய்ய அம்பாறையை தனிமாவட்டமாக்கினர். சுதந்திரத்துக்கு பின் பாரிய குடியேற்ற திட்டங்கள் மூலம், தமிழ் முசுலீம் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் அபகரிக்கப்பட்டன. தமிழ், முசுலீம் விவசாயிகள் அந்த மண்ணில் இருந்து படிப்படியாகத் திட்டமிட்டே அகற்றப்பட்டனர். ஆனால் இந்த இனவாதத்தை எதிர்த்து போலி இடதுசாரிகள் முதல் இனத் தேசியவாதிகள் வரை போராடவில்லை. பாராளுமன்ற கதிரை கிடைக்கும் என்ற ஒரு நிலைகளில் போராடும் போலி இடதுசாரிகள் முதல் இனத் தேசியவாதிகளே இனங்களை பிளந்து குளிர்காய்ந்தனர். நிலத்துடன் வாழ்வை நடத்திய உழைக்கும் விவசாய மக்கள் மேல் கொண்டிருந்த இழிவான சமூக கண்ணோட்டமும், வர்க்க வெறுப்பும் அந்த மக்களையிடும், மக்களின் தேசிய மற்றும் பொருளாதார நலனை முன்வைத்தும் போராடவில்லை. மாறாக இந்த இனவாத வர்க்க சமூக அழிப்பின் மேல் குளிர்காய்ந்தார்கள். இந்த திட்டமிட்ட குடியேற்றம் பல்வேறு பிரதேசங்களின் ஒரு தொடர் கதையாக இருந்த போது, போலி இடதுசாரிகள் முதல் போலி தேசியவாதிகள் ஈறாக இதில் கும்மாளம் போட்டனர். இது இன்றுவரை இந்த அடிநிலை மக்களின் வாழ்வின் ஆதாரங்கள் மேல், இந்த தேசியத்தை முன்வைக்கவில்லை, முன்வைக்கப் போவதுமில்லை. தேசிய இனங்கள் மற்றும் சிறுபான்மை இனங்களின் பாரம்பரிய வாழ்விடங்கள், அவர்களின் பொருளாதாரங்கள் இன வரலாற்றில் அழிக்கப்பட்டது. இதை மேலும் ஆராய்வோம்.

திருகோணமலையில் கந்தளாய், மொறவேவ, அல்லை, பதவியா போன்ற சிங்கள குடியேற்றம் திட்டமிட்டு உருவாக்கப்பட்டது. கந்தளாய், மொறவேவத் திட்டமிட்ட இனக் குடியேற்றத்தில் 2,300 சிங்கள குடும்பங்கள் குடியேற்றப்பட்டனர். இப்படித் தொடர்ச்சியான குடியேற்றங்கள் நடத்தப்பட்டன. திருகோணமலையில் 1880-இல் 935 சிங்கள மக்களே வாழ்ந்தனர். இது 1981-இல் 86,341-ஆக அதிகரித்துள்ளது. சிங்கள மக்கள் ன்று இந்த மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மை இனமாகிவிட்டனர். 1880-இல் 14 மடங்கு தமிழ் இனத்தைவிட குறைவாக இருந்த சிங்களவர், இன்று பெரும்பான்மை இனமாகிவிட்டனர். திருகோணமலையில் நடந்த திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்தை ஆராய்வோம்.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

ஆண்டு	சிங்களவர்	தமிழர்	முகலீம்கள்
1881	935	14,394	5,746
1891	1,109	17,117	6,426
1901	1,203	17,069	8,258
1911	1,138	18,913	9,529
1921	1,496	18,138	12,662
1946	15,706	30,433	22,136
1953	15,296	34,035	27,748
1963	39,950	51,060	41,950
1971	55,308	67,516	60,698
1981	86,341	86,743	74,403

சிறுபான்மை இனங்களை திட்டமிட்டு பெரும்பான்மை இனம் சார்ந்து இனவாதிகள் நடத்திய அழித்தொழிப்பு ஒரு தொடர்ச்சியான ஒரு சமூக நடவடிக்கையாக நடந்து வந்துள்ளது. சிறுபான்மை இனங்களின் நிலப்பறிப்பு நடந்த போதும், அந்த மக்களின் பொருளாதாரம் குறையாடப்பட்ட போதும் எமது தேசியம் எழுச்சி பெறவில்லை. மாறாக யாழ் நலன்களில் இருந்தே தேசியம் முன்வைக்கப்பட்டது. அதையே இன்றும் தேசியம் கோரி ஆயுதமேந்தியுள்ளது. ஒரு இனஅழிப்பின் வரலாறு பாரிய இனவழிப்பு ஊடாகவே நகர்ந்து வந்துள்ளது. 1901 ஆண்டு இலங்கையை ஒன்பது மாகாணங்களாக பிரித்த போது வடக்கு 8700 சதுரக் கிலோ மீற்றராகவும் (இலங்கையின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 13 சதவீதமாக), கிழக்கு 10,440 சதுர கிலோ மீற்றராகவும் (மொத்த நிலப்பரப்பில் 16 சதவீதமாகவும்), இருந்தது. இங்கு வாழ்ந்த சனத்தொகை முறையே 3,40,936 ஆகவும் (இலங்கை சனத்தொகையில் 10 சதவீதமாகவும்) 1,73,602 ஆகவும் (இலங்கை சனத்தொகையில் 5 சதவீதமாகவும்) இருந்தனர். 1948 போலிச் சுதந்திரத்தை தொடர்ந்து கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்து 509 சதுர கிலோ மீற்றர் நிலப்பரப்பு நீக்கப்பட்டு, புதிய மாகாண அமைப்பு உருவானது. 1901-இல் தமிழரின் மரபுவழித் தாயகமான 29 சதவிகித நிலப்பரப்பு இருந்தது. இது 1995-இல் 17 வீதமாக குறைந்து போனது. அதாவது சுதந்திரத்தின் பின்பு கிழக்கில் 7 ஆயிரம் சதுர கிலோ மீற்றர் பரப்பையும், வடக்கில் இருந்து 500 சதுர கிலோ மீற்றர் பரப்பையும் திட்டமிட்ட இனக் குடியேற்றம் மூலம் சிங்கள மயமாக்கினர். 1901-இல் தமிழர் வாழ் நிலப்பரப்பு 19,100 ச.கிலோ மீற்றராக இருந்தது. 1901-இல் 65 சதவீத கடற்கரைகளும் தமிழர் நிலப்பரப்பில் காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று அவை முற்றாக குறைக்கப்பட்டுள்ளது. 1948-இல் கிழக்கு மாகாணத்தில் 5 சதவீதமாக இருந்த சிங்கள மக்கள், 1995-இல் 24 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளனர். கிழக்கு மற்றும் திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு மற்றும் அம்பாறை மாவட்டத்தில் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தினை ஆராய்வோம்.

	கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	கிழக்கு மாகாணத்தில் சிங்கள மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	திருகோணமலை மாவட்டத்தில் தமிழ் மொழி பேசுவோர் சதவீதம்	திருகோணமலை மாவட்டத்தில் சிங்கள மொழி பேசுவோர் சதவீதம்
1827	99.24	0.53	98.45	1.53
1881	93.82	4.66	90.72	4.21
1891	93.89	5.06	91.44	4.3
1901	91.80	5.05	89.04	4.22
1911	93.40	3.76	90.54	3.82
1921	93.95	4.53	92.13	4.38
1946	87.80	9.87	75.09	20.68
1953	85.50	13.11	78.8	18.22
1963	79.25	19.6	69.89	28.9
1971	78.61	20.7	70.2	28.8
1981	74.40	24.92	65.38	33.62

கிழக்கு மாகாணத்தில் மாவட்ட ரீதியாக இனங்களின் இயல்புத் தன்மையும்
திட்டமிட்ட குடியேற்றமும்

	திரு	திரு	திரு	திரு	மட்-அம்	மட்-அம்	மட்-அம்	மட்-அம்
1921	3%	55.2%	38.1%	3.5%	4.5%	53.3%	39.7%	2.3%
1946	20.6%	44.5%	30.5%	3.7%	5.9%	50.3%	42.2%	1.6%
1971	28.8%	38.2%	32%	1%	17.7%	46.4%	35.2%	0.6%

கிழக்கு மாகாணத்தின் மக்கள் தொகை

ஆண்டு	சிங்களவர்	வீதம்	தமிழர்	வீதம்	முகலீம்	வீதம்
1827	250	1.3	34,758	75.65	11,533	23.55
1881	5,947	4.5	75,408	61.53	43,001	30.65
1891	7,512	4.75	87,701	61.55	51,206	30.75
1901	8,778	4.7	96,926	57.5	62,448	33.15

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

1911	6,906	3.75	1,01,181	56.2	70,409	36.00
1921	8,744	4.5	1,03,551	53.5	75,992	39.40
1946	23,456	8.4	1,46,059	52.3	1,09,024	39.10
1953	46,470	13.1	1,67,898	47.3	1,35,322	38.10
1963	1,09,690	20.1	2,46,120	45.1	1,85,750	34.00
1971	1,48,572	20.7	3,15,560	43.9	2,48,567	34.61
1981	2,43,358	24.9	4,09,451	41.9	3,15,201	32.20

கிழக்கு மாகாணத்தில் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த மக்களை படிப்படியாக சொந்த மண்ணில் இருந்து அகற்றுவதாக இருந்தது. இதன் மூலம் பல செறிவான இனக் குடியேற்றத்தை நடத்தியதன் மூலம், குறித்த பிரதேசங்களை பிரித்தெடுக்கவும், இனவாத அடிப்படையில் பெரும்பான்மையினரின் நலனை மையமாகக் கொண்ட மாகாணங்களும் உருவாக்கப்பட்டது. திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றமும் அதன் அதிகரிப்பும்.

	தமிழர்	தமிழர்	சிங்களவர்	சிங்களவர்	சிங்கள சனத்தொகை அதிகரிப்பு
	1953	1971	1953	1971	
யாழ்ப்பாணம்	4,77,304	6,73,043	6,183	20,402	14,219
மட்டக்களப்பு	1,30,381	2,46,582	31,174	94,153	62,979
திருகோணமலை	37,517	73,255	15,296	55,308	40,192
புத்தளம்	9,010	30,994	31,587	3,09,298	2,77,711

மேலுள்ள புள்ளி விபரங்கள் எப்படி திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றம் மூலம் ஒரு இன அழிப்பை சிங்கள இனவாதிகள் நடத்தினர் என்பதை தெளிவாகக் காட்டுகின்றது. புத்தளத்தில் 1953-க்கும் 1971-க்கு இடையில் தமிழ் மக்களின் சனத்தொகை அதிகரிப்பு அண்ணளவாக மூன்று மடங்காக இருக்க, சிங்களவர் தொகை 9 முதல் 10 மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. மட்டக்களப்பில் தமிழர் சனத்தொகை அண்ணளவாக இரண்டாக அதிகரிக்க சிங்கள மக்களின் தொகை மூன்று மடங்காகியுள்ளது. திருகோணமலையில் தமிழர்தொகை இரண்டு மடங்காக அதிகரிக்க சிங்களவர் தொகை 3.5 மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. இதில் சில குறித்த பகுதிகள் பல மடங்காகவும், எல்லை கிராமங்களில் முற்றாகவே மாற்றியும் அமைக்கப்பட்டது. அம்பாறை மாவட்டத்தில் சிங்களவர் தொகை அதிகரித்துச் செல்ல, தமிழர் தொகை குறைந்து வருகின்றது. இதுவே புத்தளத்திலும் நடந்தது.

புத்தளம் தேர்தல் தொகுதியில் 1958-க்கும் 1976-க்கும் இடையில் தேர்தல்
திணைக்கள அறிக்கைப்படி இனங்களின் விகிதம்

ஆண்டு	சிங்களவர்	முசுலீம்கள்	தமிழர்	மலையகத் தமிழர்	ஏனையோர்
1958	34.7	41.0	18.9	-	5.4
1976	37.9	38.5	19.9	2.9	0.73

புத்தள மாவட்டத்தில் 1981-இல் எடுத்த மக்கள் தொகை கணிப்பீடுகள்

ஆண்டு	சிங்களவர்	முசுலீம்கள்	தமிழர்	மலையகத் தமிழர்	ஏனையோர்
1981	82.6	9.7	6.7	0.6	0.4

உண்மையில் புத்தளம் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட்டுவிட்டது. எல்லை
யோர மீன்பிடி அபிவிருத்தி மற்றும் பல்வேறு திட்டங்களின் பெயரில் திட்டமிட்ட
இன குடியிருப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. தமிழர் மற்றும் முசுலீம்களின் வாழ்வி
டங்கள் குறையாடப்பட்டன. சுதந்திரத்துக்கு முன்பு வரை இயல்பான மக்களின் குடி
பெயர்ச்சிகள் இப்பிரதேசங்களில் இருந்துள்ளது. ஆனால் போலிச் சுதந்திரத்துக்கு
முன் தொடங்கி சுதந்திரத்தின் பின் திட்டமிட்ட குடியேற்றம் ஒரு போக்காக இன
வழிப்பாக மாறியது. திருகோணமலையில் 1921-இல் 4.6 சதவீதமாக இருந்த
சிங்கள மக்கள் 1971-இல் 28.8 ஆகவும், மட்டக்களப்பு அம்பாறையில் 4.5 இல்
இருந்து 17.7ஆகவும் மாறியது. இந்த திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்டு எமது போராட்டம் ஆரம்பிக்க தவறியதே, எமது போராட்டத்தின்
அடிப்படையான திசை விலகலாகும். தமிழ் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் மட்டு
மல்ல, கிழக்கில் வாழும் தமிழ் மொழி பேசும் 32.4 சதவீதமான முசுலீம் மக்களின்
நிலங்களும் இன அழிப்பின் ஊடாக குறையாடப்பட்டன. தமிழ் பேசும் முசுலீம்
மக்களையும் தமிழ் தேசியம் எதிரியாக காட்டியபோது அம்பாறையில் வாழும் 41.6
சதவீதமானவர்களையும், திருகோணமலையில் வாழும் 29.0 சதவீதமானவர்க
ளையும், மன்னாரில் வாழும் 26.6 சதவீதமானவர்களையும், மட்டக்களப்பில்
வாழும் 24 சதவீதமானவர்களையும், வவுனியாவில் வாழும் 6.9 சதவீதமானவர்க
ளையும், முல்லைத்தீவில் வாழும் 4.9 சதவீதமானவர்களையும், யாழ்ப்பாணத்தில்
வாழும் 2.4 சதவீதமானவர்களையும், புத்தளத்தில் வாழும் 9.7 சதவீதமானவர்
களையும் நேரடியாக தமிழீழ எல்லைக்குள்ளேயே எதிரியாக மாற்றியது. தமிழ்
குறுந்தேசியத்தின் பிற்போக்கான போராட்ட அடிப்படையே நண்பர்களையும் எதி
ரியாக்கியுள்ளது. தமிழ் தேசிய எல்லைக்குள் வாழ்ந்த சிறுபான்மை இனங்களை எதி
ரியாக மாற்றிய யாழ் உயர் வர்க்க தேசியம், அந்த மக்கள் உள்ளிட்ட உழைக்கும்
பிரிவின் நிலத்தை பெரும் தேசிய இனவாதிகள் திட்டமிட்டு குறையாடியபோது,

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

அதற்காக போராட முன்வரவில்லை. அதை வரலாற்று ரீதியாக அடையாளம் கண்டு, அந்த மக்களுடன் அந்த மக்களின் பிரச்சனைகளுடாக தன்னை ஆயுதபாணி யாக்கவில்லை.

ஏன் தமிழ் தேசியம் இந்த திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தை எதிர்த்துப் போராட வில்லை? உண்மையில் இதற்காகவே தமிழ் தேசியம் போராடியிருக்க வேண்டும். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினையின் அடிப்படையே இதில் தான் அடங்கியுள்ளது. இதை இன்றைய தேசியவாதிகள் முதல் அனைவரும் மறுத்து நிற்பது ஏன்? சிங்கள இன வாதிகள் தமிழ் இனத்தை அழிக்க உருவாக்கிய மிகவும் திட்டமிட்ட இனவாதச் செய லாகும். தமிழ் தேசிய தலைவர்கள் என்றும் சிங்கள தேசியவாதிகள் என்றும் பறை சாற்றிய பிழைப்புவாதிகள், கண்டு கொள்ளத் தவறியதை இன்னொரு சமகால நிகழ் வுடன் ஒப்பிட முடியும். பேச்சுவார்த்தை ஊடாகவே புத்தளத்தில் 25,000 ஏக்கர் மர முந்திரிகை உற்பத்தி செய்ய, 40 கோடி ரூபாவை நோர்வே நாட்டு பன்னாட்டு நிறு வனம் ஒன்று முதலிட்டு உள்ளது. இதுபோன்று இலங்கையில் மற்றொரு நீர்ப்பாசன குடியேற்ற திட்டமாக 400 கோடி டொலரில் உருவாக்கிய மகாவலி நீர்த் தேக்கத் திட்டம் சார்ந்து, ஒரு லட்சம் ஏக்கர் நிலம் வெளிநாட்டு பன்னாட்டு கம்பெனிகளுக்கு தாரை வார்க்கப்பட்டது. இதை இன்று வரை தமிழ் தலைமை போல் சிங்கள தலை மையும் தேசியத்தின் பெயரில் பேசியது கிடையாது. இந்த மகாவலித் திட்டம் பன்னாட்டு கம்பெனிக்கு சொந்த மண்ணை தாரைவார்த்த அதே வேகத்தில், சிங்கள குடியேற்றத்தை வடக்கு கிழக்கு நோக்கி நகர்த்துவதை அடிப்படையாகக் கொண்டு இருந்தது. சிங்கள மக்களின் நிலங்களை வெளிநாட்டு கம்பெனிக்கு தாரை வார்த்த போது, சிங்கள தேசியவாதிகள் தமிழ் தேசிய வாதிகள் போல் கண்ணை மூடிக் கொண்டுதான் தேசியத்தை பற்றிப் பிதற்றினர்.

தமிழ் பாரம்பரிய பிரதேசம் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்ற ஆக்கிர மிப்பால் அழிக்கப்பட்ட போது, தமிழ் தேசிய போராட்டம் உருவாகவில்லை. ஏனெனில் இந்த தமிழ் பாரம்பரிய பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் விவசாயிகளும், அடிமட்ட கூலிபெறும் ஏழைக் கூலிகளுமே. அத்துடன் சாதிய ரீதியாக தாழ்த்தப் பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள். அந்த மக்களின் உழைப்பு மற்றும் வளங்கள் குறை யாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட போதும் சரி, அவர்களின் நிலங்களை ஆக்கிரமித்த போதும் சரி, இதை மறைமுகமாக தமிழ் தேசியம் முண்டு கொடுத்தனர். தேசியத் துக்கு தலைமை தாங்கியவர்கள் வார்க்க ரீதியாகவும் சாதி ரீதியாகவும் பண்பாட்டு ரீதியாகவும் விவசாயிகளுக்கும் கூலிகளுக்கும் எதிரானவர்களாக இருந்தனர். எல்லையோரங்களில் இருந்த மக்கள் பெரும்பாலானவர்கள் சொந்த நிலம் கொண்ட ஏழை மற்றும் நடுத்தர விவசாயிகளாக இருந்தனர். ஆனால் தமிழ் தேசிய தலை வர்கள் நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை பிரதிநிதித்துவம் செய்தமையால், வர்க்க ரீதியாக அந்த மக்களுடன் தம்மை அடையாளம் காண முடி யாததுடன், தமது எதிரி வர்க்கமாகவே தமிழ் குறுந்தேசியம் எப்போதும் கருதியது. கருதி வருகின்றது. இன்று புலிகளின் குறுந்தேசியத்திலும் கூட இதுதான் அதன் அர சியல் அடிப்படையாகும்.

எல்லையோரங்கள் நெடுகிலும் நிலத்துடன் வாழ்ந்த விவசாயியும் சரி, மீன்பிடிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட மீனவர் வாழ்விலும் சரி, அந்த மக்கள் தமது சொந்த வாழ்விடம் சார்ந்து கொண்டிருந்த சுயபொருளாதாரம் அழிக்கப்பட்டு ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளான நிகழ்வே, உண்மையான தேசியத்தின் மையக் கூறாகும். இதைக் கொள்கை ரீதியாக கூட இன்று தேசியவாதிகள் முதல் போலி இடதுசாரிகள் வரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. தேசிய தலைமைகள் யாழ் மையவாதத்தில் இருந்தே உருவானது. யாழ் குறுந்தேசிய பண்பாடாக இருந்த பிரதேச இழிவு கண்ணோட்டம், முசலீம் எதிர்ப்புடன் கூடிய இன மற்றும் மத பிரமைகள், சாதி பற்றிய பெருமித உணர்வு, உழைப்பு பற்றிய இழிவான கண்ணோட்டம், உழைக்கும் மக்களின் நிறம் பற்றிய இழிவு என்பன இணைந்து, உண்மையான தமிழ் தேசியம் அழிக்கப்பட்ட போது மௌனமாக அங்கீகரித்து, அதனை செயல்படுத்த பலமுறை இனவாத அரசில் அங்கம் வகித்து நக்கிப் பிழைத்தனர்.

நடந்து கொண்டிருக்கும் குறுந்தேசிய போராட்டம் யாழ் மையவாத நலன்களில் ஏற்பட்ட பாதிப்பில் இருந்து, எழுந்த ஒரு எதிர்வினைதான். இதில் ஒன்று தான் தரப்படுத்தல். யாழ் அல்லாத தமிழ் பிரதேச மக்களின் பல்கலைக்கழக கல்வி மறுக்கப்பட்டு இருந்தபோது எழாத தேசிய உணர்வுகள், யாழ் மையவாத நலன்களுக்கு பல்கலைக்கழகம் சார்ந்து பாதிப்பு ஏற்பட்ட போதே குறுந்தேசியமாக உயிர்த் தெழுந்தது. இங்கும் யாழ் அல்லாத மக்களின் நலனில் இருந்து அல்ல என்பது, இன்று வரை நிதர்சனமான உண்மையாகும். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஒரு அமைதி திரும்பும்போது தரப்படுத்தல் நீக்கப்படுமாயின், யாழ் அல்லாத தமிழ் பிரதேச மாணவர்களின் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு இன்றைய தமிழ் தேசியவாதிகளே வேட்டு வைப்பவர்கள். ஏன் தமிழீழம் கிடைக்குமாயின் அங்கு பல்கலைக்கழக அனுமதி திறமையின் அடிப்படையிலா? அல்லது பிரதேச அடிப்படையிலா? எனின், இங்கு யாழ் மையவாத தமிழ் குறுந்தேசிய திறமையையே முன்னிலைப்படுத்தும் மற்றைய பின்தங்கிய தமிழ் பகுதிகள் புறக்கணிக்கப்படும் என்பது, நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

தேசியம் தனது திசைவிலகலால் குறுகிய நலனை முன்னிலைப்படுத்தியது. தமிழ் பிரதேசம் நிலத்தொடர் சார்ந்து அபகரிக்கப்பட்ட போது, அதில் தேசியப் பொருளாதாரம் அழிக்கப்பட்டது. அந்தப் பொருளாதாரம் சார்ந்து மக்களின் வாழ்வு குறையாடப்பட்டது. இந்த மையமான விடையத்தை தேசியம் முன்னெடுக்கத் தவறிய வரலாற்று தொடர்ச்சியில் தான், எமது தேசியம் ஏகாதிபத்திய நுகர்த்தடியில் தொங்குகின்றது. எமது தேசியத்தில் பெரும்பான்மையான விவசாயிகள் தமது சொந்தப் பொருளாதாரம் சார்ந்து, சொந்த உள்சுற்றுச் சந்தை சார்ந்து வாழ்வதை இந்த மக்களின் நலனையே தமிழ்த் தேசியமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தேசியம் என்பது சொந்த உற்பத்தி சார்ந்து, சொந்த சந்தையைச் சார்ந்து வாழ்வதைக் குறிக்கின்றது. அதாவது தேசியப் பொருளாதாரம் என்பது அந்த மக்களின் உற்பத்தி மற்றும் உழைப்பு சார்ந்து அடையாளம் காணப்படவேண்டும். இதை எமது போராட்டம் இன்று வரை தேசியத்தின் பெயரில் புறக்கணித்தே வருகின்றது. மாறாக ஏகாதிபத்திய கைக்கூலிகளாக, ஏகாதிபத்திய குறையாடலுக்கு ஏற்ற தமிழீழம்

என்றும், இசுரேலிய கனவுகள் பற்றியும் சிங்கப்பூர் சொர்க்கம் பற்றியுமே தமிழ் தேசியம் மார்புதட்டுகின்றது. இந்த யாழ் மையவாத பூர்சுவாகண்ணோட்டத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசியம் பிரதிபலிக்கின்றது. இந்த தேசியம் பொருளாதாரம் பற்றி தொடர் கட்டுரை ஒன்றில் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

எமது தேசிய நிலம் குறையாடப்பட்ட போதும், மக்களின் தேசிய வளங்கள் பறிக்கப்பட்ட போதும், அந்த மக்களின் பொருளாதார வாழ்வு அழிக்கப் பட்ட போது உருவாகாத தேசியம், எப்படி சரியான தேசியமாக இருக்க முடியும். குறைந்த பட்சம் அந்த மக்களின் நலன்களை இன்றுகூட அடையாளம் காணவும், அதை மையமான கோசமாகவும் முன் வைத்து அவர்களை அணிதிரட்டாத போது, இந்த தேசியம் ஏகாதிபத்தியத்திடம் சரணடைவது தவிர்க்கமுடியாதது. தமிழ் மக்களின் தேசியப் பிரச்சினையின் அடிப்படையே இதில் தான் தங்கியுள்ளது.

மலையக மக்களை, இரத்த அட்டையைப் போல் உறிஞ்சி வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற தேசியங்கள்

மலையக மக்களின் கடுமீ உழைப்பே, இலங்கையின் அனைத்து இனங்கள் இனதும் சமூக வாழ்வை நலன்களை உயர்த்தின. மலையக மக்கள் பிழியப்பட்டு கிடைத்ததை உறிஞ்சி வாழ்ந்த மற்றைய இனங்கள், அந்த மக்களை தொடர்ச்சியாக கேவலப்படுத்தவும் ஒடுக்கவும் பின்நிற்கவில்லை. மலையக மக்களின் வரலாற்றையும் வாழ்வையும் பற்றி புரிந்து கொள்ளாத தேசியம், அந்த மக்களின் உணர்வுகளை பகிர்ந்து கொள்ளாத தேசியம், அந்த மக்களை இலங்கையின் ஒரு தேசிய இன மக்களாக அங்கீகரிக்காத தேசியம், சிறுபான்மை இனமான தேசிய இறைமைக்காக போராடாத தேசியம் அடிப்படையிலேயே பிற்போக்கானது. இலங்கையில் திட்டமிட்ட தொடர்ச்சியான இனவாழிப்பு வரலாற்றை இந்த மக்களுக்கு எதிராகவே, தமிழ் மற்றும் சிங்கள இனவாதிகள் கூட்டாக தொடங்கி வைத்தனர். இதை நீண்ட வரலாற்றுப் போக்கில் மூடிமறைத்ததன் மூலமும், மௌனம் காத்ததன் மூலமும் இன அழிப்பை ஊக்குவித்தனர். குறுந்தமிழ் தேசியம் இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக ஆயுதமேந்திய போதும், இந்த மக்களையிட்டு அக்கறைப்படவில்லை. இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் 1987-இல் செய்து கொண்ட ராஜீவ் ஜெயவர்தனா ஒப்பந்தம் கூட, இந்தியாவில் இருந்து இலங்கை அகதிகளை ஏற்றி வரும் கப்பலில் மலையக மக்களை நாடு கடத்துவது என்றே ஒப்பந்தம் வரையறுக்கின்றது. ஒரு இனத்தின் நலனுக்காக மற்றைய இனத்தை பலியிடுவது இதில் மையமாகின்றது. இன்று வரை தமிழ் தேசியம் இது பற்றி எதைத்தான் செய்துள்ளது? இன்றைய இன நெருக்கடியை மலையக மக்களில் இருந்தே நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். மலையக மக்களின் பிரச்சினையும், எல்லையோர தமிழ் விவசாயிகளின் நிலப்பிரச்சினையும் சமகாலத்தில் தொடங்கியதுடன், திட்டமிட்ட வகையில் நீண்ட ஒரு இனவாழிப்பாக நடத்தப்பட்டது, நடத்தப்படுகின்றது. இதை குறுந்தேசியம் என்றுமே தேசியத்தின் மையப் பிரச்சினையாக்கவில்லை. மேல்மட்ட யாழ்ப்பாணத்தானின் பிரச்சினையில் இருந்து தேசியத்தை புரிந்து கொள்வதால், இலங்கையின் தேசிய

பிரச்சினையை ஒருக்காலும் தீர்க்க முடியாது. மலையக மக்களின் இரத்தத்தை பிழிந்து எடுத்து தான், இலங்கையின் அனைத்து வளங்களையும், மற்றைய இனங்கள் பயன்படுத்தின என்றால் மிகையாகாது. இலங்கை ஏற்றுமதி வருவாயை கூட்டித் தந்த இந்த மக்களின் உழைப்பு, மற்றைய இனங்களின் நலனுக்காக வாங்கிய கடனுக்காக கடன் மற்றும் வட்டியை கட்டுகின்றது. 1988-இல் வட்டி மற்றும் கடனுக்காக மொத்த ஏற்றுமதியில் 28 சதவீதத்தைக் கட்டினர். இது தீவிரமடைந்து 2001-இல் வட்டிக்காக மட்டும் இலங்கையில் செலவு செய்யும் ஒவ்வொரு ரூபாவுக்கும் 25 சதத்தையும் கட்டத் தொடங்கினர். இதுவே 2002-இல் 35 சதத்தையும் கட்டும் நிலைக்கு இலங்கை தேசியம் மறுகாலனியாகி வருகின்றது. வட்டி கட்டும் பெரும் பொறுப்பை மலையக மக்களின் கடும் உழைப்பு வழங்குகின்றது. காலனித்துவவாதிகள் உலகெங்கும் மனிதனையே கடத்திச் சென்று சூறையாடி உழைப்பும், காலனிகளை சுரண்டி கொழுத்து உருவான மேற்கத்திய வளங்களும் எப்படி உருவானதோ, அது இலங்கைக்குள்ளும் பொருந்தும். மலையக மக்களை சூறையாடி அனுபவிப்பதை மற்றைய இனங்கள் அங்கீகரித்ததுடன், அதையே ஒரு இயங்கியல் போக்காக்க மலையக மக்களை இழிநிலைக்குத் தள்ளினர். இதனால் இந்த மலையக மக்களை வரலாற்று ரீதியாக சுருக்கமாக தெரிந்து கொள்வது அவசியமானதாகும்.

காலனித்துவம் கால்பட்ட எல்லா இடங்களிலும் மனிதனை வேட்டையாடி கொன்று போட்டதன் மூலம் மண்ணின் மக்களுக்கு பசியையும் கடும் உழைப்பையும் தண்டனையாக்கி, தன்னையும் தனது நலனையும் தக்கவைத்ததுடன் சூறையாடியதை சொந்த நாட்டுக்கு கடத்தினர். காலனிகளைச் சூறையாட கடுமையான எதிர்ப்புகள் உருவான போதும், அந்த மண்ணின் மைந்தர்கள் சுயபொருளாதார பலம் பெற்று இருந்தபோதும், உழைக்கும் அடிமை மனிதர்களை வெளியில் இருந்து கொண்டு வந்து தேசிய வளங்களை சூறையாடுவது என்ற வழியை கையாண்டனர். உழைக்கும் அடிமைகளை வெளியிடங்களில் இருந்து கொண்டு வரவும் இரு பிரதான வழிகளைக் கையாண்டனர்.

1. பலாத்காரமாக மனிதர்களை அடிமையாகக் கடத்துவது ஒரு ஜனநாயக உரிமையாகியது. 2. ஆசை காட்டியும், நிர்ப்பந்தம் கொடுத்தும் மனிதர்களை சொந்த பிறப்பு மண்ணில் இருந்தே அகன்றியெடுத்து கடத்துவது அரையடிமை வழி. இதற்காக உள்நாட்டில் இருந்த வர்க்க, இன, மத, நிற, சாதி முரண்பாடுகளை பயன்படுத்தினர். இந்த வகையில் மலையக மக்களின் ஏற்றத்தாழ்வான சாதியம் மற்றும் வறுமையை பயன்படுத்தியும் இந்த அரை அடிமைகள் கடத்தப்பட்டனர். இதை ஊக்குவிக்க மறைமுகமாக வறுமையை உருவாக்கியும், சாதிய கொடுமையை அகலமாக்கியும் தாழ்ந்த சாதி மக்கள் அரை அடிமைகளாக கிராமப்புறங்களில் இருந்து கடத்தப்பட்டனர்.

1823-ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட 14 கூலிகளின் உழைப்பை, கோப்பிச் செய்கையில் முதலிட்டதன் ஊடாக சுரண்டிக் கிடைத்த 600 பவுண்ட் பணத்தை சொந்தமாகப் பெற்ற காலனித்துவ வெள்ளையன் கதாநாயகன் ஆகியதால், அரை அடிமை கூலிகளை நாடு கடத்தி வரும் வரலாறு தொடங்கியது. யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கியது. தேயிலை, ரப்பர் தோட்டத்துக்கு முன்னமே டச்சுக்காரர் கறுவாப் பட்டை உற்பத்தி சார்ந்து, 10,000 இந்தியத்-தமிழர்களை கொண்டு வந்ததாக தகவல் உள்ளது. ஆனால் அது பற்றிய தரவுகள் முழுமையாக கிடைக்கவில்லை. மலையக மக்களின் வரலாறு 1823-இல் தொடங்குகின்றது. 1824-இல் 5000 ஏக்கரில் 10,000 பேர் இந்த கோப்பிச் செய்கைக்குள் ஈடுபடுமளவுக்கு மூலதனம் வீங்கியது. இந்த கோப்பி உற்பத்தியூடாக 1980 வரை மலையக மக்களின் உயிரையும், உழைப்பையும் கொள்ளையிட்ட வரலாறே, மனித அவலத்தில் பிறந்த கோப்பி கதையாகியது. இந்த உற்பத்தியில் மலையக தொழிலாளர்களின் உழைப்பை மூலதனம் உறிஞ்சி பெற்றபோது, சவுக்கடியே அதிகாரத்தின் சட்டபூர்வ வடிவமாகியது. இந்த கோப்பிச் செய்கையில் மூலதனம் வரைமுறையின்றி சுரண்டி கொழுத்த போது உற்பத்தியின் அளவும் சுரண்டும் தொழிலாளர் எண்ணிக்கையும் வேகமாக அதிகரித்துச் சென்றது. இது 1845-இல் 25,198 ஏக்கராகவும், 1847-இல் 50,071 ஏக்கராகவும், 1848-இல் 60,000 ஏக்கராகவும், 1871-இல் 1,96,000 ஏக்கராகவும் 1878-இல் 2,73,000 ஏக்கராகவும் 1881-இல் 2,56,000 ஏக்கராகவும் மாறியது. இந்த கோப்பிச் செய்கை மலிவான அரையடிமைக் கூலியை அடிப்படையாகக் கொண்டு கிடைத்த கொள்ளையில், ஆட்சியமைப்பில் காலனித்துவ நிர்வாகிகளாக செயற்பட்ட அனைத்துப் பிரிவினரும் இதில் முழுமையாக ஈடுபட்டனர். குறிப்பாக ஆள்பதி, இராணுவத்தினர், நீதிபதி, கிறித்தவ மதகுருமார், அரசு நிர்வாகத்தினர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சூறையாடுவதற்கு வசதியாக சூறையாடுபவர்களின் நலன் சார்ந்து பல போக்குவரத்து பாதைகளும், அபிவிருத்திகளும் செய்யப்பட்டன. இதையும் மலையக மக்களின் அரை அடிமை உழைப்பை சவுக்கடிகளின் வரித் தளம்புகளில் இருந்தே எழுந்தன. பாலங்கள், வீதிகள், புகையிரதப் பாதைகளை போடுவதில் இந்த அரை அடிமைகள் உழைப்பு பயன்படுத்தப்பட்டது. இந்த கோப்பிச் செய்கை சார்ந்து கிடைத்த ஒவ்வொரு சதத்துக்கும் பின்னாலும், அதை மையமாக வைத்து உருவாக்கப்பட்ட போக்குவரத்து மற்றும் அபிவிருத்திகளின் பின்னால் மலையக மக்களின் அரை அடிமை வரலாறு காணப்படுகின்றது.

இன்று சிங்கள மக்களும் சரி தமிழ் மக்களும் சரி குறுந்தேசிய இனவாதம் பேசி உரிமை கொண்டாடும் வீதிகள் முதல் அனைத்து வசதிகளிலும் மலையக மக்களின் உழைப்பு படிந்து கிடக்கின்றது. உலகெங்கும் பருகிய மற்றும் பருகும் கோப்பி முதல் தேனீர் வரை மலையக மக்களின் இரத்தமும் அதன் சுவையும் கலந்து கிடக்கின்றது. இதை உன்னால் நம்ப முடியவில்லையா? இனவாதத்தை வரலாறாக கொண்ட உனது கல்வி அறிவில், இவை எல்லாம் உனக்கு திட்டமிட்டே மறுக்கப் படுகின்றது. ஏனெனில் தமிழ் சிங்கள குறுந்தேசியவாதிகள் அனைவரும் ஏகாதிபத்தியத்தின் எடுபிடிகளாகவே அன்று முதல் இன்றுவரை நக்கித் திரிபவர்கள். இதனால் இதை உனக்கு மறைப்பதில் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றனர். அதை மறைக்கவே இனமோதலையும் இன அழிப்பையும் தேசியமாக, இதை வீரமாக்கி உன்னை மந்தையாக்கி விடுகின்றனர். இதை உனது கோரிக்கையாக்கி உன் மீது சுமத்தி மந்தையாக்கிய வரலாற்றையே, நாம் இனவாத எல்லைக்குள் தெரிந்து வைத்துள்ளோம்.

இந்தியாவின் சாதிய கொடூரத்தின் அழுங்கு பிடிக்குள்ளும், கந்துவட்டிக் காரன் குறையாடலுக்குள்ளும், உற்பத்தி மீது 50 சதவீத வரியை கோரி உருவான சமூக நெருக்கடிகளிடையே இடை தரக்களின் வர்க்க நலன் சார்ந்து ஏமாற்றப்பட்ட மக்களே மலையக மக்களாவர். இந்த வரலாற்று பின்னணியில் இலங்கைக்கு கடத்தும் வரலாறு தொடங்கியது. இந்தியக் கரைகளை நோக்கி அவர்களின் அரை அடிமைப்பயணம் நடையாகவே தொடங்கியது. அவர்கள் தம்முடன் எடுத்து வந்த பொருட்களை கடற்கரையை வந்தடைய முன்பே வழிப்பறி திருடர்களிடம் பறி கொடுத்தனர். அங்கிருந்து சிறு வள்ளங்கள் மூலம் உயிரைக் கையில் பிடித்தபடி அடிமைப் பயணம் ஆரம்பமானது. இப்படி அரை அடிமைகளாக கடத்தப்பட்ட மக்கள், மன்னார் கரைகளில் இறக்கப்பட்டு அடர்ந்த இருண்ட காடுகள் ஊடாக மலையகம் நோக்கி கால்நடையாக கடத்தப்பட்டனர். இப்படி மலையகம் வந்து சேரும் போது, வந்தவர்களில் 25 சதவீதமானவர்கள் அடிமைப் பயணத்தின் போதே கொல்லப்பட்டனர். இந்த அடிமைப் பயணத்தில் வள்ளம் கவிழ்வதிலேயே மரணம் தொடங்கியது. மன்னாரில் இருந்து தொடங்கி கால்நடையாக அடர்ந்த இருண்ட காடுகளில் ஊடேயான பயணத்தில், மிருகங்களுக்கு உணவாகும் மனித அவலம் தொடங்கியது. வழிநடைப் பயணத்தில் உணவும், நீரும், மருத்துவ வசதியும் இன்றி இறந்த அடிமைகள் மேல்தான் மலையக வரலாறு தொடங்கியது. இந்த வழிநடைப் பயணத்தில் மலேரியா கோர தாண்டவமாடியது. உடல்நிலை காரணமாக நடந்து செல்ல முடியாதவர்கள், ஒரு குவளை தண்ணீர், ஒரு வாய் சோற்றுப் பருக்கையுடன் பாதை வழியில் மிருகத்துக்கு உணவாக கைவிட்டுச் செல்ல மூலதனம் கோரியது. அவர்கள் கையை நீட்டி தம்மை அழைத்துச் செல்லக் கோரி கடறிய கடறல் காடுக ளையே உலுப்பியது. ஆனால் சவுக்குகள் அதை தடுத்து நிறுத்தின. இடை வழியில் இறந்தவர்கள் பாதை வழியில் விடப்பட்டனர். குழந்தையின் தாய் இறந்த போது எல்லாம் குழந்தை உயிருடன் கைவிடப்பட்டது. சவுக்கடியில் தொடர்ந்து முன்னேற முடியாதவர்கள் கைவிடப்பட்டனர். இப்படி இறந்தவர்களையும் உயிருடன் கைவிடப்பட்டவர்களையும் மிருகங்கள் கடித்துக் குதறப்பட்டு எஞ்சிய எலும்புக் கூடுகள், பிந்திய தமது அடிமைப்பயணத்தை தொடங்கியவர்களின் பாதை வழி அடையாளமாக மாறியது. ஒரு நூற்றாண்டாக இந்த மனித அவலம் தொடர்ந்தது.

மலையகத்தை ஒரு வளமிக்க பூமியாக்க சொந்த உடலை வழியெல்லாம் உரமாக்கியபடிதான் மலைகளில் கால்களை வைத்தனர். மலையகத்தின் மலை முகட்டை நோக்கி கால்களை எடுத்து வைத்த போது, அவர்களுக்கே அந்நியமான கடும் குளிர் புதிய பலிகளைக் கோரியது. மனிதர்கள் முன்பு செல்லாத அடர்காடு களை நோக்கிய மலையக மக்களின் காலடிகளும், அந்த காட்டை பண்படுத்திய கைகளும், கடுமையான குழலுக்குள் நம் உடலை நிலத்தில் உரமாக்கியபடி தான் இலங்கையின் முதல் ஏற்றுமதி வருவாயைத் தந்த உற்பத்திகளை உருவாக்கினர். அவர்கள் கால்பாத, கை தொடாத, உடலை விதையாக்காத மலையகம் எதுவு மில்லை. அமெரிக்காவில் நீக்ரோ அடிமைகளை சங்கிலியால் கட்டி இழுத்துச் சென்று பருத்தி தோட்டங்களில் மூலதனத்தை உருவாக்கியது போல், மலையக அரையடிமைகளை சவுக்கு முனையில் நிறுத்தி உருவான ரப்பர் மற்றும் தேயிலை தோட்டத்தின் மூலம் மூலதனம் திரட்டப்பட்டது. இந்த மண்ணை வளப்படுத்திய

போது இறந்தவர்களின் கணக்கு வரலாறு இல்லை. கூலிகள் என்று மூலதனத்தால் நாகரீகமாக அழைக்கப்பட்டவர்கள், தம்மைத் தாம் பலியிட்டு உருவாக்கிய மலையகத்துக்காக அலையலையாக கொண்டு வரப்பட்டனர். ஒவ்வொரு சதத்தையும் லாபமாக அதிகமாக பெறுகின்ற ஒவ்வொரு தரமும், மலையக மக்கள் தம்மைத் தாம் மூலதனத்துக்காக சுயதியாகம் செய்ய வைத்தனர். இந்த வகையில் 1842-இல் 14,000 பேரும், 1843-இல் 31,000 பேரும், 1844-இல் 71,000 பேரும், 1845-இல் 67,000 பேரும் இந்தியாவில் இருந்து அரை அடிமைகளாகக் கொண்டு வரப்பட்டனர். இப்படி வருடாவருடம் மூலதனத்தை பெருக்க ஆயிரக்கணக்கில் கொண்டு வரப்பட்டனர். இறந்தவர்கள் போக மலையகத்தில் மலையக மக்களின் எண்ணிக்கை 1827-இல் 10,000 ஆகவும் 1847-இல் 50,000 ஆகவும், 1877-இல் 1,46,000 ஆகவும் அதிகரித்தது. 1926-ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட கட்டளைச் சட்டம் ஒன்றின் படி ஆரம்பத்தில் மலையகம் வந்தவர்களின் 100-க்கு 40 பேர் குழல் சார்ந்து இறந்ததை உறுதி செய்கின்றது. 1841-க்கும் 1849-க்கு இடையில் 70,000 பேர் அதாவது 25 சதவீதத்தினர் மரணமடைந்ததாக கொழும்பு ஒப்சேர்வர் தனது பத்திரிக்கை செய்தியில் குறிப்பிட்டுள்ளது. மலையகம் உருவான வரலாற்றையே நாம் இங்கே காண்கின்றோம்.

சிங்கள மக்கள் வாழ்ந்த சொந்த நிலங்களில் இந்த மலையகம் உருவாக வில்லை என்பதை, இந்த மரணங்கள் தெளிவுபடவே எமக்கு நிறுவுகின்றது. சிங்கள இனவாதிகளின் பொய்யை இந்த மரணங்கள் மூலமே அந்த மக்களின் மூதாதையர் உறுதி செய்கின்றனர். மூலதனம் தனது சொந்த நலன் சார்ந்து, லட்சக்கணக்கான மக்களின் பிணங்கள் மேல் மூலதனத்தை உருவாக்கி, அதை கொள்ளையிட்டு பிரிட்டனுக்கு கடத்தியது. இதன்போது இதற்காக மனித அவலத்தைச் சந்தித்த மலையக மக்கள் எந்தவிதத்திலும் குற்றவாளிகள் அல்ல. ஆனால் தமிழ் சிங்கள இனவாதிகள் முதல் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினர் அவர்களுக்கு செய்த கொடூரம், பிரிட்டனின் கால்களை நக்கியதன் தொடர்ச்சியாகவே இருந்தது, இருந்து வருகின்றது. சிங்கள மக்கள் மலை அடிவாரங்களிலேயே தம்மை தாம் அந்த மண்ணுடன் பிணைத்து நின்றனர். சிங்கள மலையக மக்கள் முரண்பாடு என்று எதுவும் அன்று உருவாக வில்லை. நிலம் தாராளமாக பரந்து விரிந்து கிடந்தது. அத்துடன் மலையகத்தின் கடுமையான சூழலுக்கு ஏற்ற நிலையில், சிங்கள மக்களின் வாழ்வியல் அமைந்து இருக்கவில்லை. மாறாக நல்ல நட்புறவு நிலவியது. சிங்கள மலையக மக்களிடையே இயல்பான திருமணங்கள் கூட நிகழ்ந்துள்ளது. இதுபோல் முசுலீம் மக்களிடையேயும் இந்த உறவு இருந்துள்ளது. இதற்கு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கிராமியப் பாடல்களே காலம் கடந்தும் ஆதாரமாக உள்ளது.

“சிங்களக்குட்டி அடி செவத்தக்கட்டி ரன்மெனிக்கே
ஒன்னாலே என் உசிரு என் தங்க ரத்தினமே
வீணாகப் போகுதடி என் தங்க ரத்தினமே”

“நானாறு ஆளுக்குள்ளே
நடுவே நிற்கும் துலக்கக் குட்டி
விரல்கள் பத்தும் தேயிலையில்
விழிகள் ரெண்டும் எம்மேல்”

இது போன்ற பல பாடல்கள் உண்டு. உழைப்பு, உழைப்பின் தன்மை, இனங்களின் கலப்பு, உழைப்பில் மற்றைய இனங்களின் பங்கு பற்றிய போது உருவான உறவுகள், மனித அவலம், சாதிக்கொடுமை, உயர் வர்க்கத்தின் அடக்குமுறை, எதிர்த்து நிற்கல் என்று எண்ணற்ற ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல்களை கிராமியப் பாடல்களாகக் கொண்டு பாடல்கள் பாடப்பட்டன. இன்றும் அவைகள் வரலாறாக உள்ளன. மூலதனத்தின் கொடுமை தாங்காது மலையகத்தில் இருந்து தப்பியோடு பவர்கள் வேட்டையாடப்பட்டனர். இது அமெரிக்க கறுப்பின அடிமைகளுக்கும் நிகழ்ந்தது. 1865 இயற்றப்பட்ட அடிமைச் சட்டம் ஒன்று வேலையை விட்டு நீங்குவது தண்டனைக்குரிய குற்றமாக பிரகடனம் செய்தது. தப்பியோடியவர்களை பிடித்து வந்து சாட்டையால் விளாசப்பட்டனர். அத்துடன் பொலிசில் ஒப்படைத்தனர். இப்படி தப்பி ஓடுபவர்களை தடுக்க கடி நாங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. மந்தைகளை கட்டுப்படுத்தி வளர்க்கும் வடிவத்தையே பிரிட்டிசார் கையாண்டனர். அயர்லாந்து மக்களின் உழைப்பையும் வாழ்வையும் வழங்கிய விவசாய மண்ணில் இருந்து துரத்தி பிரிட்டிசார், அந்த மண்ணில் மந்தை வளர்ப்பை உருவாக்கிய போது கிடைத்த அதே அனுபவத்தைக் கொண்டே, மலையக மக்களை மந்தை நிலைக்குள் வைத்திருந்தனர். இந்த மந்தைக்குரிய அரையடிமை வாழ்வை நீடிக்க "துண்டு" முறை அமுலில் இருந்தது. இது 1921-லேயே நீக்கப்பட்டது. மலையக மக்களின் சோக வரலாற்றில் உருவான அவர்களின் பிணங்களின் மேல்தான், இலங்கையின் தேசிய வளங்கள் கட்டியமைக்கப்பட்டன. மலையக மக்களின் உழைப்பின் ஊடாக உருவான ஏற்றுமதியில் கிடைத்த வருமானம், அந்த மக்களின் நலனுக்காக ஒரு நாளும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. மாறாக மற்றைய இனங்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. மலையக மக்களின் இரத்தத்தை குடிக்கும் அட்டைகளான ஒரு சிலருக்கு சலுகை வழங்குவதன் மூலம், இதைத் தொடரமுடிகின்றது. இன்று பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் மூன்றாம் உலக தொழிலாளியைச் சுரண்டி மேற்கு தொழிலாளிக்கு சலுகை வழங்குவது போல், மலையகம் சூறையாடப்பட்டு இலங்கையில் மற்றைய இனத்துக்கு சலுகை வழங்கப்பட்டது. இதில் யாழ்ப்பாணம் அதிக சலுகை பெற்றது. யாழ்ப்பாடசாலைகளுக்கான மூலதனத்தை தேயிலைத் தொழிலாளர்களின் இரத்தத்தில் இருந்து கறந்தனர். இதன் மூலம் அவர்களையே ஒடுக்க யாழ் உயர் வர்க்கத்தையே பிரிட்டிசார் உருவாக்கினர். இதைப் போல் சிங்கள மேட்டுக் குடிகளையும் உருவாக்கினர். இதையே பிரிட்டிசார் தமது ஆட்சி மையங்கள் நிலவிய பிரதேசங்கள் எங்கும் கையாண்டனர். இந்த வகையில் மலையக மக்கள் இந்த நாட்டையும், பிரிட்டனையும் வளப்படுத்த வழங்கிய உழைப்பினை ஆராய்வோம்.

மலையக மக்களின் இரத்தத்தில் உருவான உழைப்பும், மூலதனமும்

மூலதனத்தை திரட்ட விசேட நிலச்சட்டம் 1810-லும், 1812-லும் நிலம் பற்றிய சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தச் சட்டப்படி ஐரோப்பியர் 4,000 ஏக்கர் நிலத்தை வைத்திருக்கவும், ஐந்து வருடத்துக்கு வரியேதும் கட்டத் தேவையில்லை என்ற விசேட சலுகை வழங்கப்பட்டது. ஆனால் 1800-இல் உருவான சட்டம் இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்—

உள்ளூர் மக்களுக்கு 100 ஏக்கருக்கு மேல் நிலத்தை வைத்திருக்க முடியாது. மூலதன திரட்டலில் ஐரோப்பிய நலன்களை இதன் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டது. கோப்பிச் செய்கை உருவான போது 12 வருட வரி மற்றும் சுங்கத் தீர்வையை நீக்கி சலுகை வழங்கப்பட்டது. பல்வேறு மக்களை அடக்கியாளும் நிர்வாகங்களில் இருந்த வெள்ளை இனத்தவர்கள் இந்த மூலதன திரட்சியில் ஈடுபடும் வண்ணம், இதற்கு இசைவாக தமது வேலை விட்டு விலக அனுமதிப்பதில் சலுகை வழங்கப் பட்டது. கோப்பி செய்கையை ஊக்குவிக்க ஒரு ஏக்கர் நிலம் 5 சிலிங் (25 சதத்துக்கு) வழங்கப்பட்டது. இப்படியாக 1937-1945 இடையில் 2,94,526 ஏக்கர் விற்கப்பட்டது.

மூலதன திரட்டலுக்கு தாராளமான சலுகைகள் வாரி வழங்கப்பட்டது. இந்த மூலதனத்தை பிரிட்டனுக்கு கடத்திச் செல்வது ஊக்குவிக்கப்பட்டது. பிரிட்டனில் நடந்த முதலாளித்துவ மூலதன திரட்சி இதனால் கொழுப்பேறியது. இந்த மூலதனத்தை திரட்ட இராணுவ வழியிலேயே மலையக மக்களிடம் வேலை வாங்கப்பட்டது. அதேநேரம் இந்த மூலதனத்தை கடத்திச் செல்ல தேவையான பாதைகளை நிர்மாணம் செய்ய "பயணியர் பேர்ஸ் முன்னோடி பட்டாளம்" என்ற பெயரிலேயே இந்தியாவில் இருந்து மக்களை கொண்டு வந்தனர். இவர்கள் குளம் கட்டுதல், ரயில்பாதை போடுதல், பாலம் கட்டுதல் போன்று பல துறையிலும் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். இதனால் மூலதனம் இலகுவாக மலிவாக கடத்திச் செல்வது இலகுவானது. இந்த வகையில் உருவான ஒரு வரலாற்றில், இந்த மூலதனத் திரட்சி சுதந்திரத்துக்கு பின்பும் தொடர்ந்தது. இந்த மூலதனத்தால் மற்றைய இனங்கள் நன்மையடைவது சாத்தியமாகியது. இப்படி கிடைத்த மூலதனம்

வருடம்	கோடி ரூபாயில்	இலங்கைக்கு கிடைத்த ஏற்றுமதியில் தேயிலை மற்றும் ரப்பர் மூலம் கிடைத்தவை சதவீதத்தில்
1968	197.6	75.55
1969	187.5	79.58
1970	199.5	78.2
1971	193.0	75.22
1977	661.5	67.0
1978	1317.5	64
1980	1717.9	51
1981	1965.8	47

1968-இல் தேசிய வருவாயில் 75 சதவிகிதத்தை திரட்டித் தந்த மலையக மக்களின் உழைப்பு, அரை அடிமைத்தனத்திலேயே சுரண்டப்பட்டது. இது 1981-இல் 50 சதவிகிதத்துக்கு மேலாக சரிந்துள்ளது. 1977-இல் ஆட்சிக்கு வந்த வர்கள் திறந்த பொருளாதாரத்தையும் உலகமயமாதலையும் தொடங்கி வைத்ததை

அடுத்து, இலங்கையில் முக்கிய இரண்டு சுரண்டல்கள் தீவிரமாகியது. ஒன்று சுதந்திர வர்த்தக வளையத்தில் ஏழைப் பெண்கள் (பெரும்பான்மையாக சிங்கள இனம் பெண்கள்) கொடூரமாக உழைப்பு முதல் பாலியல் ரீதியாகவும் சுரண்டப்பட்டனர். மற்றையது மனித உழைப்பு ஏற்றுமதியாகின்றது. இந்த வகையில் இனம் கடந்து பெண்களே மத்திய கிழக்கு முதல் பலநாடுகளில் கொடூரமாக உழைப்பை மட்டு மின்றி பாலியல் ரீதியாகவும் சூறையாடப்படுகின்றனர். இவற்றை விரிவாக பின்னால் பார்ப்போம்.

1880-களில் கோப்பிக்கு ஏற்பட்ட நோயைத் தொடர்ந்து கோப்பிச் செய்கை கைவிடப்பட்டது. மலையக மக்கள் பட்டினியில் ஆயிரக்கணக்கில் மாண்டனர். பலர் மீண்டும் திரும்பிச் சென்றனர். அதே காலத்தில் தேயிலை உற்பத்தி தொடங்கியது. தேயிலை உற்பத்தி 1878-இல் 4,700 ஏக்கராக இருந்தது. இது 1905-இல் 3,84,000 ஏக்கராகவும், 1917-இல் 4,26,000 ஏக்கராகவும், 1953-இல் 5,74,000 ஏக்கராகவும், 1971-இல் 5,97,171 ஏக்கராகவும் அதிகரித்துச் சென்றது. இதனால் மலையக மக்கள் மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்டதுடன், அவர்கள் நிரந்தர மாக தங்கும் நிலைக்கு தேயிலை உற்பத்தி வழிவகுத்தது.

ஆண்டு	மலையக தமிழர்	மொத்த மக்களில் மலையக தமிழர் சதவீதத்தில்
1911	5,31,000	12.9
1921	6,02,000	13.4
1931	8,18,000	15.4
1946	7,80,000	11.7
1953	9,74,000	12.1
1963	11,23,000	11.6
1971	11,74,000	9.3

1911-இல் மலையக தமிழர் 5,30,983-ஆக இருக்க, மற்றைய தமிழர்கள் 5,28,024-ஆக மாறும் அளவுக்கு மலையக மக்களின் வாழ்வு அமைந்திருந்தது. மலையக மக்களின் வரவு சார்ந்த உழைப்பும், அதனால் கிடைத்த வருமானமும் பெருக்கெடுத்தது. 1904 இந்தியாவில் இருந்து ஆட்களைக் கடந்த "கோஸ்ட் ஏஜென்ஸிஸ்" அலுவலகங்களைத் திறந்தனர். இதற்கான செலவில் 25 சதவீதத்தை இலங்கை அரசு வழங்கியது. உற்பத்தியில் அதிக லாபம் ஈட்டிய காலமான 1923-இல் இந்தியா ஆட்கடத்தலை தடை செய்தபோது, தோட்ட உரிமையாளர்கள் அதை நீக்க கோரினர். மூலதனத்துக்கு சர்வதேச ரீதியாக ஏற்பட்ட நெருக்கடியால் 1930-இல் தேயிலை உற்பத்தியில் மந்தம் ஏற்பட்டபோது, மலையக மக்களை திருப்

பியனுப்பினர். மூலதனம் தேவையான போது மந்தைகள் போல் இறக்கவும் ஏற்றவும் மூலதனம் பின் நிற்கவில்லை. இக்காலத்தில் இனவாதம் தெளிவாக மலையக மக்களுக்கு எதிராக பிரதிபலித்தது. அதேநேரம் 1931-இல் இலங்கை மக்கள் தொகையில் 15.4 சதவீதமானவர்கள் மலையக தமிழராக இருந்துள்ளனர். மற்றைய சிறுபான்மை இனங்களை விட பெரிய தேசிய இனமாக மலையக மக்கள் இருந்துள்ளனர். இந்த மக்களின் உழைப்பைச் சுரண்டியவர்கள் அவர்களுக்காக எதையும் செய்யவில்லை. மாறாக மந்தையாக தொடர எது அவசியமோ அதை மட்டும் செய்தனர். மலையக மக்களுக்கு கல்வி மறுக்கப்பட்டது. அதேநேரம் கோவில் களும், மதுக்கடைகளும் தாராளமாக உருவாக்கப்பட்டது. அரை அடிமைகளாக வாழ்ந்த மலையகத்தினுள் வெளியார் செல்ல தடையாக இருந்த அத்துமீறல் சட்டம், 1957-இல் தான் நீக்கப்பட்டது.

இப்படி அடிமைகளாகவே வாழ்ந்த இந்த மக்களை அடிமைகளாக நிலை நிறுத்தவும், கண்காணிக்கவும் சாதிய அடிமைப் பிளவை பயன்படுத்திய பிரிட்டிசார், உயர் சாதிகளைச் சேர்ந்தோரை கங்காணியாக நியமித்தனர். அதாவது நிலப்பிரபுத்துவ மத அடிப்படையிலான சாதிய வடிவத்தையே மலையக மக்கள்மேல் நிலைநிறுத்தினர். இதையே மலையக மக்கள் அனுபவமாக திரட்டியபோது ஒடுக்கப்பட்டவற்றை பாடல்கள் ஊடாகப் பாடத் தயங்கவில்லை.

“கண்டி கண்டி எங்காதிங்கா
கண்டி பேச்சு பேசாதிங்க
சாதி கெட்ட கண்டியிலே
சங்கிலியன் கங்காணி”

மலையக மக்களை கண்காணிக்கவும் சுரண்டவும் இடைத்தட்டாக கங்காணிகள் என்ற புதிய வர்க்கம் உருவானது. இவர்கள் உயர்சாதியாக இருந்ததுடன் மலையக மக்களை அடக்கியாண்டனர். கூலிகள் முதல் அனைத்தையும் இவர்கள் ஊடாகவே கொடுத்ததன் மூலம் அடக்கியாளும் வகையில் படிநிலை வடிவத்தை வெள்ளை நிற காலனித்துவவாதிகள் கையாண்டனர். உழைப்பைச் சுரண்டுவதிலும், அவர்களை அடக்கியாள்வதிலும் பிரித்தாளும் வடிவத்தை, சமூக முரண்பாடுகளில் இருந்து எடுத்து தரகு வடிவத்தில் கையாண்டனர். பிரிட்டிஷ் காலனித்துவவாதிகள் நிலப்பிரபுத்துவ முறையையும் சாதி வடிவத்தையும் ஒருங்கே பயன்படுத்தி, மலையகமக்கள் மேல் கறுப்பு அதிகார வர்க்கத்தை உருவாக்கினர். இப்படியாக பெரிய மற்றும் சிறிய உயர்சாதி கங்காணிகள் இருந்தனர். 2000-க்கும் மேற்பட்ட பெரிய கங்காணிகள் இருந்ததுடன், அவர்கள் ஐயீந்தார்கள் போல் வாழ்ந்தனர். நிலப்பிரபுத்துவ மற்றும் சாதிய வடிவத்துக்குரிய அனைத்து ஒழுக்க வடிவத்தையும் ஈவிரக் கமின்றி இவர்கள் கையாண்டார்கள். கூலியாக 4 சதமும், சில்லறை தொழிலுக்கு 2 சதமும் வழங்கிய இவர்கள், காலை 5.30 முதல் மாலை 6.30 மணிவரை வேலை வாங்கினர். இந்த வேலைகள் சர்வ சாதாரணமாக சவுக்கடிகள் மூலம் பெறப்பட்டது. மலையக மக்கள் இந்த உழைப்பின் கொடூரத்தை, சோகத்தை சொல்லிப் பாடத் தயங்கவில்லை.

“கோண கோண மலை ஏறி
கோப்பி பழம் பறிக்கையிலே
ஒரு பழம் தப்பிச்சின்னு
ஒதச்சானாம் சின்ன தோர்”

“ஊத்தாத அடமழையில்
ஒதறல் எடுக்குதடா - அந்த
தாத்தான் கணக்கப்புள்ள
கத்தி தொலைக்கிறானே
ஏத்தல் ஏறி ஏறங்க முடியுமா
சீத்துபூத்தன் னெனக்கு
சீவன் வதை போகுதையோ
எத்தனை நாளைக்கிதான் - இந்த
எழுவ எடுக்கிறது
வெக்கங்கெட்ட நாயிகளும்
எகத்தாளம் போடுதுன்னு
இருந்துதான் பாத்துடுவோம்”

என்று குமுறும் பாடல், சுரண்டலுக்கு சவால் விடுகின்றது. வாழ்வின் நரகலை அனுபவிப்பவன், அதைக் கண்டு சினந்தெழும் பாடல் வரிகள் இவை. ஆனால் இந்த மக்களுக்கு எதிரான வர்க்கமோ தமது கொழுத்த வாழ்வை அனுபவிக்க, இந்தியாவில் ஆள் காட்டிகள் மூலமே ஆட்கள் பிடித்து கடத்தினர். ஆள் காட்டிகள், ஏமாற்றியும் கட்டாயப்படுத்தியும் பிடித்தபோது, அங்கு கலவரங்கள் நடந்தன. மக்கள் கடத்தப்பட்ட கிராமங்கள் கண்காணிக்கப்பட்டன. இதில் பெண்கள் கடுமையாக கண்காணிக்கப்பட்டனர். கண்டி மக்களின் சோகம் வெளியில் தெரிவதை தடுக்க குறிப்பாக பெண்கள் கடுமையாக கண்காணிக்கப்பட்டனர். மூலதன திரட்டலுக்கு தேவைப்பட்ட உயிருள்ள உழைப்பின் அளவே, ஆளும் வர்க்கத்தின் நனவுகளை யதார்த்தமாக்கியது. சுரண்டலுக்கு தேவையான ஆட்களை கடத்தி வர பல்வேறு வழிகள் கையாளப்பட்டது. மலையக மக்களை கடத்திக் கொண்டு வரும் எண்ணிக்கை பெருகிச் சென்றது. இதற்கு இசைவாக பிரிட்டிஷார் கொடூரமான சுரண்டலை தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்தி பஞ்சத்தை உருவாக்கினர். 1833-34-இல் குண்டூர் பகுதியில் 30 முதல் 50 சதவீதமான மக்கள் பஞ்சத்தால் இறந்தனர். 1876-78-இல் தஞ்சாவூர் பகுதியில் 40 லட்சம் மக்கள் பஞ்சத்தால் கொல்லப்பட்டனர். இதைவிட பரவலாக பல இடங்களில் பஞ்சம் மக்களை கொடூரமாக கொன்றது. இந்த குறையாடும் பிரிட்டிஷாரின் வரலாற்றில் இருந்தே மலையக மக்களின் நாடு கடத்தல் இலகுவாக்கியது. மலையகம் மட்டுமல்ல, உலகின் பல பாகத்துக்கும் பிரிட்டிசார் இந்திய மக்களை நாடு கடத்த முடிந்தது. பல நேரங்களில் செயற்கையாகவே பஞ்சம் வரவழைக்கப்பட்டதுடன், உற்பத்தியில் பாதியை வரியாக பிரிட்டிசார் கோரினர். இந்த மனித விரோத கொடூரங்களின் மூலமே நாட்டை விட்டு மக்களை கடத்தினர்.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

பி. கரையாகரன்

இப்படி இலங்கைக்கு கடத்தப்பட்ட மக்கள் எண்ணிக்கை

1871	995	1,23,643	81,362	42,292	1,09,44	88.5
1901	1,857	4,41,601	2,46,922	1,94,679	4,36,622	98
1911	1,833	5,13,467	2,78,867	2,34,090	4,40,285	85
1921	2,367	5,68,850	3,00,867	2,67,983	4,93,944	86
1931	3,288	7,68,934	4,16,387	3,73,547	6,92,540	87
1946		8,51,359			6,65,853	78
1953		10,08,563			8,09,084	79
1963		11,46,297			9,43,793	82
1971		11,61,611			9,51,785	82

புகையிரத திணைக்களத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எண்ணிக்கை

1903	1904	1905	1906
2804	1941	4274	1873

பொது வேலைத் திணைக்களத்தில் தோட்ட தொழிலாளர்கள்

மாகாணம்	1901	1902	1903	1904	1905	1906	1907
மத்திய மாகாணம்	4,648	12,470	6,750	7,398	12,368	20,175	21,651
ஊவா மாகாணம்	45	362	941	533	1,479	2,664	2,463
சப்ரகமுவ மாகாணம்	86	86	156	3,640	86	1,528	3,126
மேல் மாகாணம்	-	75-	-	-	21	-	

இலங்கையின் வீதிகள், புகையிரதப்பாதைகள், குளங்கள் என்று அடிப்படையான நிர்மாணங்களில் மலையக மக்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்டதை மேலுள்ள புள்ளி விபரங்கள் நிறுவுகின்றன. இந்த நிர்மாணங்கள் அனைத்தும் மூலதனத்தை பிரிட்டனுக்கு கடத்திச் செல்லவும், மக்களை அடக்கியாளவும், அதிகமாக சுரண்டவும் உருவாக்கப்பட்டது. மக்களை சவுக்கடிகள் மூலமும் நாய்களின் கண்காணிப்பின் கீழும் சுரண்டிய போது, அந்த மக்கள் சோகம் தாளாது அதை பாடத்தான் செய்தார்கள்.

“பாதையிலே வீடிருக்க
பழனிச் சம்பா சோறிருக்க
எருமே தயிரிருக்க
ஏனன வந்தே கண்டிச் சீமை”

70 — இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

பழைய வாழ்வில் இருந்த மகிழ்ச்சி இந்த வாழ்வில் இல்லை என்பதை தெளிவாக தமது சோகத்தை சொல்லிப் பாடும்போதே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றனர். இந்தப் பாடல் வீட்டுக்கு அருகிலேயே பாதையோடு வாழ்ந்த அந்த மக்கள், அடர்ந்த காடுகளில் வாழும் நரகல் வாழ்வை தெளிவுபடவே காட்டி விடுகின்றனர். நல்ல சோறை, மாட்டு தயிருடன் உண்ட வாழ்வை இழந்து ஏன் இங்கு வந்தோம் என்றதன் மூலம், இந்த மக்களின் அடிப்படைத் தேவையைக் கூட காலனித்துவ பிரிட்டிசார் தீர்க்க முற்படவில்லை என்பதை சொல்லி விடுகின்றனர். மாறாக பெரும் செல்வத்தை இந்த மக்களின் உழைப்பில் இருந்து உறிஞ்சியவர்கள், அதை மற்றைய இனத்துக்கு சலுகை கொடுத்து அடக்கியாளவும் பிரிட்டனுக்கு கடத்திச் சென்றதன் மூலம், இந்த மக்கள் நரகல் வாழ்வை வாழ்ந்ததைக் காட்டுகின்றது.

ஏன் சிங்கள மக்களை பிரிட்டிசார் பயன்படுத்த முடியவில்லை?

இந்த கோப்பிச் செய்கைக்கு அந்த மலைகளின் அடிவாரங்களில் வாழ்ந்த சிங்கள மக்களை பயன்படுத்த முடியாமைக்கு இருந்த பிரதான காரணம் என்ன?

1. நிலம் சார்ந்த நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பில் சுயபொருளாதார சொந்த உழைப்பு சார்ந்து அந்த மக்கள் வாழ்ந்தனர். சொந்த தேவையை பூர்த்தி செய்யும் சுய பொருளாதார விவசாய கட்டமைப்பு விரிவாக பரந்து காணப்பட்டது. இதற்கு இலங்கையில் திட்டமிட்டு மக்களின் நலன் சார்ந்து உருவாக்கப்பட்ட குளங்களே சாட்சியாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. அத்துடன் கூலிக்கு செல்வதை பண்பாட்டு ரீதியாக அந்த மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இலகுவாக தமது தேவையைப் பூர்த்தி செய்த சமூகம், சுடுமையான தனது தேவைக்கு அந்நியமான உழைப்பில் ஈடுபடுவதை, ஈடு பட வைப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அத்துடன் தாராளமான நிலங்கள் தேவைக்கு ஏற்ப சமவெளிகளிலேயே பரந்து காணப்பட்டது. இதனால் சிங்கள மக்களை காலனித்துவ வாதிகள் தமது மூலதன திரட்சிக்கு நேரடியாக பயன்படுத்த முடியவில்லை.

2. இலங்கையை கடைசி அரசான கண்டி ஆட்சி 1815-லேயே வெல்ல முடிந்தது. இருந்தபோதும் தொடர்ச்சியாக அவர்கள் இரு போராட்டங்களை 1819-லும், 1848 பிரிட்டிசாருக்கு எதிராக நடத்த முடிந்தது. பிரிட்டிசாருக்கு எதிரான உணர்வுகள் கண்டியில் ஆழமாக இருந்தது. இதனால் பிரிட்டிசார் அவர்களை கூலிக்கு ஈடுபடுத்த முடியவில்லை. மலிவான கூலியாக பண்ணையடிமை முறையில் அந்த மக்களை கொண்டு வருவது சாத்தியமும் இல்லை. இந்த சமூகத்தின் தன்மையை மறுத்த யாழ் குறுந் தமிழ் தேசிய இனவாதிகள், சிங்களவரை சோம்பேறிகள் என்பதால், மலையக மக்கள் கொண்டு வரப்பட்டதாக காட்டுவது சொந்த கைக்கூலித்தனத்தை மறைப்பதாகும். அதாவது நக்கி வாழ்ந்த ஏகாதிபத்திய விசுவாசம் மற்றும் தேசியத்தின் சுய தன்மையை குழி தோண்டி புதைப்பதை கவனமாகக் கொண்டே ஒரு இனத்தை இழிவாகக் காட்டுகின்றனர். ஏனெனில் சிங்கள மக்களின் காலனித்துவ எதிர்ப்பும், மலையக மக்களை காலனித்துவவாதிகள் ஏன்

கொண்டு வந்தனர் என்ற அடிப்படே நோக்கத்தையும் திரிப்பது குறுந்தேசியத்தின் மையமான ஏகாதிபத்திய கைக்கூலித்தனமாகும். மறுதலத்தில் கண்டி மன்னன் கடைசி சிங்கள மன்னனாக காட்டி சிங்கள தேசியம் பற்றி பீற்றுவது சிங்கள இனத்தின் இனவாதமாகும். கண்டி மன்னன் விக்கிரமராஜசிங்கன் என்ற சிங்கள பெயரில் ஒரு தமிழனே ஆண்டான். அவனின் உண்மைப் பெயர் கண்ணசாமி ஆகும். இவனை வீழ்த்த இனவுணர்வை பிரிட்டிசார் பயன்படுத்திய போதும் அது வெற்றி பெறவில்லை. அவனை காட்டிக் கொடுத்த கண்டிய பிரதானிகளிடையே கூட இனவுணர்வு இருக்கவில்லை. வெள்ளையனுக்கு விசுவாசமாக இருந்து கண்டி இராஜ்யத்தை காட்டிக் கொடுத்த கெப்பட்டிபொல திசாவ செல்வாக்கு மிக்க கண்டி பிரதானிகளில் ஒருவன். இன்று சிங்கள வீரனாக காட்டப்படும் இவன், 1919 கலவரத்தின் போதும் மீண்டும் ஆட்சியை கைப்பற்றி துரைசாமி என்ற மலையகத் தமிழனுக்கு முடிசூட்டவே போராடினான். ஒரு தமிழன் தலைமையில் ஆட்சியை நிறுவ போராடியதும் இனமற்ற தேசிய வரலாறுமாகும். 1915-இல் கண்டி பிரதானிகள் வெள்ளை காலனித்துவவாதிகளுடன் கையெழுத்திட்ட ஒப்பந்தத்தில் கெப்பட்டிபொல திசாவ தவிர அனைவரும் தமிழிலேயே கையெழுத்திட்டனர். இங்கு இனவாதமற்ற தமிழ் சிங்கள பேதமற்ற ஆட்சியே நிலவியது. உண்மையில் சிங்கள இனவாதிகள் காலனித்துவத்துக்கு காட்டிக் கொடுத்த துரோகத்தையும், அதை எதிர்த்துப் போராடிய வரலாற்றையும் தமிழ் இன குறுந்தேசியவாதிகள் போல் திட்டமிட்டே மறைக்கின்றனர். அதை வெறும் இனப்போராட்டமாக சித்தரிக்கின்றனர். உண்மையில் சிங்கள தமிழ் மக்கள் ஒரு மலையக தமிழனின் தலைமையில் காலனித்துவத்தை எதிர்த்து போராடிய வரலாற்றை மறைப்பதன் மூலம், ஏகாதிபத்தியத்துக்கு கைக் கூலிகளாகவே தொடர சபதம் ஏற்கின்றனர். கண்டியின் கடைசி ஆட்சிக் கொடியில் இருந்தே, இன்றைய இனவாதம் சார்ந்த சிங்கக் கொடி உருவானது.

உண்மையில் அன்று அதன் விளக்கம் வேறு. இன்று அதன் விளக்கம் வேறு. 1985 டிசம்பர் மாதம் கொழும்பு இராணுவத் தலைமையகத்தில் பாடிய பாடல் ஒன்றில் இந்த இனவாதம் கொப்பளித்த விதத்தைப் பார்ப்போம்.

சிங்கக் கொடியின் மீது ஆணை!
சிங்களவரின் வெண்குடையின் கீழ்
மூன்று சிங்களப் பிரதேசத்தையும் கொணர்வோம்!
சிங்கக் கொடியின் மீது ஆணை!

சிங்களவரின் வெண்குடைக்கீழ்
சிங்களவரின் அமைதியைப் பாதுகாப்போம்!
இவ்வுடல் நூற்றாண்டு காலம் வாழ்வது ஏன்?
நம் இனம் காக்கப்படுவதற்காகவே!
எல்லோரும் ஒளித்தொளித்து வாழ்வது எதற்காக
நம் பூமி சீரழிந்து போய்விடும் இக்காலத்தில்?
சிங்கக் கொடியின் மீது ஆணை!
நாம் ஏன் சுகங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்,

நமது நாடு எதிரியின் வாயால் விழுங்கப்படும் போது?

ஞாயிறு, திங்கள் வணங்கும்

நமது பூமியை, நாட்டைப் பாதுகாப்போம்,

சிங்கக் கொடியின் மீது ஆணை!

இந்தப் பாடலில் சிங்கள என்ற சொல்லுக்கு ஜாதிய என்ற பழம் சொல்லே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இங்கு மூன்று பிரதேசம் என்பது உறுகுணை, மாய ரட்டை, இராஜரட்டை என்ற வகையில் முழு இலங்கையையும் கோருகின்றது. உண்மையில் இனவாதம் கொழுவேற்றுள்ளது. அன்று கண்டி ஆட்சியில் இருந்த தமிழனும் சரி, அதன் 1819-இல் ஆட்சியேற முயன்ற தமிழனும் சரி, அதற்கு பக்கபலமாக இருந்த சிங்களவர்களும் சரி இந்த கொடியை உயர்த்திய போது இனவாதம் இருக்கவில்லை. இனவாதத்தை பிரிட்டிசார் ஆட்சியைக் கவிழ்க்க பயன்படுத்திய போதும், அந்த சமூகம் ஏற்கவில்லை. ஆனால் அதன் பெயரில் உருவான தேசியம் மலையக மக்களை எதிரியாக காட்டியது சிங்கள இன தேசியவாதமாகும். இந்த பிற்போக்கு தேசியம் மலையக மக்களை அந்த மண்ணின் விரோதிகளாக காட்டியது. இதற்கு தமிழ் இனக் குறுந்தேசியவாதிகளும் இணைந்தே அந்த மக்களை ஒடுக்கினர். இந்த தயவில் உருவான பெருந்தேசிய சிங்கள இனவாதம் அனைத்து சிறுபான்மை இனங்களையும் எதிரியாக நிறுத்தியது. இதை விரிவாக பார்ப்போம்.

மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட நிகழ்வு

இனவாதம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் மெதுவாகவே தலை காட்டத் தொடங்கியது. 1911-இல் "இந்திய வம்சாவழித் தமிழர்" என்று உத்தியோகப்பூர்வமாக தமிழ் மற்றும் சிங்கள இனத்தைச் சேர்ந்த தலைவர்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்கினர். 1915-இல் இலங்கையில் நடந்த சிங்கள - முசுலீம் கலவரத்தின் போது கூட, தமிழ் தலைவர்கள் மற்றைய இனங்களுக்கு துரோகம் செய்தனர். கண்டியில் முசுலீம் வழிபாட்டு தலத்துக்கு அருகில் வைத்து புத்தரின் பிறந்த தினத்தை கொண்டாடும் போதே, இந்த இனக் கலவரம் உருவானது. இது பின்னால் திட்டமிட்ட வகையில் வளர்ச்சி பெற்றது. அந்த இனக்கலவரத்தின்போது 86 முசுலீம் வழிபாட்டு தலங்கள் சேதமாகின. 4,075 முசுலீம் கடைகள் சூறையாடப்பட்டன அல்லது எரியூட்டப்பட்டன. 35 முசுலீம் மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். 198 பேர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளானார்கள். 4 பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர். 17 கத்தோலிக்க தேவாலயங்கள் எரிக்கப்பட்டன. ஒரு சிறுபான்மை இனம் மீதான தாக்குதலாக இருந்த போதும், சிங்கள தமிழ் தலைவர்கள் சிறுபான்மை இனங்கள் மேல் வெறுப்பை தொடர்ந்து, வளர்த்தனர். இந்த இனக்கலவரத்தின் காரணமாக பின்னால் முதல் பிரதமராக வந்த சேனநாயக்காவின் இரு சகோதரர்களும், அநாகரிக தர்மபாலவின் இரு சகோதரர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். இதை விட பல முக்கிய பிரமுகர்களும் கைதானார்கள். இவர்களை விடுவிப்பதற்காகவே சேர் பொன் இராமநாதன் லண்டன் சென்றார். சிங்கள இனவாதிகளுக்காக சேர் பொன்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இராமநாதன் லண்டனில் வாதாடியதற்காக, அவர் இலங்கை வந்தபோது தேரில் வைத்து வடம் கட்டி இழுத்தனர். அத்துடன் இனவாதிகள் 1917-ஆம் ஆண்டு ஒரே யொரு படித்த இலங்கையருக்கான ஆசனத்துக்கான போட்டியில், சாதி குறைந்த கராவ சாதியைச் சேர்ந்த மார்க்கஸ் பெர்னான்டோவை தோற்கடிக்கும் அளவுக்கு நன்றி தெரிவித்தே ஆதரவு கொடுத்தனர். இங்கு சாதிய உணர்வும் இணைந்து கொண்டது. இலங்கையில் பின்னால் ஆட்சிகளுக்கு வந்தவர்கள் பலர் கடந்த கால இனவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டவர்களாகவும், இனவாத பேச்சுகளில் ஈடுபட்டவர்களாவர். இதனால் இலங்கை இனவாதம் ஒரு அரசியல் போக்காகவே வளர்ச்சி பெற்றது.

1920-இல் சட்ட நிருணய சபைக்கு இந்தியப் பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்வதை தமிழ், சிங்கள இனவாதிகள் எதிர்த்தனர். 1929-இல் இந்திய மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்க முனைந்த போதும், தமிழ், சிங்கள தலைவர்கள் எதிர்த்தனர். மலையகத்தவர்கள் வெறும் கூலிகளாக அடிமைகளாக தமக்கு சேவை செய்தபடி இருப்பதையே விரும்பினர். இதைப் போன்றே பெண்கள் மற்றும் தாழ்ந்த சாதி மக்களுக்கும் தொழிலாளருக்கும் வாக்குரிமை வழங்குவதை தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் கூட்டாக எதிர்த்தனர்.

சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கர்னங்கர 15.11.1928-இல் பாராளுமன்றத்தில் பேசும் போது "இந்திய தொழிலாளர் இலங்கையின் நிரந்தர குடிகளை மூழ்கடித்து விடுவர். இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை எதிர்க்காதவர்கள் துரோகிகளே" என்றார். இதே போன்று "நான் கொழும்பில் வாழும் இந்தியர்களை விட தோட்டங்களில் வாழும் இந்திய கூலிகளைப் பற்றியே அஞ்சுகிறேன். இந்திய தொழிலாளி காலை ஆறு மணிக்கு வேலைக்குப் போய் இரவு ஆறு மணிக்கே தனது கூலி லைன்களுக்குத் திரும்புகின்றான்... நாட்டு நடப்புக்கள் என்ன தெரியும்? ... ஆகவே அரசியல் விவகாரங்களில் வாக்களிக்கும் தகுதியும் அருகதையும் அவனுக்கு இல்லை" என்று 2.11.1928-இல் வீ.டி.எஸ். விக்ரமநாயக்க பாராளுமன்றத்தில் பேசினார். டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க 1930-இல் "இந்திய வர்த்தகருக்கும் தொழிலாளிக்கும் அரசியல் அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டால் இன்னும் இருபது அல்லது முப்பது ஆண்டுகளில் அவர்களுடைய ஆதிக்கத்தில் நாம் வாழவேண்டிய நிலை ஏற்படுவது மட்டுமல்ல, எங்களுடைய எதிர்கால சீவியமே ஒரு பிரச்சினையாகிவிடும் என்று நாம் எண்ணுவதில் எவ்விதத் தவறியில்லை" அதே ஆண்டில் மீண்டும் அவர் "இந்தியர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டால் இலங்கையர்களாகிய நாம் எம்முடைய நாட்டிலேயே அந்நியர்களாகி விடுவோம்" என்றார். சேர்பொன். அருணாசலம் "தோட்ட கூலிகளுக்கு" வாக்குரிமை வழங்கக் கூடாது என வாதிட்டார். தமிழ் சிங்கள தேசிய தலைவர்கள் மலையக மக்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்குவதை ஒருமனதாக எதிர்த்தனர். பலாத்காரமாகவும் ஏமாற்றியும் நாடு கடத்திக் கொண்டு வரப்பட்ட மலையக மக்கள் அடிப்படை வசதியற்ற நிலையில் வாழ்ந்தார்கள். நாட்டின் தேசிய வருவாயை சொந்த உழைப்பின் ஊடாக தந்து கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு எதிராக இனவாதம் கொழுந்துவிட்டு எரியத் தொடங்கியதை இது காட்டுகின்றது. காலனித்துவ பிரிட்டிசாருக்கு கால்களை

துடைத்துவிட்டபடி, தேசியத்தை இன அடிப்படையாக எல்லைக்குள் திரித்துவிடும் இந்த செயல், வெவ்வேறு காலத்தில் ஒரே வடிவத்தில் வளர்ச்சி பெற்றது. இன்று புலிகளும் இதையே செய்கின்றனர். அன்று பண்டாரநாயக்க மட்டுமல்ல, தமிழ் சிங்கள இனத் தலைவர்களும் இந்த அடிப்படை நிலையை கொண்டிருந்தனர்.

1930-இல் இந்தியரே வெளியேறு என்ற கோசம் உயர் வர்க்கத்துக்கு எதிராக முன் வைக்கப்பட்டது. போக்குவரத்து அமைச்சர் 8000 பேரை தனது இலாகாவில் இருந்து வெளியேற்றுவது ஒரு மாத நோட்டீஸ் கொடுத்தார். 1939-ஆம் ஆண்டு போக்குவரத்து துறையில் வேலை செய்த 4,000 பேரை இந்தியாவுக்கு திருப்பியனுப்பினர். 1931-ஆம் ஆண்டு புள்ளிவிபரப்படி இந்தியத் தமிழர் 8,18,500 ஆகும். இதில் 6,92,540 பேர் தோட்ட தொழிலாளர்கள் ஆவர். மிகுதியானோர் பல்வேறு கட்டுமான பகுதிகளில் தோட்டத்துக்கு வெளியில் வேலை செய்தனர்.

மலையக மக்களுக்கு எதிராக இனவாதம் திட்டமிட்ட வகையில் தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் பிரச்சாரம் செய்தனர். தமது அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப இந்த இனவாத நடவடிக்கையை ஒரு அதிகார வடிவமாக்கினர். 1937-இல் கொண்டு வரப்பட்ட உள்ளூராட்சி தோர்தல் சட்டம் மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை பறித்தது. உள்ளூராட்சி அமைச்சராக இருந்த எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவே இச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். இது ஆரம்பத்தில் தோட்டதுறைகளில் இருந்த ஐரோப்பியருக்கு மறுக்கப்பட்டாலும், பின் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அதே நேரம் இந்திய மூலதனத்தை பெரியளவில் கொண்டிருந்தவர்களுக்கு பறிக்கப்படவில்லை. இந்திய மூலதனம் பெரியளவில் இலங்கையில் இருந்தது. 1945-ஆம் ஆண்டு 750 இந்தியச் செட்டிகள் நிறுவனங்கள் 10 கோடி ரூபாய் வங்கிப் பணத்தை கட்டுப்படுத்தினர். இவர்கள் உள்ளூர் கடன்களை கட்டுப்படுத்தி மக்களை கொள்ளையடித்தனர். இவர்கள் மொத்த வணிகத்தில் 90 சதவீதத்தையும், இடை வணிகத்தில் 60 சதவீதத்தையும், சில்லறை வியாபாரத்தில் 40 சதவீதத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்தனர். ஆனால் இந்த மூலதனத்தை எதிர்த்து தேசியத்தை முன்வைக்க வில்லை. மாறாக மூலதனம் மீதுள்ள வர்க்க காதல் அதை பாதுகாக்க இனவாதத்தையே முன்வைத்தனர். இந்தியா மூலதனம் உட்பட பிரிட்டன் மற்றும் அனைத்து மூலதனத்தையும் தேசியமயமாக்க கோரிப் போராடுவதற்கு பதில், இனங்களைப் பிரித்து இனவாதத்தையே தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் முன்வைத்தனர். இது இன்று வரை பொதுவான ஒரு இனவாத அரசியலாக உள்ளது.

1938-இல் தோட்ட தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை மறுப்பு ஒரு சட்டமாக வந்தது. இதைத் தொடர்ந்து 1939-ஆம் ஆண்டு 2,25,000 இந்திய வாக்காளர்கள் தொகை 1943-இல் 1,68,000-ஆக மாறியது. இலங்கையில் அரசாங்கம் சார்ந்த பல்வேறு துறைகளில் 1936-இல் 36 சதவீதம் இந்தியராக இருந்தனர். இது 1939-இல் 19 சதவீதமாகவும், 1941-இல் 12 சதவீதமாகவும் மாறியது. தமிழருக்கு இன்று நடப்பது அன்று இந்தியா தொழிலாளருக்கு நடந்தது. ஆனால் அன்று தமிழ் தலைவர்கள் இதற்கு துணை நின்றனர். மலையக மக்களின் உழைப்பை உறிஞ்சி

வாழ்ந்த தேசிய இனங்கள், அவர்களின் உழைப்பின் மூலம் இலங்கையில் பல நிரந்தரமான கட்டுமானப் பணிகளில் சுரண்டிய. பின்பு, அவர்களை கேவலப்படுத்தி தூக்கியெறியவும் மற்றைய இனங்கள் தயங்கவில்லை. 1939 போக்குவரத்து அமைச்சராக இருந்த சேர். ஜோன். கொத்தலாவல 2500 மலையக தொழிலாளர்களை போக்குவரத்து துறையில் இருந்து துரத்தினார். தொடர்ச்சியாக மலையக மக்களை படிப்படியாக வேலையில் இருந்து நீக்குவது அதிகரித்தது. இதனால் அரசு துறையில் 26 சதவீதமாக இருந்த மலையக தொழிலாளர்கள் 1943-இல் 12 சதவீதமாக குறைந்தனர்.

1931-இல் இந்தியா வாக்காளர் தொகை 2.25 லட்சமாக இருந்தது. இது 1936-இல் 1.68 லட்சமாக குறைந்தது. அதேநேரம் மற்றைய இனங்களின் வாக்குரிமை 1931-இல் 10.5 லட்சத்தில் இருந்து 26.4 லட்சமாக அதிகரித்தது. 1940-இல் வாழ்விட தெரிவு என்ற இனவாதச் சட்டத்தின் மூலம் 57,000 மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது. உண்மையில் மலையக மக்களின் உழைப்பை மலிவாக மற்றைய தேசிய இனங்கள் சுரண்டி கொழுக்க ஆசைப்பட்டன. ஆனால் அந்த மக்களுக்கு தேவையான உரிமையை வழங்க தயாராக இருக்கவில்லை. 1930-ம் ஆண்டு இந்தியா பயிற்றப்படாத இந்தியத் தொழிலாளர்களை வெளியேற்றுவதை தடை செய்தபோது, இதை நீக்கக் கோரி இந்தியா சென்ற குழுவில் இனவாத தலைவர்கள் முக்கியமானவர்களாக இருந்தனர். 1940-இல் இந்தியா சென்ற குழுவில் டி.எஸ். சேனநாயக்க, பண்டாரநாயக்காவும் முக்கியமானவராக இருந்தனர். இவர்கள்தான் சமகாலத்தில் இனவாதத்தை உச்சத்தில் தொடங்கியதுடன் அதை நிலைநிறுத்தினர். மூலதனத்தை விரிவாக்க மலிவான உரிமைகள் அற்று அரையடிமைக் கூலிகளை இனம் கடந்து இறக்கவும், இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மூலதனத்தை பாதுகாக்கவும் என்ற இரட்டை நடைமுறையை பின்பற்றினர். என்.எம். பெரேரா 1937-இல் இந்திய தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்வதற்கு லைசன்ஸ் வழங்குவதை நிறுத்தக் கோரி தீர்மானம் கொண்டு வந்த போது, 29 வாக்கு எதிராகவும் 5 வாக்குகள் ஆதரவாகவும் கிடைத்தது. எதிராக வாக்களித்து இந்தியத் தொழிலாளர்களை இறக்கக் கோரியவர்கள், சம காலத்தில் வெளியேறக் கோரும் இனவாதத்தையும், வாக்குரிமையையும் பறித்தபடியே இதை எதிர்த்தனர். 1948-இல் பிரஜாவுரிமையை பறித்தவர்களும், நாட்டை விட்டு வெளியேற கோரியவர்களும் இவர்களே. மலையக வாக்காளர் தொகை படிப்படியாகவே இந்த பிரஜாவுரிமை பறிப்புக்கு முன்பே பல்வேறு இனவிரோத சட்டங்கள் மூலம் சரிந்து வந்தது.

ஆண்டு	வாக்குகள்
1921-24	13,000
1931	1,00,000
1936	1,45,000
1939	2,25,000
1943	1,63,000

1948-இல் 10 இலட்சம் மக்களின் வாக்குரிமை ஒரே நாளில் பறிக்கப்பட்டது. இனங்களை எதிரிடையாக நிறுத்திய இந்த இனவாத நிகழ்வு அடிப்படையில் மூலதனத்தை காப்பாற்றவே கையாளப்பட்டது. இனங்களுக்கிடையிலான மோதலை உருவாக்கியதன் மூலம், எலும்புகளை கைப்பற்றும் இனத்தேசிய யுத்தமாக இழிவாக்க முடிந்தது. அடிப்படையில் தெரு நாயின் சண்டைக்கு வழிகோலியது.

இனவாதத்தை கட்டவிழ்த்து விட்ட டி.எஸ். சேனநாயக்கா 1947-இல் மலையக மக்களுக்கு எதிரான தனது பிரச்சாரத்தில் "கம்யூனிச அபாயத்தில் இருந்து பௌத்தத்தை பாதுகாக்க" தனக்கு வாக்களிக்கக் கோரியே ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார். இங்கு தெளிவாகவே இனவாதம் மூலதனத்தை பாதுகாக்கும் அடிப்படையில் எழுச்சி பெறுவதைக் காட்டுகின்றது. இதையே இன வரலாறு தொடங்கியுத்தத்தின் இன்றைய எல்லை வரையிலான விரிந்த தளத்தில், பரஸ்பரம் அரசியல் உள்ளடக்கமாக காணப்படுகின்றது. 1947 தேர்தலின் பின்பு மூலதனத்தைப் பாதுகாக்க போலிச் சுதந்திரத்தை பெற்றவர்கள், இனங்களை திட்டமிட்டபடியே பிளந்தனர். கட்சிகளும் தலைவர்களும் இன அடிப்படையில் உருவானார்கள். இன எதிர்ப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிழைப்புவாதம், இனங்களை எதிர்நிலைக்கு தள்ளிச் சென்றனர். இந்த இனவாதத்தையே தமிழ் தலைவர்களும் கூட்டாக செய்தனர். இதில் முதலில் மலையக மக்கள் மேல் தமது இனவாதத்தை கட்டவிழ்த்தனர். சிங்கள தமிழ் தலைவர்கள் மலையக மக்களுக்கு எதிராக மூன்று பிரதான மனித உரிமை மீறல் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தனர்.

1. 1948-இல் கொண்டு வந்த பிரஜா உரிமைச் சட்டம்
2. 1948-இல் கொண்டு வந்த இந்தியா பாகிஸ்தான் பிரஜா உரிமைச் சட்டம்
3. தேர்தல் திருத்தச் சட்டம் மூலம் மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை பறித்தனர்.

இந்த பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் சிங்களவரை சிங்களப் பெயரைக் கொண்டே அடையாளம் காண வழிவகுத்தது. ஆனால் மற்றைய இனங்களுக்கு அது நிராகரிக்கப்பட்டது. 1895-லேயே பிறப்புரிமையை பதிவு செய்யும் சட்டம் கொண்டு வந்த நிலையில், பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் இதை சாதகமாக்கியது. இந்த பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை ஜி.ஜி. பொன்னம்பலமும், நேசையாவும், எஸ். சுந்தரலிங்கமும் ஆதரித்ததுடன், பாராளுமன்றத்தில் மலையக மக்களுக்கு எதிராக இனவாதத்தைக் கக்கினர். இந்த இனவாதத்துக்கு கம்பளம் விரித்து உதவியதற்காக, சிங்கள இனவாதிகள் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலத்துக்கு மந்திரி பதவியை வழங்கினர். இந்த பச்சை துரோகத்தை எதிர்த்து, "இன்று அவர்களுக்கு நாளை எமக்கு" என்று கூறி செல்வநாயகம் காங்கிரசில் இருந்து பிரிந்து, தமிழ் அரசுக் கட்சியை 1949-லேயே தொடங்கினார். மலையக மக்களின் வாக்குரிமையை கோரி வந்த தமிழரசுக் கட்சியும் செல்வநாயகமும் 1956-இல் அதைக் கைவிட்டே பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தத்தை கையெழுத்திட்டார்.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

ஒரு தேசிய இனத்தை மற்றைய இனத் தலைவர்கள் கூட்டாக சதி செய்து மண்ணில் இருந்தே பிடுங்கிய போது, அவர்கள் உரிமைகளற்ற நிலைக்கு தள்ளப் பட்டனர். வாக்குரிமை இருந்த போது அவர்களைச் சுற்றி வந்த பாராளுமன்ற கதிரை அரசியல் கட்சிகளான தேசியவாதிகளும், இடது வேடமிட்டவர்களும் அந்த மக்களை நடுவீதியில் கைவிட்டனர். அந்த மக்களின் உரிமைக்காக போராடுவதன் மூலம், பாராளுமன்ற கதிரை கிடையாது என்பது உறுதியாக்கியது. இந்த நிலையில் முன்னைய தலைவர்கள் சம்பிரதாயபூர்வமாக இதை கண்டிப்பதுடன் தம்மை நிலை நிறுத்த முனைந்தனர். இனவாத அரசியலில் குளிர் காய்ந்தபடியே கதிரை வேட்டையில் இறங்கினர். படிப்படியாக இடதுசாரிகள் இனவாத அரசியலில் தம்மை இனம் காட்டினர். இது இலங்கையில் இடதுசாரி வரலாறாக மாறி வந்தது. இதில் இருந்து இன்றுவரை மீளவில்லை. இதற்கு சில விதிவிலக்குகள் இருந்த போதும், அது வளர்ச்சி பெற முடியாத அளவுக்கு இந்த இனவாதத்தை தெளிவாக வேறு பிரித்து அதை அம்பலப்படுத்தி வர்க்க அரசியலை சமூகமயமாக்கவில்லை.

மலையக மக்களை நாடு கடத்திய இனவாதிகள்

இனவாதம் மூலம் மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமையை பறித்தவர்கள் அதற்காக கையேந்தக் கோரினர். இலங்கை பிரஜாவுரிமை வேண்டுமாயின் விண்ணப்பிக்க கோரினர். இந்த இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1951 ஆகஸ்ட் 5-ம் திகதி வரை 8,25,000 பேர் பிரஜாவுரிமை கோரி 2,37,034 விண்ணப் பங்களை சமர்ப்பித்தனர். 1951 முதல் 1962 வரை 11 வருடமாக விண்ணப்பங்கள் மேல் பரிசீலனை என்ற பெயரில் தமிழ் சிங்கள இனவாதிகள் நாட்களைக் கடத்தினர். 1962-இல் 1,34,188 பேருக்கு மட்டும் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டது. இது மொத்த மக்களில் 16.2 சதவீதமாகும். 1949-1964 வரையிலான காலத்தில் 1,84,771 மலையக மக்கள் இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்தப்பட்டனர். இலங்கை இன வாதிகள் மலையக மக்களை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த நிலையில், அவர்கள் "நாடற்றவர்கள்" என்ற நிலைக்குள் மாற்றியதுடன், இந்த அடை மொழியால் இழிவாக்கப் பட்டனர்.

1948-ஆம் ஆண்டு 18-ம் இலக்க குடியுரிமைச் சட்டப்படி இலங்கைப் பிரஜை என்பதை அங்கீகரிக்க.

1. பரம்பரையாக குடியிருக்க வேண்டும் அல்லது
2. சட்டப்படி சட்டத்தின் நிபந்தனைக்குட்பட்டு பதிவு செய்திருக்க வேண்டும் என்றதன் மூலம் அரையடிமையாக வைத்திருந்த ஒரு சமூகத்தையே நிலைநிறுத்த வைத்தனர். சாதிய ரீதியாக இழிந்த நிலையில் அடக்கியாண்ட ஒரு சமூகத்தை, வாக்கு ரீதியாக கடுமையாக சுரண்டியதுடன் அடிப்படையான வாழ்விடம் முதல் கல்வியறிவற்ற நிலையில் நடைப்பிணமாக வைத்திருந்த ஒரு சமூகத்திடம், சட்டப்படி வாழ்ந்ததை நிறுவக் கோரிய போது அவர்கள் கையில் உழைப்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமே இருக்கவில்லை. மலையக மக்களின் பெயரில்

வளர்ச்சி பெற்று வந்த பிழைப்புவாத தொழிலாளர் காங்கிரசு, இதை தனது பிழைப்புக்கே சாதகமாக பயன்படுத்திக் கொண்டது. இந்த மக்களின் நலனில் தமிழ் சிங்கள கட்சிகள் ஏறெடுத்துக் கூட பார்க்கவில்லை. மலையக மக்களை நாடு கடத்த தொடர்ச்சியான பல பேச்சு வார்த்தைகளை இந்தியாவுடன் நடத்தினர்.

1947-இல் நேரு - சேனநாயக்கா இரண்டாவது தடவையாக 8 லட்சம் மலையக மக்களின் தலைவிதி தொடர்பான பேச்சு வார்த்தையை நடத்தினர்.

1953-இல் நேரு - ட்வி பேச்சு வார்த்தை லண்டனில் நடந்தது. இதில் இந்தியா 3 லட்சம் பேரை ஏற்கவேண்டும் என்றும், மற்றவர்களுக்கு இலங்கை பிரஜாவுரிமை வழங்க வேண்டும் என்றும் ஒப்பந்தம் பேசப்பட்டது. இதில் 3 லட்சம் மக்களை கட்டாயத்தின் பெயரில் நாடு கடத்தப்படுவர் என்று கூறியதால், இதை நேரு ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்ததால் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகவில்லை.

1954-இல் நேரு - கொத்தலாவல பேச்சு வார்த்தை புதுடெல்லியில் நடைபெற்றது. இதுவும் தோல்வியடைந்தது.

1962-க்கு பின்பாக பாகிஸ்தானுக்கு 5,749 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

1964-இல் 10,08,269 மலையக மக்கள் இலங்கையில் இருந்தனர். இவர்கள் தொடர்பாக 1964, 10.30-இல் சிறீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. மலையக மக்களை நாடு கடத்துவதை துரிதமாக்கியது. இந்த ஒப்பந்தப்படி 9,75,000 பேரில் 5,25,000 பேரை, அவர்களின் இயற்கை அதிகரிப்புடன் 15 வருடத்தில் இந்தியாவுக்கு நாடு கடத்துவதை உறுதி செய்தது. அதேநேரம் 3 லட்சம் பேருக்கு அவர்களின் இயற்கை அதிகரிப்புடன் இலங்கை பிரஜாவுரிமை வழங்குவதாக இனவாதிகள் ஒத்துக் கொண்டனர். 1.5 லட்சம் பேரின் தலைவிதியை 1974-இல் தீர்மானிப்பதாக கூறியது.

1974-இல் சிறீமா - இந்திரா ஒப்பந்தம் முந்திய ஒப்பந்தத்துக்கு உட்படாத மக்களை பரஸ்பரம் பாதியாக பங்கிட்டுக் கொள்வதாக கையெழுத்திட்டு ஒரு மாபெரும் மனித விரோதத்தை அரங்கேற்றினர்.

ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் தலைவிதியை, மனித விரோதத்துக்கு தலைமை ஏற்ற இரு தலைவர்கள் தீர்மானிக்கும் விடையமாக்கினர். மக்களை மந்தைக் கூட்டம் போல் நடத்தினர். இடதுசாரி மற்றும் முற்போக்கு வேடமிட்ட இனவாத அரசு நிலவிய காலத்தில் தான், இந்த மாபெரும் இனவிரோத ஒப்பந்தங்கள் அரங்கேறின. இந்த இனவாத ஆட்சிகளில் இலங்கையின் போலி இடதுசாரிகள் முக்கிய பொறுப்புகளில் இருந்தனர். வலதுசாரிகள் இதற்கு ஆசி வழங்கினர். இலங்கை இனவாத வரலாற்றில் எதிர்பற்ற வகையில் நாடுகடத்தலை அனைவரும் அங்கீகரித்தனர். 1971-77-இல் உடுதுணியுடன் நாய் பிடிப்பது போல் மலையக மக்களை பிடித்து, ஆயிரக்கணக்கில் இந்தியாவுக்கு நாடுகடத்தினர். ஒட்டு மொத்தமாக நாடு கடத்தப்பட்டவர்களில் 88 சதவீதமானவர்கள் இந்தியாவை முன்பே பார்த்ததேயில்லை. இந்த நிலையில் ஒரு மனித விரோதம் அரங்கேறியது. இக்காலத்தில் தமிழ் தேசியம் இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இன்றைய ஆயுதப் போராட்டத்துக்கு அத்திவாரமிட்ட காலமாகும். ஆனால் இந்த மலையக மக்களையிட்டு போராடவில்லை. நாடு கடத்தல் வேகம் பெற்றது.

ஆண்டு	இந்தியா அனுப்பப்பட்டோர்	இலங்கைப் பிரஜாவுரிமை பெற்றோர்
1964	14	-
1965	51	-
1966	1,910	-
1967	2,648	-
1968	2,123	-
1969	5,284	2,929
1970	8,733	7,469
1971	21,867	13,696
1972	27,575	16,107
1973	33,175	15,805
1974	-	-
1975	1,06,425	60,813
1976	1,90,802	1,04,570
1978 ஜூன் 30 வரை	2,29,925	1,31,473

1971-77-க்கு இடையில் வேகமாக நாடுகடத்தல் நடந்தது. விசேட புகை வண்டியை இதற்கென இனவாதிகள் பயன்படுத்தினர். இந்த அவலமான புகைவண்டியில் எழுந்த கதறல்கள் அந்த வண்டி சென்ற இடமெல்லாம் பிரதிபலித்து எதிரொலித்தது. இந்த புகைவண்டிக்கு “அழகைக் கோச்சி” என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. ஒரு இனத்தின் பிரிவிலும் சோகத்திலும் மற்றைய இனங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். இதன் மூலம் அற்ப எலும்புகளை மற்றைய தேசியங்கள் பெற்றுக் கொண்டன. 19.10.1983 வரை மொத்தம் 1,07,580 குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 4,28,380 பேர் நாடு கடத்தப்பட்டனர்.

மனித விரோத வரலாற்றை இனவாதிகள் அரங்கேற்றிய போது, சிறுபான்மை இனங்களின் தலைவர்களும் சொந்த இனத் தேசிய தலைவர்களும் அப்பட்டமான துரோகத்தையே கையாண்டனர். சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் செய்த போது தொண்டமான் அரசாங்கத்தில் நியமன எம்பியாக நக்கியே பிழைப்பை நடத்தினார். இந்த ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்தால் சொத்துக்கள் பறிக்கப்படும் என்ற மசோதாவை பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றியது. இன தலைவர்களாக இருந்த சொத்துக்கு சொந்தக்கா

ர்கள், இந்த ஒப்பந்தத்தை அனுசரித்து ஆதரித்து நின்றனர். 1967 நாடு கடத்த வசதியாக நாடற்றவர்களை கண்டறிய தனி இடாப்பு அவசியம் என்று கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயலாளர் பீற்றர் கெனமன் கொண்டு வந்த போது, அதற்கு இனவாதிகள் கட்சி பேதமின்றி ஆதரித்தும் பேசியும் வாக்களித்தனர். இதையே சிறீமா 1964 கொண்டு வர முயன்ற போது சாத்தியமாகவில்லை. இனவாதம் போலி கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகளையும் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தை எதிர்த்து வந்த தமிழரசுக் கட்சி, 1966-ஆம் ஆண்டு டடலி சேனநாயக்காவின் ஆட்சியில் இதை ஆதரித்ததுடன் நாடு கடத்துவதற்கு ஒத்துழைத்தனர். இதை எதிர்த்த எம்.மாணிக்கம் தனது பதவியைத் துறந்தார்.

1949-ல் மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டதை எதிர்த்து உருவான தமிழரசுக் கட்சி அந்தக் கோரிக்கையை கைவிட்டது. இந்த நிகழ்வு மீண்டும் அம்மக்களுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் செய்த வரலாற்றுத் துரோகமாகும். இந்த துரோகத்தை 1957-இல் யூலை 27-இல் செய்து கொண்ட பண்டா - செல்வா ஒப்பந்தம் பூர்த்தியாக்கியது. அந்த ஒப்பந்தம்

1. சிங்கள குடியேற்றத்தை நிறுத்தல்
2. தேசிய சிறுபான்மை மொழியாக தமிழை அங்கீகரித்தல்
3. வடக்கு - கிழக்கில் தமிழ் நிர்வாக மொழியாக இருத்தல்
4. தமிழ் மக்கள் தம் கருமங்களை தமிழில் ஆற்றவும், பண்பாட்டை வளர்க்கும் உரிமை உண்டு.
5. பிரதேச சபை மூலம் பிரதேச சுயாட்சி வழங்கப்படும்.

மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை என்ற விடையத்தை அப்படியே கைவிட்டனர். மாறாக அந்த இனவாதத்தை அங்கீகரித்தே இந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. தேசியம் குறுந்தேசியமாக சிதைந்ததைக் காட்டுகின்றது. இது இன்று வரை நிவர்த்தி செய்யப்படவில்லை. மற்றைய இனங்கள் மேல் இனவாதத்தைக் கையாள்வதை அங்கீகரித்தே, இந்த ஒப்பந்தம் சலுகை பெறுவதை உறுதி செய்தது. ஒரு நாட்டில் இனவாதத்தை எதிர்த்து நடக்கும் ஒப்பந்தங்கள், மற்றைய இனங்கள் மேலான இன ஒடுக்குமுறையை ஒழிப்பதை நிபந்தனையாகக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாத வரை மற்றைய இனங்கள் மேலான ஒடுக்குமுறையை இணைந்து அங்கீகரிப்பது என்பது, இந்த ஒப்பந்தத்தை கிழித்தெறிவதற்கு முன் கூட்டிய அங்கீகரிப்பதை நிபந்தனையாக்குகின்றது. ஒப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டது என்பது உண்மையில் தமிழ் தலைவர்களின் சொந்த துரோகத்தில் இருந்தே தொடங்குகின்றது. மற்றைய இனங்களை ஒடுக்க அங்கீகரிக்கும் இணை ஒப்பந்தங்கள் இனவாதத்தில் மேலும் துளிர்க்கின்றது. இந்த ஒப்பந்தங்கள் பரஸ்பரம் சொந்த இனத்தின் மீதான இனவாத அணிதிரட்டலை மேலும் ஆழமாக்குகின்றது.

இந்த ஒப்பந்தம் அமுல் செய்யப்படவில்லை. 1958, 4.8-இல் இந்த ஒப்பந்தம் பகிரங்கமாக இனவாதிகளின் முன்னிலையில் கிழித்தெறியப்பட்டது.

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

இனவாதத்தை ஒழிக்காத பல்தேசிய இனங்கள் உள்ள நாட்டில், இரண்டு இனங்கள் மற்றைய இனங்களை ஒடுக்குவதை அங்கீகரித்து செய்யும் ஒப்பந்தத்துக்கு நடக்கும் கதியே விரைவில் நடந்து முடிந்தது.

1960-இல் தமிழரசுக் கட்சி நான்கு கோரிக்கையை வைத்தது.

1. பிரதேச சபைகளை அமைத்தல், குடியேற்றங்களை நிறுத்தல்
2. தமிழ் மொழிக்கு சட்ட அந்தஸ்து
3. பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை திருத்தல்
4. குடியுரிமை பிரச்சினை தீர்க்கும் வரை 6 நியமன உறுப்பினரில் நான்கை மலையக மக்களுக்கு வழங்கல்.

தமிழரசுக் கட்சி மீண்டும் சில கோரிக்கையுடன் தம்மை நிலைநிறுத்த முனைந்தனர். பிரஜாவுரிமைச் சட்டத்தை திருத்தக் கோரினார்களே ஒழிய நீக்கக் கோரவில்லை. இதற்குள்ளேயே இனவாதமும், பிரஜாவுரிமையை பறிக்கும் கோரிக்கையும் உள்ளடங்கிய வகையில், அரசியல் ரீதியாக இனவாதமாக சீரழிந்து காணப்பட்டது. அத்துடன் இந்த குடியுரிமையை தீர்க்கும் வரை பாராளுமன்ற கதிரைக்கு சிலரை நியமிக்க கோரினர். இதன் மூலம் இதை உடனடியாகத் தீர்க்க தேவையில்லை என்ற அரசியல் உள்ளடக்கம் மூலம், இனவாதத்தை தொடரும் கண்ணியை கோரினர். இனவாதத்தை ஒழிக்க போராடுவதற்கு பதில் அதை தொடரும் வகையில் கோரிக்கைகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

1965-இல் செல்வா - டட்லி இரகசிய ஒப்பந்தம் மூலமே டட்லி ஆட்சிக்கு வந்தார். இதைத் தொடர்ந்து டட்லி ஆட்சி ஏறுவதற்கு முதல் நாள் அதாவது 24.3.1965-இல் டட்லி - செல்வா ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. இதன் உள்ளடக்கம்.

1. மாகாணசபை அமைப்பது
2. வடக்கு கிழக்கில் தமிழ்மொழி அமுலாக்கம்
3. சிங்கள குடியேற்றத்தை தடுப்பது

இந்த ஒப்பந்தமும் மேலும் ஆழமான இனவாதத்தில் தமிழரசுக் கட்சி சிதைந்ததைக் காட்டுகின்றது. முந்திய ஒப்பந்தத்தை விட பதவி சுகத்துடன் மக்களை ஏமாற்றும் ஒரு நாடகத்தை தமிழரசுக் கட்சி ஆடியது. மலையக மக்களுக்கு முதுகில் குத்துவதில் தலைசிறந்தவர்களாக இருந்தனர். ஒப்பந்தம் மறுபடியும் இலங்கை இனவாதத்தை ஒழிப்பதைக் கோரவில்லை. சில எலும்புகளை பெற்றபடி இனவாதத்தை தொடரவும் அதற்கு ஒத்துழைப்பதை உறுதி செய்தனர். இருந்த போதும் பெரும் பான்மை இனவாதிகள் சிறுபான்மை இன உதவி இன்றி இனவாதத்தை கட்டவிழ்த்து விட முடியும் என்பதால், எலும்புகள் வீசப்படுவதை அனுமதிக்கவில்லை. இந்த எலும்புக்கான ஒப்பந்தத்தை 1968-இல் கைவிட்டனர். சிறீமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்

தத்தை எதிர்த்து வந்த தமிழரசுக் கட்சி, அதைப்பற்றி ஒப்பந்தத்தில் ஒரு வார்த்தை கூட முன்வைக்கவில்லை. இதுபோல் பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்டவர்களின் கதியையும் இந்த ஒப்பந்தம் பேச மறுத்தது. மக்களின் வாக்கை கவர மட்டும் அந்த மக்களின் உரிமைகளைப் பற்றி வாய் கிழிய பேசியவர்கள், அந்த மக்களின் முதுகில் குத்தி துரோகத்தை தொடர்ந்தனர். தமிழரசுக் கட்சியின் இனவாத வரலாறு இப்படித்தான் பல ஆதாரத்துடன் தொடர்ந்தது. இந்த நிகழ்வும் இலங்கையில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த சிறுபான்மை இனம் சார்ந்த ஒரு இனவாத நடவடிக்கையாகும். பிரஜாவுரிமை பறிக்கப்பட்ட போது தமிழ் தலைவர்கள் இதை ஆதரித்தே நின்றனர். எதிர்த்தவர்கள் பின் மறைமுகமாக ஆதரிக்கத் தொடங்கினர். மலையக மக்கள் உழைக்கும் வர்க்கமாக இருந்ததாலும், அந்த வர்க்கம் தமக்கு எதிரானது என்பதாலும், தமிழ் தேசியம் இந்த பறிப்புக்கு கம்பளம் விரித்தது.

இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் 1987-இல் செய்து கொள்ளப்பட்ட போதும் இந்த துரோகம் மீண்டும் அரங்கேறியது.

சரத்து 1.2-இல் மலையக மக்களை இலங்கையின் ஒருதேசிய இனமாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. தேசிய இனமாக தமிழ், சிங்கள, முசுலீம், பர்ஹர்களை தேசிய இனமாக ஏற்றவர்கள், மலையக மக்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. மாறாக அவர்களை மற்றொரு சரத்து மூலம் திருப்பியனுப்புவதை உறுதி செய்தனர். சரத்து 2.16-இல் இலங்கையில் உள்ள மலையக மக்களை இந்தியாவுக்கு அழைத்துக் கொள்ள துரிதமாக இந்தியா செயற்படும் என்று இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் இனவாதத்தை எதிர்த்து தமிழ் தேசியம் போராடவில்லை. மலையக மக்களை இலங்கை ஒரு சிறுபான்மை தேசிய இனமாக ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கும் ஒப்பந்தம் அனைத்துமே, இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுகின்றது. மலையக மக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுக்க மறுக்கும் தேசியம், குறுந்தேசியமாக இனவாதமாக சீரழிந்து கிடப்பதையே காட்டுகின்றது.

அண்மையில் நோர்வேயின் பேச்சு வார்த்தையை தொடர்ந்து வெளிநாடுகளில் வாழும் தமிழர்களை திருப்பி அனுப்ப முயலும் போது மற்றொரு துரோகம் வெளிப்பட்டது. தமிழ் தேசிய தலைவர்கள் மேற்கத்திய தலைவர்களிடம் தற்காலிகமாக அனுப்ப வேண்டாம் என்று கெஞ்சி வேண்டுகோள் விடுகின்றனர். அவர்கள் தற்போது வாழும் நாட்டில் வாழும் உரிமை, மற்றும் திரும்பிச் செல்லும் அவர்களின் விருப்பங்களை முன்வைத்து கோரவுமில்லை, போராடவுமில்லை. இதைத்தான் மலையக மக்களுக்கு தமிழ் தேசிய காலகாலமாக செய்து வந்த ஒரு துரோக வரலாறாகும்.

விகிதாசார தேர்தல் முறை பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பலத்தை அடியோடு ஒழித்தது. இனவாதத்தை அனைத்து கட்சியும் அரசியலாக கொண்ட நிலையில், சிறுபான்மை கட்சிகளின் ஆதரவுடன் ஆட்சியமைக்கும் நிலை உருவானது. அத்துடன் இந்த தேர்தல் முறை மலையக மக்களின் பிரதிநிதிகளை சொந்தமாக பாராளுமன்றம் அனுப்பும் அல்லது தீர்மானிக்கும் சக்தியாக மாறியது. இதைத்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

தொடர்ந்து ஆட்சியை தக்க வைக்க அவர்களின் தயவைப் பெறவும், 1986-இல் மலையக மக்களின் ஒரு பகுதியினருக்கு பிரஜாவுரிமை வழங்கிய போது, சுதந்திரக் கட்சியும் அதனுடன் இருந்த கட்சிகளும் எதிர்த்தன. இந்த பிரஜாவுரிமை வழங்கியது. இனவாதத்தை ஒழிப்பதை மையமாகக் கொள்ளவில்லை. மாறாக இனவாதத்தை ஆழமாக்கும் பலத்தைக் கோரி ஒரு பகுதியினருக்கு வழங்கப்பட்டது. மிகுதியானவர்களை 1987 ராஜீவ் - ஜெயவர்த்தனா ஒப்பந்தம் நாடு கடத்தவே மீண்டும் கோரியது, மீண்டும் இன்று வரை கோருகின்றது.

மலையக மக்களின் வாழ்விடங்களையே சூறையாடிய இனவாதிகள்

1956-இல் சிங்களம் மட்டுமே அரசுகளும் மொழி என்று அறிவித்து தேர்தல் களத்தில் இனவாதிகள் குதித்தனர். சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக்கு வந்தால் 24 மணித்தியாலத்தில் சிங்களம் மட்டும் என்ற சட்டத்தை கொண்டு வருவதாக வாக்களித்தனர். 1961 1.1 தனிச் சிங்களம் நாடு முழுக்க அமுலுக்கு வந்தது. மொழியில் மட்டுமல்ல, வேலை வாய்ப்பிலும், குடியிருப்பு நிலத்திலும் ஏன் முழு இலங்கையின் அனைத்துத் துறையிலும் சிங்கள இனமயமாக்கும் உள்ளடக்கத்தை இனவாதிகள் தமது அரசியல் ஆணையாக வைத்தனர். இதையே படிப்படியாக செய்தனர். செய்து வருகின்றனர், செய்யத் துடிக்கின்றனர். இதன் ஒரு பகுதியாகவே மலையக மக்களின் வாழ்விடங்கள் சூறையாடப்பட்டன.

1939-1947-க்கு இடையில் மலையகத்தில் கிராம அபிவிருத்தி என்ற பெயரில் வழங்கப்பட்ட 1,48,562 ஏக்கர் நிலத்தில் ஒரு துளி கூட, மலையக மக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. இதன் திட்டமிட்ட குடியேற்றத்தின் போது மலையக மக்கள் சொந்த வாழ்விடங்களில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டனர். 1945-இல் நாவேஸ்மிர் தோட்டத்தில் 400 ஏக்கர் காணியை இனவாதிகள் பலாத்காரமாக பறித்த போது, அது கடுமையான எதிர்ப்பினால் தடுக்கப்பட்டது. 1950இல் சேன நாயக்க உருளவள்ளி தோட்டத்தில் மலையக மக்களை வெளியேற்றி சிங்கள குடியேற்றத்தை நடத்த முற்பட்ட போது, இதை எதிர்த்து மலையக மக்கள் போராட்டத்தை நடத்தினர். தொடர்ச்சியான குடியேற்றங்களை இலங்கையில் இன அழிப்பு வரலாற்றின் ஒரு பகுதியாக மலையகத்திலும் திட்டமிட்டு நடத்தினர்.

1972-இல் கொண்டு வந்த காணி சீர்திருத்தச் சட்டம் இனவிரோதச் சட்டமாகி, 80,000 ஏக்கர் தேயிலைத் தோட்டத்தை கைப்பற்றி சிங்கள மக்களுக்கு பகிர்ந்தளித்தனர். மலையக மக்கள் அகதிகளாக வீதியில் விரட்டி அடிக்கப்பட்டனர். அத்துடன் அவர்களை தீவிரமான நாடு கடத்தலுக்குள்ளாக்கினர். பலர் பட்டினியால் வீதிகளில் செத்தனர். அந்த மக்கள் உழைப்பில் இருந்து அந்நியமாகி வீதிவீதியாக கையேந்தும் ஒரு சமூகமாக உருவானது. சிங்கள குடியேற்றங்கள் கொலனி என்ற பெயரில், கிராமங்களுக்கு வரும் வீதியோரங்களில் நடத்தப்பட்டது. இதன் மூலம்

மலையக கிராமங்கள் சிங்கள குடியேற்றம் மூலம் சுற்றி வளைக்கப்பட்டது. நுவரெலியா மாவட்டத்தில் 7 ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம் பிரதான வீதிகளை அண்டிய பகுதிகளில் இனவாத குடியேற்றத்தை நடத்த முயன்ற போது, பெரியளவில் போராட்டம் வெடித்தது. அது உயிர் தியாகம் செய்யும் அளவுக்கு நடைபெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து இனவாதிகள் திட்டமிட்ட இந்த குடியேற்றத்தை கைவிட வேண்டியதாகியது.

1983-இல் திருகோணமலையில் குடியிருந்த மலையக மக்களை பலாத்காரமாக மலையகத்துக்கு அனுப்பினர். இனவாதிகள் திட்டமிட்ட வகையில் இன அழிப்பை நடத்திய போதும், தமிழ் தேசியம் மௌனத்தின் மூலம் அதை அங்கீகரித்தது. கண்டன அறிக்கையுடன் இதை பூசி மொழுகுவதை காலகாலமாக செய்ததுடன், இதைக் காட்டி சொந்த நலனை கோருவது தொடர்கின்றது. 1988 மலையகத்தில் 14,710 ஏக்கர் நிலத்தில் திட்டமிட்டு இனவாத குடியேற்றத்தை நடத்த பாராளுமன்றத்தில் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றனர். சவரணபுமி திட்டப்படி கண்டியில் 1000 ஏக்கரும், மாத்தளையில் 1000 ஏக்கரும், பதுளையில் 1200 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 1200 ஏக்கரும் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்தை நடத்தினர். கிராம விரிவுபடுத்தும் திட்டத்தின் கீழ் கண்டியில் 400 ஏக்கரும், மாத்தளையில் 500 ஏக்கரும், நுவரெலியாவில் 400 ஏக்கரும், பதுளையில் 25 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 800 ஏக்கரும் திட்டமிட்ட சிங்கள குடியேற்றத்துக்கு ஒதுக்கப்பட்டது. காணி சுலீகரிப்பு திட்டத்தின் கீழ் கண்டியில் 400 ஏக்கரும், நுவரெலியாவில் 400 ஏக்கரும், பதுளையில் 100 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 85 ஏக்கரும் அபகரிக்கப்பட்டது. காணி சீர்திருத்த சட்டப்படி கண்டியில் 400 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 1600 ஏக்கரும் சூறையாடப்பட்டது. 1988-இல் மொத்தமாக கண்டியில் 2500 ஏக்கரும், மாத்தளையில் 2600 ஏக்கரும், நுவரெலியில் 2000 ஏக்கரும், பதுளையில் 2125 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 5485 ஏக்கரும் திட்டமிட்ட சிங்கள இனக் குடியேற்றத்துக்காக ஒதுக்கப்பட்டு நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. இந்த நிலங்கள் மலையக மக்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. மாறாக குடியேற்றப்ப்பட்டனர்.

இதைவிட மலையகத்தில் சட்டவிரோத குடியேற்றங்கள் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, சட்டப்படி உறுதி வழங்கப்பட்டது. இந்த வகையில் 1988-இல் கண்டியில் 750 ஏக்கரும், மாத்தளையில் 2250 ஏக்கரும், நுவரெலியாவில் 65 ஏக்கரும், பதுளையில் 200 ஏக்கரும், இரத்தினபுரியில் 1500 ஏக்கரும் உறுதி வழங்கப்பட்டது. அத்துமீறிய சிங்களவருக்கு மட்டுமே உறுதி வழங்கிய இனவாத அரசாங்கம், அத்துமீறி வாழ்ந்த மலையக மக்களுக்கு இதை வழங்க மறுத்தனர். 1987-இல் போகாவத்தையில் அத்துமீறி வாழ்ந்த மலையக மக்களை, பலாத்காரமாக பொலிசாரின் துணையுடன் வெளியேற்றினர். மலையக மக்களின் சிறியளவிலான காய்கறி தோட்டங்கள் கூட, மரநடுகை என்ற பெயரில் அபகரிக்கப்படுகின்றது.

இனவாத அரசாங்கம் 1935-1985 ஆண்டுக்கு இடையில் குடியிருப்பு சார்ந்து அரசு ஒதுக்கிய நிலம்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

பாரிய குடியேற்றம்	4,34,751 ஏக்கர்
கிராம விரிவாக்கம்	6,82,737 ஏக்கர்
மேட்டு நிலக் குடியேற்றம்	33,519 ஏக்கர்
அத்து மீறிய குடியேற்றம்	5,08,438 ஏக்கர்
மத்திய வர்க்கத்திற்கான நிலம்	1,35,951 ஏக்கர்

மொத்தமாக 1935-1985-க்கு இடையில் 18 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் பெரும் பான்மை இனத்துக்கு திட்டமிட்ட இன அழிப்பு சார்ந்து குடியேற்றப்பட்டனர். இதன் மூலம் இலங்கையில் நிலப்பிரபுத்துவம் இடையிலான முரண்பாடு தவிர்க்கப்பட்டது. அதேநேரம் இன அழிப்பை நடத்த முடிந்தது. இனத்தின் வாழ் நிலங்களை அபகரித்ததன் மூலம் இனத்தின் தனித்தன்மையை சிதைக்க முடிந்தது. தமிழ் முசுலீம் இனங்களின் பாரம்பரிய நிலங்கள் மட்டுமல்ல, மலையக மக்களின் நிலங்களும் இனஅழிப்பின் மூலம் சூறையாடப்பட்டது. தோட்ட தொழிலாளர்களின் குடியிருப்புக்கு தேவையான நிலம் 15,000 ஏக்கர் மட்டுமேயாகும். ஆனால் இனவாதிகள் இதைக் கொடுக்க மறுத்ததுடன், இருந்ததை பறிப்பதிலேயே இலங்கையின் இன வரலாறு தொடருகின்றது. பெரும் இனவாத தேசியத்துக்கு எதிரான போராட்டம், ஒட்டு மொத்தமான அனைத்து சிறுபான்மை இனங்களின் ஜனநாயக கோரிக்கைகளையும் உள்ளடக்கத் தவறி, குறுந்தேசியமாகி மற்றவர்களின் அழிவில் சில நலன்களை அடைவதையே அரசியல் கோரிக்கையாக்கியுள்ளனர்.

இனவாத அரசியலும் மலையக மக்களின் இழிநிலையும்

1978 வரையப்பட்ட இனவாத அரசியல் சட்டம் "சிறீலங்க குடியரசு என்பது பௌத்தத்துக்கு முதன்மையான இடத்தை வழங்கும். பௌத்த சாசனத்தையும் தர்மத்தையும் பேணிக் காக்கும் பொறுப்பு அரசுடையதாகும்." இந்த இனவாத மதவாத அரசில் சிறுபான்மை இனங்களின் மேலான ஒடுக்குமுறையை தெளிவாகவே அரசியல் மற்றும் சட்ட ரீதியாகவே அங்கீகரிக்கின்றது. போலிச் சுதந்திரத்துக்கு முன்பாக பிரிட்டனின் நலன்கள் சார்ந்து உருவான அரசியல் அமைப்பு கிறித்தவ மதம் சார்ந்தே காணப்பட்டது. பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவம் இதை தெளிவாகவே வெளிப்படுத்துகின்றது. 1948-இல் கிறித்தவர்களின் பாராளுமன்ற அங்கத்துவம் 48 சதவீதமாக இருந்தது. இது 1952-இல் 24 சதவீதமாகவும், 1960-இல் 16 சதவீதமாகவும் மாறியது. பௌத்தர்கள் 1948-இல் 21 சதவீதமாகவும், 1952-இல் 57 சதவீதமாகவும் 1960-இல் 66 சதவீதமாகவும் அதிகரித்தது. இலங்கையின் ஜனநாயகம் இனவாதத்துடன் மத அடிப்படையிலானதையும் உள்ளடக்கியே காணப்படு

வதை காட்டுகின்றது. மதம் அற்ற, இனமற்ற ஆட்சி அமைப்பு அல்லாத ஒரு அரசு எப்படி இனங்களுக்கிடையில் சமத்துவத்தை, மதங்களுக்கிடையில் முரணற்ற தன்மையை கொண்டு வரும். உண்மையில் இந்த அமைப்பு முறைக்கு வெளியில் மட்டுமே சாத்தியம்.

நிலவும் இனவாத அமைப்பில் இனங்களை அழித்தொழிப்பது மற்றைய வர்களின் நலன்களாக மாறுகின்றது. உதாரணமாக இலங்கையில் வழங்கப்பட்ட சம்பள உயர்வு மலையக மக்களுக்கு தொடர்ச்சியாக மறுக்கப்பட்டு வருகின்றது. அற்ப கஞ்சியே குடிக்க முடியாத ஒரு நிலையில் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிக்கின்றது. இதனால் வழங்கப்படும் அற்ப சம்பள அதிகரிப்புக் கூட மலையக மக்களுக்கு மறுக்கப்படுகின்றது. இந்த வகையில் 1989-இல் 75 ரூபாவும், 1990-இல் 200 ரூபாவும், 1991-இல் 300 ரூபாவும், 1992-இல் 100 ரூபாவும் வழங்கப்பட்டது. அதாவது நான்கு வருடத்தில் வழங்கிய 675 ரூபாய் மலையக மக்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது. 1992 யூன் 18-ம் திகதி தேயிலை தோட்டங்களை 22 தனியார் கம்பெனிகளிடம் 99 வருட குத்தகைக்கு அரசு கொடுத்துள்ளது. இதன் மூலம் தொழிலாளர்கள் மேலும் தனிமைப்படுத்தப்பட்டு ஒடுக்கப்படுகின்றனர். இனவாத அமைப்பு மலையக மக்களின் நலன்களை ஒடுக்குவதில் ஏலம் விடுகின்றனர்.

எல்லா வழிகளிலும் மலையக மக்களை தனிமைப்படுத்துவதில் இனவாத அரசு செயற்பட்டது. இந்த வகையில் இனவாதம் பிரஜாவுரிமை சட்டத்தின் பின் 1948 முதல் 1977 வரை ஒரு உறுப்பினரைக் கூட மலையக மக்கள் பாராளுமன்றம் அனுப்ப முடியவில்லை. 1977-இல் அனுரா பண்டாரநாயக்காவை வெல்ல வைக்க நுவரொலியா தொகுதியை மூன்று தொகுதியாக்கிய போதே தொண்டமான் அதில் வெல்ல முடிந்தது. இனவாத அமைப்பில் ஒரு இனம் முற்றாக பாராளுமன்ற அரசியலில் இருந்து கூட ஒதுக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டது.

1947-ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத்தில் இன ரீதியான பிரதிநிதித்துவம்

இனம்	சனத்தொகை	பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவம்	ஒரு பிரதிநிதிக்கு ஏற்ப சனத்தொகை
ஐரோப்பியர்	2,433	4	608
பறங்கியர்	33,671	3	11,224
இலங்கைத் தமிழர்	8,04,671	13	61,919
முகலீம்கள்	3,82,984	663,831	
சிங்களவர்	45,15,198	68	66,400
மலையக மக்கள்	7,32,258	7	1,04,608

1938-இல் நடந்த இனவாத வாக்குரிமை பறிப்பின் ஊடாக அவர்களின் பிரதிநிதித்துவம் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இது 1949-இன் பின் இந்த மக்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை முற்றாக மறுக்குமளவுக்கு இனவாதம் கோலோச்சி யது. 1947 தேர்தலில் இடதுசாரி கட்சியின் செல்வாக்குக்கும், மலையக மக்களின் வாக்குக்கும் தொடர்பு இருந்தது.

கட்சி சார்ந்து பிரதிநிதித்துவம் 1947-இல்

கட்சி	வேட்பாளர் எண்ணிக்கை	பெற்ற வாக்குகள்	வாக்கு%	ஆசனங்கள்	ஆசன%
ஐ.தே.க.	99	7,44,698	39.6	42	44.2
வ.ச.க	28	2,04,020	10.8	10,	10.5
கம்யூனிஸ்ட் கட்சி	13	70,331	3.7	3	3.2
போல்ஷேவிக் லெனினிஸ்ட்	10	1,13,193	6.0	5	5.3
தொழிற் கட்சி	9	38,932	2.1	1	1.1
தமிழ் காங்கிரசு	9	82,499	4.4	7	7.4
இலங்கை இந்தியா	8	72,230	3.8	6	6.3
காங்கிரசு					
சுயேட்சை	185	5,55,461	29.5	21	22.1
மொத்தம்		18,81,361	100	95	100

1947 தேர்தலில் பெருமளவில் இடதுசாரி வேட்பாளர்கள் பெருமளவில் வென்ற நிகழ்வு, வாக்க அடிப்படையில் சுரண்டும் வர்க்கத்துக்கு பீதியை ஏற்படுத்தியது. தோட்டங்களை தமிழ் சிங்கள முதலாளிகள் வாங்கியிருந்ததால் சிங்கள தமிழ் இனவாதகட்சிகள் பீதியடைந்தனர். மலையக மக்களை ஒடுக்குவதன் மூலம் சுரண்டவும், அதேநேரம் இடதுசாரிகளை பாராளுமன்றத்தில் ஒழித்துக் கட்டவும் தயங்கவில்லை. இந்த இனவாத மற்றும் வர்க்க ஒடுக்குமுறைக்கு தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் முரண்பாடன்றி ஒத்துழைத்தனர். மலையக மக்கள் சிங்கள இனத்துக்கு அடுத்ததாக மிகப் பெரிய சிறுபான்மை இனமாக இருந்தனர். இதை திட்டமிட்டு குறைப்பதில் தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் முரண்பாடன்றி ஒத்துழைத்தனர்.

மலையக மக்களின் சனத்தொகை

ஆண்டு	தமிழர்	வீதம்	மலையக தமிழர்	வீதம்
1911	5,28,000	12.8	5,31,000	12.9
1921	5,17,300	11.5	6,02,700	12.9
1931	5,98,900	11.3	8,18,500	15.4
1946	7,33,700	11.0	7,80,600	11.7
1953	8,84,700	10.9	9,74,100	12.0
1963	11,64,700	11.1	11,23,000	10.6

1950-களின் பின்பும் மிகப் பெரிய சிறுபான்மை இனமாக மலையக மக்கள் இருந்தனர். இவர்களை நாடு கடத்தியதன் மூலம், ஒரு இன அழிப்பை நடத்த முடிந்தது. இன்று இது மற்றொரு வழியில் நடக்கின்றது. மலையகத்தில் கடந்த 10 வருடமாக இடைத் தரகர்களின் உதவியுடன் கட்டாய கருத்தடையை வெற்றிகரமாக அமுலாக்கி வருகின்றனர். கருத்தடை செய்யின் 500 ரூபா உதவி என்ற பெயரிலும், தரகர்களின் கொழுத்த வருமானத்துடன் ஒரு இன அழிப்பை நிரந்தரமான கருத்த டையூடாக சமூகமயமாக்கி வருகின்றனர். இன்று மலையக மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்கள் இன அழிப்பினால் வேகமாக சிதைந்து வருகின்றது. மலையக மக்கள் அங்கு சிறுபான்மையாக்கப்படுகின்றனர்.

பிரதேசங்கள்	சிங்களவர்	தமிழர் மக்கள்	மலையக மக்கள்	முகலீம்
நுவரெலியா	2,87,655	88,008	3,08,259	14,688
கண்டி	9,10,978	43,340	1,15,130	1,26,995
மாத்தளை	1,10,978	9,901	36,873	44,909
பதுளை	5,74,450	28,104	1,20,365	31,916
மொனராகலை	1,87,155	3,177	12,163	4,090
இரத்தினபுரி	6,42,900	19,237	77,018	18,444
கேகாலை	5,35,807	19,498	35,112	13,529
களுத்துறை	8,88,580	9,215	32,471	13,073
மாத்தறை	7,36,023	876	14,763	19,255
மொத்தம்	48,73,585	2,21,356	7,52,150	2,86,899

இன்று மலையக மக்களின் வாழ்விடங்களும் அவர்களின் கூலி வாழ்வும் இனவாத வர்க்க ஒடுக்குமுறையால் தீவிரமான சூறையாடலுக்குள்ளாகின்றது. மலையக மக்களின் அடிப்படைத் தேவையை உள்ளடக்கிய வாழ்வும், இன ஒடுக்குமுறையற்ற வர்க்க ஒடுக்குமுறையற்ற ஒரு சமூக மாற்றத்தைக் கோரி நிற்கின்றது. இன்றைய தேசியம் அதை நிறைவு செய்யாத வரை, இலங்கையில் எந்த சிறுபான்மை இனமும் இனவொடுக்கு முறையின்றியும் வாழ முடியாது. அதே போல் இலங்கையில் எந்த இனமும் ஒரு நிம்மதியான சமூக விடுதலையை அடையமுடியாது. தமிழீழம் கிடைத்தாலும் தமிழீழத்தில் உள்ள சிறுபான்மை இனங்களின் மேலான ஒடுக்குமுறையும், பிரதேச ரீதியான ஒடுக்குமுறையும் தொடரவே செய்யும். பண்பியல் ரீதியில் வேறுபாடற்ற ஒரேநிலையில் இனவாதம் தனது பங்கை யாற்றும்.

இனவாதமும் சுயநிர்ணயமும்

திட்டமிட்ட நிலப்பறிப்புடன் கூடிய நிலப்பகிர்வு விவசாயிகளின் நிலப் பிரச்சினைக்கு தீர்வை வழங்கியது. இது இலங்கையில் நிலப்பிரபுத்துவத்துக்கு எதிரான தேசியப் போராட்டத்தை பின்தள்ளியது. நிலப்பிரபுத்துவ வர்க்கம் இழப்பீடு யின்றி அரைக்காலனிய அரைநிலப்பிரபுத்துவ வடிவத்தை தொடரும் வகையில் திட்டமிட்ட இனவாத நிலப்பகிர்வை ஒரு கண்ணியாக்கியது. ஜனநாயகக் கோரிக்கை உள்ளடக்கிய தேசிய போராட்டத்தை இது பின் தள்ளியது. இதை மார்க்சியவாதிகள் இலங்கை வரலாற்றில் சரியாக அடையாளம் காணவில்லை. திட்டமிட்ட இன அழிப்பிலான நிலப்பகிர்வு வர்க்க போராட்டத்துக்கு எதிராக இருப்பதை அடையாளம் காணத் தவறியது. இலங்கையில் வர்க்கப் போராட்டத்தின் பின்னடைவுக்கு வழி சமைத்து, அத்துடன் கல்வியில் இனவாத அடிப்படையிலான தரப்படுத்தல், இனவாத அடிப்படையிலான வேலைவாய்ப்பு கூட இனங்களை பிளந்து நடத்தியதன் மூலம், வர்க்கப் போராட்டத்தை பின் தள்ள முடிந்தது. வரலாற்று ரீதியாக ஆளும் வர்க்கங்கள் இனங்களைப் பிளந்ததன் மூலமும், சமூக லாபங்களை ஒரு இனம் சார்ந்து மாற்றியதன் மூலமும் வர்க்கப் போராட்டத்தை இனவாத சேற்றில் மூழ்கடித்தனர். உண்மையில் இனவாதம் சார்ந்து நடத்திய வர்க்க ஆட்சியை எதிர்த்து போராட வேண்டிய மார்க்சிய கட்சிகள், இனவாத சேற்றை தமக்கு அப்பியதன் மூலம் அதன் சேற்றில் மூழ்கினர். உண்மையில் வர்க்கப் போராட்டம் இந்த இனவாத நடவடிக்கைக்கு எதிராக நடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அது நடத்தப்படவேயில்லை. இதை மார்க்சியத்துக்கு அன்னியமான விடையமாக காட்டியதன் மூலம், இனவாதத்தை கொழுவேற்றுவதில் துணைநின்றனர் என்றால் மிகையாகாது.

மறுதலத்தில் தேசம், தேசியம் என்பதை வெறும் தமிழன் சிங்களவன் ஆட்சியாக சித்தரிப்பது நிகழ்கின்றது. இதில் இருந்து தமிழன் அல்லது சிங்களவனை எதிர்ப்பதை தேசியமாக காட்டுவது நிகழ்கின்றது. இது இனம் கடந்து இலங்கையின் பொதுவான இனவாதமாக உள்ளது. ஒரு தேசம் என்பது, அந்த தேசம் தனது

உள்சுற்று சந்தை வடிவத்தில் நிர்மானமாகின்றது என்பதை, இனத்தேசியம் மறுக்கின்றது. தனது சொந்த தேசிய பொருளாதாரத்தை அன்னிய ஆக்கிரமிப்பாளனுக்கு எதிராக கட்டமைக்காத தேசியம், உண்மையில் ஒரு தேசமாகவோ தேசியமாகவோ இருப்பதில்லை. இதை இன குறுந்தேசியவாதிகளும், தேசிய எதிர்ப்பாளர்களும் ஒரேவிதமாக மறுக்கின்றனர். ஏகாதிபத்தியம் கட்டமைக்கும் தனது பொருளாதார அமைப்புக்குள், தேசங்களையும், தேசியங்களையும் உட்செறித்து மறுகாலனியாக மாற்றும் பொதுவான தன்மைக்குள் தேசிய போராட்டங்களும் தேசிய அரசுகளும் அடிமையாகின்றன. இதையே இன்றைய தமிழ் தேசியமும், சிங்கள தேசியமும் விதிவிலக்கின்றி செய்கின்றனர். இதையே தேசிய எதிர்ப்பாளர்களும் செய்கின்றனர். சுயநிர்ணயம் என்பது அடிப்படையான பொருளாதார கட்டமைப்பை மறுக்கும் தேசியமாக விளக்குவது, இன்றைய நவீன தேசிய திரிபாகும். இது உலகமயமாதல் கோட்பாட்டில் தொங்குவதாகும்.

உலகமயமாகும் தேசிய பொருளாதாரம்

தேசியம் என்பதன் அடிப்படை உள்ளடக்கமே என்ன? தேசிய பொருளாதார கட்டமைப்பாகும். தேசிய பொருளாதார கட்டமைப்பை பற்றி பேசாத அனைத்து தேசியங்களும் பிற்போக்கானவையாகும். அவை உள்ளடக்கத்தில் இன்றைய உலக ஒழுங்கை பேணிக் கொள்வதையும், அதன் நீட்சியாக இருப்பதையும் மூடி மறைக்கின்றது. இலங்கையில் சிறுபான்மை இனங்கள் முதல் பெரிய தேசிய இனங்கள் ஈறாக தேசியத்தை பற்றி பேசும் ஒவ்வொரு கணமும், தேசிய பொருளாதாரம் பற்றி மக்களுக்கு இருட்டடிப்பு செய்கின்றனர். இதில் இருந்தே இலங்கையில் பிற்போக்கான மக்கள் விரோத தேசியங்கள், மக்களின் மேல் சவாரி செய்வதை தனது தேசிய கொள்கையாக தேசியமாக வருணிக்கின்றனர்.

இங்கிருந்தே சுயநிர்ணயம் பற்றி திரிபுவாதப் பிரச்சாரங்களை கட்டமைக்கின்றனர். சுயநிர்ணயம் என்பது அனைத்தையும் சுயமாக நிர்மானிக்கும் ஆற்றலை கோருவதுதான். இதில் யார், எந்த நிறத்தான், எந்த மதத்தான், எந்த இனத்தான் ஆள்வது என்பதை குறித்து சுயநிர்ணயத்தை திரிக்க முடியாது. சுயநிர்ணயத்தை ஒரு நாடு அல்லது ஒரு இனம் கோரும் போது சொந்த மக்களின் சுயநிர்ணயத்தை தீர்மானிக்கும் வகையில், சொந்த பொருளாதாரத்தை உருவாக்கவேண்டும் அந்நியனுக்கு சேவை செய்வது சுயநிர்ணயமாக இருப்பதில்லை. சிங்கள இனத்தை எதிரியாக காட்டுவது அல்லது சிறுபான்மை இனங்களை எதிரியாக காட்டுவது சுயநிர்ணயம் அல்ல. சுயநிர்ணயம் என்பது சொந்த பொருளாதாரத்தை சொந்த தேசிய வளத்தில் இருந்து நிர்மானிக்கவும் அதை மக்களுக்கு மட்டும் பகிர்ந்தளிப்பதையும் உள்ளடக்கமாக கொள்கின்றது. இந்த சொந்த தேசிய வளம் சார்ந்து மக்களின் உழைப்பைக் கொண்டு உருவாக்கும் பொருளாதார கட்டமைப்பு முழுக்க முழுக்க மக்களின் நலனை அடிப்படையாக கொண்டு கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். இந்த மக்களின் நலன் சார்ந்த பொருளாதார கட்டமைப்புக்குள் ஒரு குறித்த மொழி பேசுகின்ற மக்கள் கூட்டத்தையும், அந்த நிலப்பரப்பின் மேல் நிலவும் ஆட்சி சொந்த பண்பாட்டையும் இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கொண்டே சுயநிர்ணயம் தெளிவாக வரையறை செய்கின்றது. இதற்குள் எதையாவது ஒன்றை மறுக்கின்றோமோ, அப்போதே சுயநிர்ணயத்தை இழந்து விடுகின்றோம். ஒரு மொழி பேசுகின்ற மக்கள் கூட்டம் தனது பொருளாதார கட்டமைப்பு சார்ந்து ஒருநிலத் தொடர் மீது சொந்த பண்பாட்டையும் கொண்டிராத அல்லது அதற்காக போராடாத எல்லா நிலையிலும் சுயநிர்ணயம் என்பது ஏமாற்றும் மோசடி நிறைந்ததாகும்.

அந்நிய மூலதனம் தேசிய எல்லை கடந்து உட்புகும் போதே, தேசிய பொருளாதாரத்தை சிதைக்கின்றது. அந்நிய மூலதனம் தேசிய பொருளாதாரத்தின் கல்லறைகள் மேல்தான் எழுகின்றன. இங்கு சுயநிர்ணயம் என்பதை அந்த சமூகம் இழந்து விடுகின்றது. அந்நிய மூலதனம் தனது பொருளாதாரத்துடன் ஒரு மொழியையும், ஒரு பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தையும் கொண்டு வரும்போது, தேசியம் என்பது எதுவும் எஞ்சி இருப்பதில்லை. இங்கு நிறம், இனம், மதம் முதல் குறித்த தனிமனித ஆட்சிகளை முன்நிறுத்தி அதை தேசியமாக்கின், உண்மையில் மக்களின் வாழ்வும் உழைப்பும் இரத்த தியாகங்களும் அந்நியனுக்கு சேவை செய்யவே கோரப்படுகின்றது. இலங்கையின் சுயநிர்ணயம் என்பதை மற்றைய இனத்தை எதிரியாக காட்டியும், மதத்தை முதன்மைப்படுத்தியும், குறித்த தனி மனிதர்களை முதன்மைப்படுத்தியும், அந்நிய மொழியை மோகித்தும், அந்நிய உற்பத்தி பற்றிய பிரமைகளை கொண்டே தேசியமும் சுயநிர்ணயம் விளக்கம் பெற்று இழிந்து சிதைகின்றது.

இலங்கையில் அந்நிய பொருளாதாரத்தை எதிர்த்து தேசிய பொருளாதாரத்தை முன்னிலைப்படுத்திய ஒரு தேசியத்தை, சுயநிர்ணயத்தை யாரும் கோரவில்லை. தேசிய மொழியை வளர்த்தெடுக்கவும் அந்நிய ஆங்கில மொழியை எதிர்த்து யாரும் போராடவில்லை. எமது தேசிய பொருளாதார கட்டமைப்பின் மேல் எமது பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தை வளர்த்தெடுக்கவும், அன்னிய பண்பாட்டு கலாச்சார அடிப்படைக்கு எதிராக யாரும் போராடவில்லை. இந்த நிலையில் தான் தேசிய எல்லைகளை கடந்த அந்நியன் புகுகின்றான். இதில் சிங்கள இனவாதிகளுக்கு பதில் ஏகாதிபத்தியங்கள் புகுவதையே இலங்கையின் தேசியமாக சுயநிர்ணயமாக அனைத்து தரப்பும் விளக்கம் கொடுக்கின்றனர். இது இன்றைய எமது சொந்த வரலாறாகும். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அந்நியனுக்கு சேவை செய்யும் இழிந்து போன தேசியத்தை நியாயப்படுத்த, சுயநிர்ணயம் பற்றி கொச்சைத்தனமான விளக்கங்களை முன்வைக்கின்றனர்.

சுயநிர்ணயம் என்பதை கோட்பாட்டு ரீதியாக மார்க்சியமே வரையறை செய்துள்ளது. இதற்கு வெளியில் சுயநிர்ணயம் என்பது மக்களை ஏமாற்றுகின்ற ஒரு திட்டவட்டமான ஏமாற்று மோசடியாகும். சுயநிர்ணயம் என்பது சுயமாக தன்னை தீர்மானித்துக் கொள்ளும் உரிமையை கொண்டவை. அது பொருளாதாரம் சார்ந்த பண்பாடு கலாச்சாரம் மேல் ஒரு மொழியை பேசுகின்ற மக்கள் கூட்டம் ஒரு நிலத் தொடர் மீது சுயநிர்ணயம் செய்வதேயாகும். இதை மார்க்சியம் தெளிவுபடவே ஆழமாக தெளிவுபடுத்தியுள்ளது. இது ஆகக் குறைந்த தேசியத்துக்கான, சுயநிர்ணயத்

துக்கான அடிப்படை நிபந்தனையாகும். இதை யாரும் விமர்சிக்கவும், மாற்றாக எதையும் முன் வைக்க முடியாத நிலையில், இதை திரித்த விளக்குவதே எப்போதும் அரங்கேறுகின்றது. இதில் குறைந்தபட்சம் பொருளாதார கட்டமைப்பை கைவிடுவதன் மூலமே, அனைத்து பிற்போக்கையும் நியாயப்படுத்துகின்றனர்.

இன்று இலங்கையில் சுயநிர்ணயத்தையும், தேசியத்தையும் சார்ந்து அன்னிய பொருளாதார கட்டமைப்பை, பொருளாதார ஊடுருவலை யாரும் விமர்சிப்பதுமில்லை. எதிர்த்து போராடுவதுமில்லை. தேசியம் பற்றியும், சுயநிர்ணயம் பற்றியும் விளக்குகின்றார்கள் எனின், அந்நிய பொருளாதாரத்தை மேலும் விரிவாக சமூக எதிர்ப்பை கோட்பாட்டு ரீதியாகவும் உணர்வியல் ரீதியாகவும் சிதைப்பதை நியாயப்படுத்துவதையே செய்கின்றனர். இன்று இலங்கையில் வாழ்வதாயினும் சரி, தமிழீழத்தில் வாழ்வதாயினும் சரி, உலகமயமாதல் பற்றிய உலகொழுங்கைப் பற்றி பேசாது தேசியம் சுயநிர்ணயம் பற்றி கதைப்பதே ஒரு மோசடியாகும். தேசியத்துக்காக போராடுவதாக கூறுவதும், தியாகம் செய்வதும் கூட அர்த்தமற்றதாக இருப்பதுடன், ஏகாதிபத்தியத்துக்கு சேவை செய்ய அழைத்துச் செல்வதுமாகும்.

தமிழ் குறுந்தேசிய வாதிகளுக்கும் சிங்கள பேரினவாதிகளுக்கும் இடையில் நடக்கும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தையில் கூட தேசியம் பொருளாதாரம் பற்றி மௌனம் சாதிக்கின்றனர். அந்நிய ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எப்படி? யார்? சேவை செய்வது என்பதை தீர்மானிக்கும் ஒப்பந்தம் ஒன்றின் மூலம் தீர்வு காணவிழைகின்றனர். ஏகாதிபத்திய மூலதனத்தை விரிவாக்கவும் தேசிய பொருளாதாரத்தை அழிக்கவும் நடக்கும் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை அல்லது யுத்தத்தில் யார் வெற்றி பெற்றாலும் தோல்வி பெற்றாலும், மக்களுக்கு தேசிய பொருளாதாரம் சார்ந்து எதும் கிடைக்கப் போவதில்லை. இதை யாரும் உறுதியாக இதுதான் கிடைக்கும் என்ற சொல்ல முடியாது. ஏனெனின் அது ஒரு அரசியல் வடிவமாக தேசியவாதிகளிடம் இல்லை. ஆனால் ஏகாதிபத்திய மூலதனம் தேசியத்தை அழிக்கும். மக்கள் இலங்கையில் வாழ்ந்தாலும் சரி, தமிழீழத்தில் வாழ்ந்தாலும் சரி, இலங்கையில் வாழும் அனைத்து மக்களும் ஏகாதிபத்திய பொருளாதார விரிவாக்க கட்டமைப்புக்கு இசைவான ஒரு தேசியத்தை, இலங்கை அரசும் சரி தமிழ் தேசிய வாதிகளும் சரி தெளிவாகவே முன்வைக்கின்றனர்.

2000-ம் ஆண்டு இலங்கையில் செலவு செய்யும் ஒவ்வொரு ஒரு ரூபாவுக்கும் 25 சதத்தை வட்டியாக ஏகாதிபத்தியத்துக்கு தேசியவாதிகள் கட்டினர். இது 2001-இல் 35 சதமாக மாறியுள்ளது. இலங்கை, ஏகாதிபத்தியத்தின் மறுகாலனியாகி வருவதை இது தெளிவாக காட்டுகின்றது. உள்ளடக்கத்தில் ஏகாதிபத்தியத்தின் கொத்தடிமை முறைக்குள் மாறிச் செல்லுகின்றது. அதேநேரம் யுத்தத்துக்கு 17 சதத்தை (17 சதமும் யுத்த தளவாடம் சார்ந்து நேரடியாகவே ஏகாதிபத்தியத்திடம் செல்லுகின்றது). செலவு செய்வதன் மூலமும், வட்டி கட்டுவதன் மூலமும், இது சார்ந்து இலங்கையில் செலவு செய்யும் ஒவ்வொரு ரூபாவிலும் 50 சதத்தை மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் ஏகாதிபத்தியத்திடம் போய் சேருகின்றது. தேசியவாதிகள் இந்த விடையத்தைவிட்டு பேசாது, எந்த தேசியத்தை தான் வென்று எடுக்கப்

போகின்றார்கள்? அண்மையில் சமாதானப் பேச்சு வார்த்தை தொடங்கிய பின்பு ஏகாதிபத்தியம் வேகமாகவே இலங்கையில் காலூன்றத் தொடங்கியுள்ளது.

புதிய அரசாங்கம் பதவி ஏற்றதைத் தொடர்ந்து உலக வங்கியும் சர்வதேச நிதியமும் ஆட்சியேறிய முதல் 18 மாதத்திற்கு 9200 கோடி ரூபாவை புதிய கடனாக வழங்கியுள்ளது. இதன் மூலம் இலங்கை பொருளாதாரத்தை ஏற்றுமதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வட்டி கட்டும் ஒரு நாடாக மாற்றுவதில் தீவிரமாக இறங்கியுள்ளனர். கறுப்பு ஆளும் வர்க்கத்தை ஆட்சியில் தக்கவைப்பதன் மூலம், அவர்களின் இனவாத தரகு தேசியத்தை தேசியமாக பாதுகாப்பதன் மூலம், இலங்கையைச் சுரண்ட ஏகாதிபத்தியங்கள் விரிந்த தளத்தில் களமிறங்கியுள்ளனர். அண்மையில் இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் நடந்த வரவு செலவு விவாதத்தில் வெளிநாட்டு துதர்களும், உலகவங்கி பிரதிநிதிகளும், சர்வதேச நிதியப் பிரதிநிதிகளும் கலந்து கொண்டதுடன் வரவு செலவுக்கான நிகழ்ச்சி திட்டத்தை அங்கீகரித்தனர். ஜனவரி 6-ம் திகதி இலங்கை உள்நாட்டு அமைச்சர் ஜோன் டமரதுங்க, இலங்கை அரசுத் துறைகளை தனியார்மயமாக்க உள்ளதாக அறிவித்துள்ளார். இந்த தனியார்மயமாக்கல் என்பது இலங்கையின் தேசிய முதலாளிகளிடம் விற்பது அல்ல. மாறாக ஏகாதிபத்திய பன்னாட்டு நிறுவனங்களிடம் அரசுத் துறைகளை கையளிப்பதையே சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இந்த நிலையில் இலங்கை தேசிய வளங்களை அன்னியனுக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுப்பதன் மூலம், மக்களின் வாழ்க்கை சூறையாட அறைகூவல் விடுத்துள்ளனர். இந்த நிலையில் தான் இலங்கையில் தேசிய விடுதலை என்ற பெயரில், இன குறுந்தேசிய போராட்டம் நடக்கின்றது. எதிர்நிலை தேசியவாதிகளும், இந்த தேசிய அழிப்பையிட்டு மௌனம் சாதித்து அங்கீகரிப்பது நிகழ்கின்றது. இலங்கையின் அரசுத் துறை தனியார்மயமாகும் போது, அது வடக்கு கிழக்கின் அரசுத் துறை சார்ந்து அசையும் அசையா சொத்துகளையும் உள்ளடக்கியே விற்கப்படுகின்றது. தமிழ் மக்களின் தேசிய வளங்கள் விற்கப்படுவதையிட்டு, மௌனம் சாதிக்கும் குறுந்தேசிய வாதிகளின் ஏகாதிபத்திய கைக்கூலித் தனம், நிர்வாணமாவதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

நோர்வேயின் மத்தியஸ்த முயற்சியைத் தொடர்ந்து, யுத்தத்தில் 25,000 ஏக்கர் மரமுந்திரிகை உற்பத்தி செய்ய 40 கோடி ரூபாவை, நோர்வை நாட்டு பன்னாட்டு நிறுவனம் ஒன்று முதலிடவுள்ளது. இதன் மூலம் 10,000 டன் பதப்படுத்தப்பட்ட மரமுந்திரிகை பருப்பை உற்பத்தி செய்து, ஏகாதிபத்தியத்தில் வாழும் வெள்ளையர்களின் வாய் ருசிக்கு ஏற்றுமதி செய்ய திட்டமிட்டுள்ளது. யுத்தஎதிர்த்த தமிழ் தேசியவாதிகளும், சிங்கள தேசியவாதிகளும் உரிமை கோரும் இனமோதலை நடத்திக் கொண்டிருக்க, 25,000 ஏக்கர் நிலத்தை பன்னாட்டு நிறுவனத்துக்கு தாரைவார்க்கப்பட்டுள்ளது. மக்களின் அடிப்படை தேவை சார்ந்த உணவு உற்பத்திகள் நிராகரிக்கப்பட்டு, ஆடம்பரமான சுவையான உணவை வெள்ளைக்காரனுக்கு ஏற்றுமதி செய்து, அந்த மண்ணில் வாழும் தேசிய மக்களை இழிநிலைக்குள்ளாக்கும் ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியுள்ளது. ஆனால் தமிழ், சிங்கள இனத்தேசிய வாதிகளின் மௌனம் மூலமாக ஒத்த அங்கீகாரம் இதற்கு கிடைத்துள்ளது. இங்கு தான் தேசியத்தின் பொய்மை வெட்டவெளிச்சமாகின்றது. இதேபோன்றே திரு

கோணமலை எண்ணைக்குதங்களை நீண்ட குத்தகை என்ற பெயரில் இந்தியா ஆக்கிரமித்த முயற்சியையும், அமெரிக்கா திருகோணமலை துறைமுகம் உள்ளிட்ட இலங்கையை மறுகாலனியாக்கி இராணுவத் தளமாக மாற்ற எடுக்கும் ஆக்கிரமிப்பு ஒப்பந்தத்தையிட்டு தேசியவாதம் மௌனம் மூலம் அங்கீகரிக்கின்றது.

உலகமயமாதலையே சமாதானம் என்று விபச்சாரம் செய்யும் புதிய அரசு, இந்தியாவில் இருந்து இறக்குமதியாகும் பொருட்களுக்கு 50 முதல் 90 சதவீத சுங்கத் தீர்வை குறைப்பது என அறிவித்துள்ளது. இதில் இந்தியாவும் இலங்கையும் 1987-இல் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்படாத 4561 பொருட்களும் புதிதாக அடங்கும். சுங்கத் தடையற்ற வகையில் இந்தியப் பொருட்கள் இலங்கைக்குள் அளவு கடந்து குவிவதற்கு அனுமதித்ததன் மூலம், இலங்கை தேசிய உற்பத்திகளை சுடுகாட்டுக்கு அனுப்ப கம்பளம் விரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை விரிந்த தளத்தில் புரிந்து கொள்ள, 2001-ஆம் ஆண்டு இறக்குமதி ஏற்றுமதியை ஆராய்ந்தாலே உண்மையின் அபாயத்தையும், அதன் அளவை தெளிவாக புரிந்து கொள்ளவும் முடியும். 2001-இல் இலங்கைக்கான இந்திய ஏற்றுமதி 5360 கோடி ரூபாவாக இருக்க, இலங்கையின் ஏற்றுமதியோ வெறுமனே 620 கோடி ரூபாய் மட்டுமே யாகும். இன்று சுங்கத் தீர்வை சலுகை ஊடாக பல மடங்காக இந்தியா ஏற்றுமதி அதிகரிக்கவுள்ளது. இதன் மூலம் இலங்கை இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாக மாறிவருகின்றது. 1987-இல் இந்தியா இலங்கை இடையிலான ஒப்பந்தம், தேசிய பிரச்சினையை தீர்க்க செய்யப்படவில்லை. இலங்கையை சூறையாடவே செய்யப்பட்டது. இதைத்தான் இன்று இலங்கையில் ஏகாதிபத்தியங்கள் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கை மறுகாலனியாதிக்க எல்லைக்குள் இந்தியாவின் ஒரு மாநிலமாக மாறிச் செல்வதில் பொருளாதார ரீதியாக இந்தியாவின் ஆக்கிரமிப்புக்குள்ளாகின்றது.

இந்தியாவில் சிறு தேயிலை தேசிய உற்பத்தியாளர்களின் வாழ்வையும், கூலித் தொழிலாளர்களின் கூலிப் பிழைப்பையும் நாசமாக்கும் வகையில், இந்திய தேயிலை இறக்குமதியை வரைமுறையின்றி செய்துள்ளது. பன்னாட்டு தேயிலை முதலாளிகள் இந்தியாவின் தேயிலை உற்பத்தியை முழுமையாக கட்டுப்படுத்த, இறக்குமதியை சலுகை அடிப்படையில் இலங்கைக்கு வழங்கியுள்ளது. இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் இயங்கும் ஒரே பன்னாட்டு நிறுவனம் இந்திய உற்பத்தியை கட்டுப்படுத்த எடுத்த முயற்சிக்கு, மேலும் வலுவூட்டும் வகையில் அண்மைய ஒப்பந்தம் மேலும் சலுகை வழங்கியுள்ளது. இலங்கை தேயிலை இந்தியா இறக்குமதி செய்ய, மற்றைய நாட்டு தேயிலைக்கு 70 முதல் 100 சதவீத சுங்கத் தீர்வையை கொண்டு வந்துள்ளது. இலங்கை இந்தியா ஒப்பந்தப்படி தேயிலைக்கு 7.5 சதவீத சுங்கத் தீர்வை இருப்பதுடன், 1.5 கோடி கிலோ தேயிலையை இந்தியாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்ய அனுமதித்துள்ளது இந்திய அரசு. ஆனால் இலங்கை 0.1 கோடி கிலோ தேயிலையே ஏற்றுமதி செய்கின்றது. அனுமதித்த தொகை இந்தியா செல்லுமாயின், இந்திய தேயிலை தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை மேலும் வீழ்ச்சி காணும்.

அதேநேரம் இலங்கையிலும் தேசிய உற்பத்தியில் வீழ்ச்சி அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. உலகமயமாதல் சூறையாடல் விரிவாக இலங்கையின் உற்பத்திகள்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

விரிந்த தளத்தில் ஆட்டம் காண்கின்றது. 2002-இல் மத்திய வங்கி விடுத்த அறிக்கை ஒன்றில் பொருளாதார வளர்ச்சி வீழ்ச்சியடைவதாக எச்சரித்துள்ளது. தேயிலை உற்பத்தி 14.8 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. ஆடை, துணி, தோல் உற்பத்தி 16 சதவீதமாக வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. உற்பத்தி மற்றும் சேவைத்துறையில் 2.9 சதவீத வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. 2001-முதல் பத்து மாதத்தை முந்திய வருடத்துடன் ஒப்பிடும் போது, ஏற்றுமதி 9.1 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. ஒட்டு மொத்தமாக ஏற்றுமதி 17.7 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. முதலீட்டுப் பொருட்களின் இறக்குமதி 24.1 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. ரூபாயின் பெறுமதி 12.5 சதவீதத்தால் வீழ்ச்சியடைந்துள்ளது. 2001-இல் பணவீக்கம் 14.2-ஆக இருக்க, இது 2000-இல் 6.2-ஆக மட்டுமே இருந்தது. கொழும்பில் அதிகுறைந்த வருமானத்தை உடையவர்கள் 40 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது. வருடாந்தர பற்றாக்குறை 3045 கோடி ரூபாயாக மாறியது. சர்வதேச நாணய நிதியம் வரவு செலவு பற்றாக்குறை 8.5 சதவீதமாக மதிப்பிட்ட போதும், இது 10.5 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது. உள்நாட்டு கடன் மற்றும் மீள் அளிக்கப்பட வேண்டிய வட்டியுமாக 27,500 கோடியாக அதிகரித்துள்ளது. இலங்கையின் கடன் மற்றும் வட்டியை ஆராய்வோம்.

	1995	1996	1997	1998
உள்நாட்டு கடனாக்கான வட்டி	3500 கோடி	4220 கோடி	4860 கோடி	4760 கோடி
உள்நாட்டு கடனாக்கான வட்டி	12.2	11.8	12.7	10.7
வெளிநாட்டு கடனாக்கான வட்டி	62 கோடி	670 கோடி	670 கோடி	730 கோடி
வெளிநாட்டு கடனாக்கான வட்டிவீதம் அரசின் மொத்த வருமானத்தில்	1.8	1.9	1.8	1.6
வட்டியின் வீதம்	30.23	2.8	33.5	31.4

நாட்டையே அடமானம் வைத்த நிலையில் அரசு நிறுவனங்களை தனியார்மயமாக்க நடட்க கணக்கை அரசு வெளியிட்டுள்ளது. பெட்ரோலியம் கூட்டுத் தாபனம் 2150 கோடியும், மின்சார சபை 1560 கோடியும், கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிலையம் 830 கோடியும், தபால் திணைக்களம் 230 கோடியும், இலங்கை போக்குவரத்து சபை 210 கோடியும் நடடமடைந்துள்ளதாக அரசு அறிவித்துள்ளது. இதைத் தெரிவித்த நிதி அமைச்சர் கே.என். சொக்சி தனது பதவிப் பிரமாணத்தில் “சீர்திருத்தம் வருத்தம் மிகுந்தது” என்று கூறி, தேசிய சொத்துகளை அந்நியனுக்கு விற்பதற்கான ஒரு நியாயவாதத்தை முன் வைத்துள்ளார். அத்துடன் “மக்களை குறிப்பிட்ட காலம் எங்களுடன் தாங்கிக் கொள்ளுமாறு கேட்கவேண்டும். அதன்

படி அவர்கள் குறைந்த பட்சம் ஒரு வித்தியாசமான சித்திரத்தைக் காண்பார்கள்" என்றார். அரசுத்துறை சார்ந்த தேசிய வளங்களை நட்ட கணக்கு காட்டி, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு விற்றுவிடவே அரசு காரணங்களை முன்வைக்கின்றது. மக்கள் தமது சொந்த உழைப்பில் உருவாக்கிய தேசிய வளங்களை அந்நியனுக்கு தாரை வார்க்கும் போது, எதிர்ப்பு தெரிவிக்காது கைக்கூலிகளாக பங்கு கொள்ள அழைக்கின்றனர். இந்த நிலையில் சர்வதேச நாணய நிதியம் "ஸ்தூலமான அறிகுறிகளை" காணவில்லை என்று மிரட்டியதன் மூலம், தேசிய வளங்களை விரைவாக தானம் செய்யக் கோருகின்றனர். இந்த மிரட்டலைத் தொடர்ந்து சர்வதேச நாணய நிதியம் மீண்டும் வெளியிட்ட அறிக்கை ஒன்றில் "அரசாங்கத்திடமிருந்து" சமீக்கை கிடைத்துள்ளதாக கூறி தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொண்டது. இவை அனைத்தும் அமைதியை நோக்கி முன்னேறும் தேசியத்தின் வாய் வீச்சுகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சம காலத்திலேயே, நாட்டை ஒட்டு மொத்தமாக ஏலம் விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். தேசிய வாய் வீச்சாளர்கள் மௌனமாக இதை அங்கீகரித்து ஒத்துப் போவது சர்வசாதாரணமாக நிகழ்கின்றது. சர்வதேச நாணய நிதியம் இலங்கை அரசிடம் இவ்வருட (2002) முடிவுக்குள் 27.5 கோடி டொலர் பணத்தை, தனியார்மய மாக்குவதன் மூலம் திரட்ட வேண்டும் என்று எச்சரித்துள்ளது. இலங்கையில் ஏகாதிபத்திய தலையீடுகள் தேசிய பொருளாதாரத்தை வேகமாக குறையாடத் தொடங்கியுள்ளது. மக்களின் தியாகங்கள் மேல் தேசியம் இதற்கு கம்பளம் விரிக்கின்றது.

1977 தேசிய வருவாயில் 41 சதவீதம் சமூக நலன் திட்டத்துக்கு பயன் படுத்தியது. ஆனால் 1977-இல் சர்வதேச நிதி நிறுவனங்கள் புகுந்த பின்பு, 1992-இல் இது 17 சதவீதமாக குறைந்தது. ரேசன் அரிசி நிறுத்தப்பட்டதன் மூலம் அரசு 65 கோடியை மக்களின் வறுமை மீதே கொள்ளையடித்து, அண்ணளவாக 1973-இல் 10 சதவீத பணக்கார குடும்பங்கள் தேசிய வருவாயில் 30 சதவீதத்தை அபகரித்தனர். இது 1992-இல் இது 40 சதவீதமாக அதிகரித்துள்ளது. தேசிய வருமானம் சிலரின் கையில் குவியும் அதேநேரம், வட்டியாக 35 சதவீத ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் வட்டியாக கட்டுகின்ற தேசியமே எமது தேசியமாக உள்ளது. மக்களின் சமூக நலன் திட்டங்கள் மறுக்கப்பட்டு அவற்றை மேற்கில் உள்ளவர்களுக்கு கொடுக்கின்ற உலகமயமாதல் நிபந்தனைகளை, தலைகீழாக நின்றே இலங்கையின் தேசிய வீரர்கள் செய்கின்றனர். 1983 முதல் 1993 வரையிலான பத்து வருட காலகட்டத்தில் பாதுகாப்புச் செலவு வளர்ச்சி பெற்று 5850 கோடியாக மாறியது. 1999-இல் இலங்கை அரசு பெறும் தேசிய வருவாயில் மூன்றில் ஒன்றை யுத்தத்துக்கு செலவு செய்கின்றனர். அரசின் மொத்த செலவில் 13.9 யுத்தத்துக்காக செலவு செய்யப்படுகின்றது. அரசின் மொத்த செலவில் 13.9 யுத்தத்துக்காக செலவு செய்யப்படுகின்றது. அரசாங்கம் மக்களை கசக்கி பிழிந்து பெறும் வரியில் 40 சதவீதம், யுத்தத்துக்கு செலவு செய்கின்றது. வரியாக சுரண்டும் 24,884 கோடி ரூபாயில், யுத்த செலவு 10,079 கோடியாகியது. இது மக்களின் தேசிய தலைவிதியாகியது. இதே நேரம் கல்விக்கு 1500 கோடியும், சுகாதாரத்துக்கு 900 கோடியுமே ஒதுக்கப்படுகின்றது. ஒருபுறம் யுத்தம் மக்களின் வாழ்வை குறையாட, மறுதலத்தில் ஏகாதிபத்தியங்கள் வட்டியாகவும் சுரண்டல் வழியிலும் கொள்ளையடிக்கின்றன. தேசியம் இந்த இரு

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

வடிவத்திலும் ஒத்துப் போவதன் மூலம், நாட்டை ஏகாதிபத்தியத்திடம் தாரைவார்க்கின்றனர்.

ஆனால் மக்கள் வாழ்வு இழந்து நாட்டை விட்டே பிழைப்பைத் தேடி உலகெங்கும் ஓடுகின்றனர். அங்கு இழிந்த கூலிகளாக, பாலியல் வன்முறைக்குள் அடிமைகளாக தேசிய வருமானத்தை திரட்டித் தருகின்றனர். உரிமைகளற்ற அரையடிமை கூலிகளின் ஏற்றுமதியும், பாலியல் வன்முறைக்குள் சிக்கிவிடும் அடிமைத்தனமும் இலங்கையின் பிரதான உழைப்பாகியதுடன், தேசிய வருமானத்தை திரட்டித் தரும் மூலதனமாகிவிட்டது. பெருமளவில் வெளியேறியவர்கள் மாவட்ட ரீதியாக சதவீதத்தில்

	1979	1980
கொழும்பு	57.6	53.0
கம்பஹா	15.8	15.9
கண்டி	4.0	5.8
மன்னார்	0.1	0
அம்பாறை	0.2	0.3
புத்தளம்	1.0	1.5

1977-இல் மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் 15,000-க்கும் குறைந்தவர்களே கூலி வேலைக்குச் சென்றனர். 1979-இல் வெளியேறிய தொழிலாளர்களில் 47.3 சதவீதம் பெண்களாக இருந்தனர். இது 1993-இல் 72.5-ஆக மாறியது. 1992-இல் ஒரு லட்சம் பெண்கள் அரபு அந்தப்புரங்களில் உழைக்க வைக்கப்பட்டனர். 1994-இல் இது 5 லட்சத்தை தாண்டியது. இது இலங்கையில் உழைக்கும் மக்கள் தொகையில் 6 சதவீதமாகும். இது இலங்கையின் வேலையின்மையுடன் ஒப்பிடின் 39 சதவீதமாகும். இதைச் சார்ந்து இலங்கையில் 25 லட்சம் மக்கள் அதாவது எட்டில் ஒருவர் வாழ்கின்ற இழிநிலைக்கு நாடு சென்றுள்ளது. இதன் மூலமாக இலங்கைக்கு கிடைத்த வருமானம் 3000 கோடி ரூபாயாகும். வெளிநாட்டுக்கு மனித உழைப்பை கடத்தி பெறுவது தொடர்ச்சியாக அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது. மக்களை இழிவாக்கி சுரண்டும் தேசிய வருமானம் தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கின்றது.

1993	3059.2 கோடி ரூபாய்
1994	3534.5 கோடி ரூபாய்
1995	4089.1 கோடி ரூபாய்
1996	4784.0 கோடி ரூபாய்

2000 ஆண்டில் 8 இலட்சத்து 53 ஆயிரம் பேர் வெளிநாட்டில் வேலைக்கு சென்றதன் மூலம் சமூக கீழ்ப்படிவுக்குள்ளாகியுள்ளனர். இதில் பெண்கள் 5 இலட்சத்து 53 ஆயிரமாகும் என்று அரசு சார்பாக அமைச்சர் மகிந்த சமரசிங்க 2002-இல் தெரிவித்தார். அவர் மேலும் 2002-இல் அரசு 3 லட்சம் வெளிநாட்டு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தி நாடு கடத்தவுள்ளதாகவும், இதன் மூலம் 23 கோடி வருமானத்தை பெற உள்ளதாக அறிவித்துள்ளார். உற்றார் உறவினர்களை இழந்து குடும்ப பந்த பாசங்களை தொலைத்து அந்நிய நாட்டில், எந்த தொழில் சட்டத்துக்கும் உட்படாத அடிமைகளாக இழிவுக்குள்ளாகிய ஒரு நாடு, அந்த மக்களின் வருமானத்தையே சூறையாடி வாழும் நிலைக்கு நாட்டை வழிநடத்தி செல்லுகின்றனர். இந்த நாடு கடந்து பிழைப்பவர்களில், மேற்கு நோக்கிய புலம் பெயர்வு உள்ளடக்கப்படவில்லை. ஒட்டு மொத்தமாக இலங்கை சனத்தொகையில் 20 லட்சத்துக்கும் மேற்பட்டவர்கள் நாடு கடந்துள்ளனர். அதாவது உழைக்கும் இளம் தலைமுறையே இந்த இழி நிலைக்கு தாழ்கின்றனர். மொத்த சனத் தொகையில் 10 சதவீதம் இந்த வகையில் சுரண்டப்படுகின்றனர்.

சொந்த தேசியத்துக்காக போராடுவதாக மார்பு தட்டும் தேசிய வீரர்கள் சொந்த மக்களுக்கு சோறு போட வக்கில்லாமல் இருப்பதை காட்டுகின்றது. இனம் கடந்து, மதம் கடந்து பிழைப்பைத் தேடி உழைக்கும் வர்க்கத்தை ஓட வைப்பதையே இன்றைய தேசிய பொருளாதாரமாக மாற்றியுள்ளனர். ஏகாதிபத்திய நலன்களை பாதுகாக்க தேசியம் செய்யும் யுத்தம், மக்களின் அடிப்படையான தேசிய நலன்களை அழிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக செயற்படுகின்றனர். இலங்கையின் பிரதானமான ஏற்றுமதி வருமானத்தை திரட்டித் தரும் உற்பத்தியில், மனிதர்களை உழைப்புச் சந்தையில் ஏற்றுமதியாக்குவது ஒரு வடிவமாகிவிட்டது. இதன் விளைவாக ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் பார்ப்போம்.

இதன் ஒப்பீடும் அனுப்பிய பணம் இலட்ச ரூபாயில்

வருடம்	தனிநபர் உழைப்பை விற்று அனுப்பிய பணம்	தேயிலை	இரப்பர்	தெங்கு	ஆடை உற்பத்தி
1976	1080	21,000	8,900	3,830	700
1980	25,100	61,700	25,900	12,340	18,140
1990	1,60,540	1,98,230	30,800	27,830	2,51,630
1994	3,53,450	2,09,640	35,820	37,610	7,66,140

கடந்த இலங்கை வரலாற்றில் தேசிய வருவாய் எப்படி மாறி வருகின்றது என்பதை மேலுள்ள அட்டவணை காட்டுகின்றது. மலையக மக்களின் அரையடிமை இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்—

உழைப்பும், சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் நடக்கும் அரையடிமை உழைப்பும் மற்றும் வெளிநாட்டுக்கு அரையடிமைகளாக மனித உழைப்பை ஏற்றுமதி செய்வதன் மூலமே, இன்று இலங்கையின் தேசிய வருமானம் திரட்டப்படுகின்றது. இதில் பெருமளவில் பெண்கள் உழைப்பு அடிப்படையாக இருப்பதுடன், அவர்களின் இழிந்த வாழ்வின் (பட்டினி, ஆணாதிக்க ஒடுக்குமுறை, பாலியல் வன்முறை என்று பலதளத்தில்) ஊடாகவே இந்த மூலதனம் திரட்டப்படுகின்றது. இந்த உழைக்கும் மக்களை இழிவுபடுத்தும் பண்பாடு மற்றும் கலாச்சார உணர்வுகளே, தேசியமாக இருப்பது இதில் மற்றொரு உண்மையாகும். தேசிய மக்களின் பொருளாதார அடிப்படைகளை தேசியம் எந்த விதத்திலும் தீர்க்கவில்லை. மாறாக, அவர்களை இழிவுக்குள்ளாக்கியே தேசியத்துக்கு பதில் இனவாதம் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த இனவாதம் சார்ந்து உருவான யுத்தம் தேசிய நலன்களை பிரதிபலிக்கவில்லை. தேசிய நலன்களை அந்நியனுக்கு தாரை வார்ப்பதை அடிப்படையாக கொள்கின்றது. இந்த இனவாத யுத்தம் தீவிரமாக தேசிய வளங்களையே விழுங்கி விடுகின்றது. முற்றாக சரியான மதிப்பீடு இல்லாவிட்டாலும் இலங்கை அரசின் பொலிசு மற்றும் இராணுவச் செலவு எப்படி இனவாத யுத்தத்துக்குள் அதிகரித்துச் செல்லுகின்றது என்பது பார்ப்போம்.

1976	33.4 கோடி
1977	40.2 கோடி
1978	54.0 கோடி
1979	65.2 கோடி
1980	82.7 கோடி
1981	90.8 கோடி
1982	95.5 கோடி
1983	151.2 கோடி
1984	187 கோடி
1985	277 கோடி
1986	530 கோடி
1987	800 கோடி
1988	650 கோடி
1989	580 கோடி
1990	934 கோடி
1991	1413 கோடி

1992	1740 கோடி
1993	1827 கோடி
1994	2240 கோடி
1995	3320 கோடி
1996	3920 கோடி

வரவு செலவில் பாதுகாப்புக்கு ஒதுக்கியதும் செலவானதும்

ஆண்டு	பாதுகாப்புக்கு செலவானது	பாதுகாப்புக்கு ஒதுக்கியது
1997	4500 கோடி	2730 கோடி
1998	5100 கோடி	2910 கோடி
1999	6340 கோடி	3300 கோடி

இனவாத அரசு சிறுபான்மை இனங்கள் மீது நடத்தும் இன யுத்தத்துக்கு மக்களின் உழைப்பில் இருந்து கோடிக்கணக்கான பணத்தை வாரியிறைக்கின்றனர். இதை எதிர்த்து தேசியத்துக்காக போராட வேண்டிய சிறுபான்மையினங்கள், தேசியத்துக்கு பதில் குறுந்தேசிய இன யுத்தத்தை நடத்துகின்றனர். இதனால் புலிகளின் இராணுவச் செலவு, அரசின் இராணுவ செலவுடன் ஒப்பிடும் போது 20 சதவீதமாகும். வடக்கு கிழக்கு தேசிய வருமானத்தில் 5.78 முதல் 10 சதவீதத்தை யுத்தத்தில் பயன்படுத்துகின்றது.

புலிகள் 2000 ஆண்டு வரை அண்ணளவாக 4260 கோடி ரூபாவை யுத்தத்துக்கு செலவு செய்துள்ளதாக மதிப்பிடப்படுகின்றது. இதே காலத்தில் இராணுவ 35,118 கோடியை செலவு செய்துள்ளது. ஒட்டு மொத்தமாக தேசிய வருமானத்தில் 50 முதல் 60 ஆயிரம் கோடியை இராணுவத்துறை சார்ந்து அழிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த யுத்தத்தில் மக்களின் தேசிய வளங்கள் அழிக்கப்படும் அதே நேரம் மக்களுக்கு எதை பெற்றுத் தர இதை நடத்துகின்றனர் என்றால் எதுவுமில்லை. தேசிய வளங்களை பாதுகாக்கவும், தேசிய பொருளாதாரத்தை மீட்கும் ஒரு தேசிய யுத்தமாக இருந்தால் அது முற்போக்கானதாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் தேசிய பொருளாதாரத்தை அன்னியனுக்கு தாரைவார்க்கும் தேசிய கொள்கையுடன், தேசியத்துக்கு பதில் இன யுத்தமான போது, மக்கள் மேலும் அடிமைத் தனத்துக்குள் இழிந்து செல்லுகின்றனர். யுத்தம் ஏற்படுத்தும் விளைவு மற்றொரு தேசிய அழிப்பாக மாறி விடுகின்றது.

1983-1987-க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் வடக்கு கிழக்கில் 56 ஆயிரம் வீடுகள் முற்றாக அழிக்கப்பட்டன. 34 ஆயிரம் வீடுகள் சேதமாகின. 1987-1994-க்கு இடையில் புனருத்தாரணம், புனர்நிர்மானம், நிவாரணமாக 2265 இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டது. போர்ச் செலவீனம் 1987 முதல் 1998 வரையிலான காலத்தில் செலவு, சொத்தழிவு, உற்பத்தி இழப்பு)

1. நேரடிச் செலவு

நேரடியாக போருக்கான அரசின் செலவு	21,232	கோடி ரூபாய்
பொதுசன பாதுகாப்பு மேலதிக செலவு	4,000	கோடி ரூபாய்
புலிகளின் போர்ச் செலவு	4,200	கோடி ரூபாய்
இடம்பெயர்வு சம்பந்தப்பட்ட செலவு	3,800	கோடி ரூபாய்
மொத்தம்	33,392	கோடி ரூபாய்

2. சொத்திழப்பு, புனர்நிர்மாணச் செலவு

1987 - வடகிழக்கு புனர்நிர்மாணச் செலவு	1,040	கோடி ரூபாய்
1995 - வடகிழக்கு புனர்நிர்மாணச் செலவு	4,900	கோடி ரூபாய்
வீடுகள் புனர்நிர்மாணம் (வடக்கு கிழக்கு)	1,010	கோடி ரூபாய்
வடகிழக்கு வெளியே வீடமைப்பு	450	கோடி ரூபாய்
வடகிழக்கு வெளியே அழிவுகள் (1998 பெறுமதி)	11,230	கோடி ரூபாய்
1995-க்கு பின்	2,480	கோடி ரூபாய்

3. உற்பத்தி இழப்பு

தொழில் நிபுணர்கள் காரணமான இழப்பு	11,250	கோடி ரூபாய்
வடகிழக்கு உற்பத்தி இழப்பு		
1. 1982 அடிப்படையில் உற்பத்தி குறைவு மொத்தமாக	27,300	கோடி ரூபாய்
2. தேசிய வளர்ச்சி வீதத்தில்		
வடக்கு கிழக்கின் உற்பத்தி இழப்பு	39,200	கோடி ரூபாய்
உல்லாச பயணத்துறை	12,000	கோடி ரூபாய்
அந்நிய முதலீடு	7,500	கோடி ரூபாய்
மொத்த போர்ச் செலவு	1,51,752	கோடி ரூபாய்
அழிவுகளைத் தவிர்த்த மொத்த செலவீனம்	1,30,642	கோடி ரூபாய்

இலங்கையின் இன யுத்தம் தொடங்கிய 15 வருடத்தில் நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் 2,82,394 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் அழிந்துள்ளது. இதில் பொருட்களின் அழிவுகள் உள்ளடக்கப்படவில்லை. இலங்கையில் பெரும்பான்மை இனங்கள் படிமுறை வரிசையிலும், நேரடியாகவும் சிறுபான்மை இனங்களை

ஒடுக்குகின்றன. இந்த ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான நியாயமான போராட்டம், தேசிய அடிப்படைகளை கோரத் தவறிவிட்டது. மாறாக இனப் போராட்டமாகியதால் குறுந் தேசியமாகி ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு நாட்டை தாரைவாக்கவே வழிநடத்திச் செல்லு கின்றனர். தேசிய பொருளாதாரங்கள் பிரமாண்டமாக அழிக்கப்பட்ட நிலையில், மக்கள் மேலும் வாழ்வை இழந்து செல்லுகின்றனர். நடக்கின்ற யுத்தம் இந்த மக்களின் தேவையை ஒருநாளும் பூர்த்தி செய்யப் போவதில்லை. மேலும் நாட்டை ஏகாதிபத்தியத்திடம் தாரைவார்ப்பதன் மூலம், மக்களை கையேந்தவே வழிகாட்டு கின்றனர். இந்த இனவாத யுத்தம் இனங்களை அழித்தொழிப்பதே புதிய வேலை வாய்ப்பாக, இராணுவத்தை உருவாக்கிவிட்டது. இன்று இலங்கையில் இரண்டாவது அதிக வேலை வாய்ப்பை வழங்குவது இராணுவத்துறையாகும். மொத்தம் 2,75,000 பேர் நேரடியாக இதில் உள்ளனர். இவர்களின் சம்பளம் மற்றும் செலவுக ளாக 2500 கோடி செலவாகின்றது. இந்த இராணுவம் சார்ந்து விபச்சாரம் முதல் ஆயுத தரக்கள் வரை ஒரு ஒட்டுண்ணி பொருளாதாரமும் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

மக்கள் கஞ்சி குடிக்கும் தேசிய வளங்களை குறையாடுவதே இனத் தேசி யத்தின் குறிக்கோளாகவே உள்ளது. இராணுவத்துறை பாரிய பொருளாதாரத்தை ஏப்பம் விடும் அதே தளத்தில், மக்களின் அடிப்படையான உணவுத் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் நெல் உற்பத்தி மூலம் கிடைப்பது 2684 கோடி ரூபாயாகும். உபதா னியம் மூலம் கிடைப்பது 3303 கோடி ரூபாவாகும். இந்த விவசாய உற்பத்தியில் இருந்து கிராமப்புற மக்களுக்கு கிடைப்பது 1998 கோடி ரூபாவாகும். மிகுதியை குறையாடும் அரசு யுத்தத்துக்கும், ஏகாதிபத்தியங்களுக்கு வட்டி கட்டவுமே பயன் படுத்தப்படுகின்றது.

பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் நேரடி சுரண்டல் இலங்கையில் அதிகரித்துள் ளது. ஆடை ஏற்றுமதியில் பன்னாட்டு நிறுவனங்கள் 1596 கோடி ரூபாவை நிகர லாபமாக கொள்ளையடித்துள்ளனர். சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் ஆடை உற்பத்தி 1997-இல் இருந்ததை விட 1999-இல் ஆறு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. இதன் பெறுமதி 245 கோடி டொலராகும். இலங்கையின் மொத்த ஏற்றுமதியில் இது 52 சதவீதமாக மாறியுள்ளது. கைத்தொழில் அமைச்சின் அறிக்கையின்படி 1998-இல் 2,80,000 அரை அடிமைகளைக் கொண்ட 890 தொழிற்சாலைகள் இயங்கின. முழு மையாக இளம் பெண்களின் உழைப்பில், இயங்கும் இந்த சுதந்திர வர்த்தக வலை யத்தில், இலங்கையின் தொழில் சட்டங்கள் எதுவும் செல்லுபடியாகாது. தொழிற் சங்க உரிமையற்ற இந்த இளம் பெண்கள் பாலியல் ரீதியாக ஒடுக்கப்படுவதுடன், பாலியல் பண்டமாகவும் சீரழிந்துள்ளனர். தொழிற்சாலை கறுப்பு அதிகார வர்க்கத்தின் பாலியல் வன்முறைக்கு இசைந்து கொடுப்பது, வேலைக்கான உத்தர வாதத்துக்கான நன்நடத்தையாகியுள்ளது. இந்த பெண்கள் சமூக வாழ்வில் ஈடுபட முடியாத சமூக இழிவுக்குள், ஆணாதிக்க பாலியல் அடிப்படையில் இழிவாக்கப்பட் டுள்ளனர். கற்பு, ஒழுக்கம் எதுவுமற்ற ஒரு தனிச் சமூகமாக அடையாளம் காட்டி நடக்கும் சமூக பாலியல் ஒடுக்குமுறை, பன்னாட்டு நிறுவனங்களுக்கு மேலும் உழைப்பை கறந்தெடுக்க வாய்ப்பாகி விடுகின்றது. படுக்கைகளின் குடு ஆறாத வண்ணம் நெருக்கடிகள் நிறைந்த பொந்துகளில் குடியிருக்கின்றனர். இங்கு வீட்டுச் சொந்தக்காரன் முதல் சுற்று வட்டார ஆணாதிக்க ஆண்களின் பாலியல் வன்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

முறைக்கு எதிர்கொள்ள முடியாத அபலைகளாக வாழ்கின்றனர். பல ஆண்களிடம் இருந்து தற்காப்பு கருதி ஒரு ஆணை சார்ந்து வாழ்வது ஒரு வடிவமாகின்றது. இந்த பெண்களின் கதை ஒரு தனிக்கதையாகவே உள்ளது. சொந்த மக்களை அந்நியனுக்கு அடிமைகளாகவும், உழைப்பை குறையாடவும் விட்ட பின்பே, தேசியம் பற்றி தமிழ் சிங்கள தேசியவாதிகள் பீற்றுகின்றனர். தேசியம் இந்த மனித இழிநிலைகளை எதிர்த்து போராடாத வரை, இதை வெறுக்காத வரை இந்த தேசியம் வெறுமனே குறுந்தேசியமாக சீரழிகின்றது. யுத்தம் இனவாதமாக எஞ்சி விடுகின்றது. இதையே தமிழ் பிரதேசத்தில் செய்ய தமிழ் தேசியவாதிகள் துடிக்கின்றனர்.

சமாதானம் என்ற பெயரில் தேசியங்களை விலை பேசுவதும், உதவி என்ற பெயரில் அதை விபச்சாரம் செய்ய வைப்பதும் பெரிய அளவில் தொடங்கியுள்ளது. யாழ் குடாநாட்டு மக்களுக்கு உதவி என்ற பெயரில், ஐரோப்பிய யூனியன் 8.8 லட்சம் டொலரை வழங்கியுள்ளது. இது போன்று ஆசியன் வங்கி முதல் அமெரிக்கா ஈறாக பணத்தை வாரி வழங்குகின்றனர். தேசிய இனங்களை விபச்சாரம் செய்ய இந்த கையூட்டு அவசியமானதாக உள்ளது. ஏகாதிபத்திய நிதி உதவியில் இலங்கையில் 3000 அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களாக கூறிக் கொள்ளும் தன்னார்வக் குழுக்கள் செயற்படுகின்றன. 1990-இல் உலகெங்கும் விரிந்து பரவிய இந்த குழுக்களுக்கு 400 கோடி டொலரை ஏகாதிபத்தியங்கள் வாரி வழங்கின. ஏகாதிபத்திய கையூட்டில் செழித்து வளரும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்கள், தேசங்களையும், தேசியங்களையும் ஏகாதிபத்தியம் அழித்தொழிக்க எதிர்ப்பற்ற புறச்சூழலை உருவாக்கிகொடுக்கின்றனர். பணத்தைக் கொண்டு போராடுபவர்களையும் சமூக அக்கறையுள்ளவர்களையும் வாங்குவதும், சிறு சலுகைகளை கொடுத்து மக்களின் எதிர்ப்பாற்றலை நலனடிப்பதும் இதன் பிரதான மைய செயற்களமாகும். அதேநேரம் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு தேவையான விபரங்களை அனைத்து துறையிலும் துல்லியமாக திரட்டி வழங்குவது இதன் மற்றொரு பணியாகும். இந்த துறை சார்ந்து இலங்கையில் இந்த தன்னார்வக் குழுக்கள் அரசு மற்றும் புலிகள் பிரதேசத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் இயங்குகின்றன. இந்த நாசகார குடையின் கீழ் தேசமும், தேசியமும் அழிக்கப்படுகின்றது. மறுதலத்தில் தேசமும், தேசியத்தை கோரும் போராட்டமும் தேசியத்தையும் தேசிய பொருளாதாரத்தையும் அழிப்பதற்கு இணங்குகின்றனர். அவர்களே அதை அழிக்கின்றனர்.

தேசியம் என்பது தேசிய பொருளாதாரத்தில் உட்செறிந்து காணப்படுகின்றது. தேசிய பொருளாதாரம் சிதைகின்ற போது தேசியத்தின் அனைத்து கூறுகளும் அழிகின்றன. இலங்கையை ஆளும் சிங்கள இனவெறி அரசு சிங்கள தேசியம் என்ற பெயரில் நாட்டை ஏகாதிபத்தியத்துக்கு விபச்சாரம் செய்ய விட்டதன் மூலம், மறுகாலனியாக்கம் இசைவாகவும் இயல்பாகவும் வேகம் பெறுகின்றது. இந்த நிலையில் தேசியத்தை முன் வைத்து போராடுபவர்கள் தேசியத்துக்கு பதில் இனத் தேசியத்தை முன்னிலைப்படுத்தினர். தேசிய நலனுக்கு பதில் இன நலனை முன்னிலைப்படுத்தினர். இது படிப்படியாக சீரழிந்து இனத்தேசியத்தின் பின் இருந்த தேசிய நலன்களை கைவிட்டு, குறுந்தேசிய நலன்களை அரசியலாக்கினர். ஏகாதிபத்திய சூறையாடலுக்கு தமிழ் தேசியத்தை தாரைவாக்கவும், தமிழ் இனத்தில் உயர் சாதிய

யாழ் மேட்டுக்குடியின் நலன்களை மையப்படுத்தினர். தேசத்தின் பொருளாதார நலனை முன்னிலைப்படுத்தி உழைக்கும் வர்க்கத்தையும், அவர்களின் தேசிய நலன்களையும் பாதுகாக்கத் தவறி எட்டி உதைத்தனர், உதைக்கின்றனர். சிங்கள ஆளும் வர்க்கத்துக்கு பதில் தமிழ் ஆளும் வர்க்கத்தை தமிழ் பிரதேசத்தில் நிறுவும் ஒரே பொரு குறிக்கோள் மட்டுமே, இந்த இனக் குறுந்தேசியத்தின் மைய விடையமாகி விடுகின்றது. மற்றைய அனைத்தையும் இலங்கை அரசு போல் விதிவிலக்கின்றி கையாளுகின்றனர்.

புலிகளின் வரி அளவிடும் முறை தேசியத்தை அழிப்பதில் பிரதான மையமான ஒரு வடிவமாகியுள்ளது. வரி அளவிடுவது ஒரு நாட்டில் தனியார் சுரண்டும் உற்பத்தி முறை உள்ளவரை, அவர்களிடம் இருந்து அளவிடுவது அவசியமான விடையமாகியுள்ளது. இந்த வரி என்பது நாட்டின் பொது சமூகத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யவே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆனால் அது அப்படி இருப்பதில்லை. ஏகாதிபத்தியத்துக்கு வட்டி என்ற பெயரில் மானியம் கொடுக்கவும், ஏகாதிபத்திய பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் உற்பத்தியை இறக்குமதி செய்து சலுகை பெறவும், மக்களை அடக்கியாளவும், ஆளும் வர்க்கம் கொழுக்கவுமே பொதுவாக இன்று பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

இதை தேசியவாதிகள் தமது சொள்கை அல்ல, என்று மறுத்துவிடவில்லை. ஆட்சிக்கு வரும்போது இதையே செய்ய மாற்புட்டுகின்றனர். அதற்கான அனைத்து நடவடிக்கையையும் இன்றே செய்கின்றனர். இன்று புலிகளின் வரி என்பது தேசிய உற்பத்தியை அழிப்பதாக உள்ளது உற்பத்திகள் மேலான கடுமையான வரிமுறையை புலிகள் கையாளுகின்றனர். உற்பத்தி மீதான வரியும், அதைத் தொடர்ந்து அதன் விற்பனை மீதும் ஒவ்வொரு தரமும் வரி அளவிடும் முறை கையாளப்படுகின்றது. உற்பத்தி முன்பும் உற்பத்தி பொருட்கள் மீதும் வரி அளவிடப்படுகின்றது. ஒரு பொருள் பயன்பாடு வரை அதாவது விற்பனை நின்று போகும் வரை, அதன் எல்லாப் படிநிலையிலும் வரிமுறைக்குள்ளாகின்றது. வரி மீள் மிளக்கோரப்படுகின்றது. உதாரணமாக நெல் உற்பத்தியில் நீர் பாசனத்தை எடுப்பின் 1980-இல் 300 ரூபாயாக இருந்த வரி இன்று 3000 ரூபாவுக்கு மேலாக மாறிவிட்டது. இது மட்டுமின்றி ஒரு பொருளை வாங்கும் ஒருவனின், உழைப்புக்கும் கூட வரி அளவிடப்படுகின்றது. ஒருமுறை வரி கட்டியவனுக்கு இரண்டாம் முறை அதை மீட்டுஎடுக்க வழியில்லை. வரி என்பது ஒரு குறையாடும் முறையாக படிநிலையாக உள்ளது. ஒரு பொருளின் உற்பத்தியை விட அதன் படிமுறை வரி, உற்பத்தி பொருளின் விலையை பலமடங்காக்கின்றது.

சிங்கள இனவாதிகள் திட்டமிட்ட பொருளாதாரத் தடை மூலம் நடத்துகின்ற இன அழிப்புக்கு நிகராக, புலிகளின் வரிகள் தேசிய உற்பத்திகளை அழிக்கின்றன. சிங்கள அரசின் திட்டமிட்ட பொருளாதாரத் தடையையும், பல வரிகளைக் கடந்தும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டு பிரதேசத்துக்குள் வரும் பொருட்களுக்கு, புலிகள் கண்மூடித்தனமாக வரிவிதிக்கின்றனர். பின் விற்பனைக்கும் வரி விதிக்கப்படுகின்றது. வரிதான் தேசிய வருமானமாக மாறிவிட்டது. இங்கு உற்பத்தியல்ல. சிங்கப்பூர்

கனவுகளில் மிதக்கும் புலிகளின் தரகுத் தன்மை, தேசியத்தையே வரியாக்கி விடுகின்றது. இசுரேலிய கனவுகளுடன் மிதக்கும் புலிகள், உலகிலேயே அதிக அமெரிக்க உதவி பெறும் இசுரேலின், பேட்டை ரவுடித்தனத்தை காணத் தவறுகின்றனர். மக்களின் அடிப்படை தேவை, அவர்களின் வாழ்வு என்பதில் இருந்து அவர்களின் உற்பத்தி சார்ந்து தேசியத்தை, தேசிய பொருளாதாரத்தை புலிகள் முன்வைக்கவில்லை. மாறாக ஏகாதிபத்திய மறுகாலனிய பொருளாதாரத்தை முன்னிலைப்படுத்தி சிங்கப்பூர், இசுரேலிய கனவுகளுடன் மிதக்கின்றனர்.

வன்னியில் தமிழ்ச்செல்வன் செய்தியாளருக்கு முன் நிகழ்த்திய அண்மைய உரையில், இந்த ஏகாதிபத்திய பொருளாதார நலனை பிரதிபலித்து முன்வைத்த கருத்தில் சிறப்பாக காணலாம். "சுகாதாரம், கல்வி வசதிகள், போக்குவரத்து வசதிகள் என அனைத்து வசதிகளும், எம் மக்களுக்கு அரசினால் மறுக்கப்பட்டன. மக்கள் தமது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கான தொழில் வாய்ப்புகளின்றி மிகவும் அல்லலுறுகின்றனர்" என்று புலிகள் கூறும்போது, தேசியம் நிர்வாணமாக அம்மலமாகின்றது. அரசின் திட்டமிட்ட ஒட்டுக்குமுறை உண்டு என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனால் நீண்ட காலம் ஒரு தேசத்தை கட்டமைத்து, பல நூறு வரிவிதித்து தமிழ் தேசியம் என்று கூறும்போது, ஏன் இதை உங்களால் சொந்தத்தில் சாதிக்க முடியவில்லை. சுகாதாரம், கல்வி, போக்குவரத்து வசதி போன்றவற்றை அரசு தடை செய்தது எனின், அவர்களுக்கு அது எங்கிருந்து கிடைக்கின்றது. எந்த வளமும் எந்த வசதியும் மனித உழைப்பில் இருந்தே உருவாகின்றது. டொலர் என்ற காகித பணத்தில் இருந்தல். மனித உழைப்புக்கு வெளியில் எதையும் யாரும் வெற்றிடத்தில் பெற முடியாது. மனித உழைப்பே அனைத்தையும் படைக்கின்றது. இன்று புலிகளின் கட்டுப்பாட்டு பிரதேசத்தில் இயங்கும் அனைத்து அரசு ஊழியர்களுக்கான சம்பளத்தையும் அரசே வழங்குகின்றது. ஆனால் அவர்களின் மேலான வரி மற்றும் அங்குள்ள உற்பத்தி மேல் புலிகள் வரி அளவிடுகின்றனர். இப்படி அரசின் பொதுவான தன்மைகளை புலிகளின் கட்டப்பாட்டில் உள்ளோர் பெறுகின்றனர். இது கடும் நெருக்கடிக்கு ஊடாக கடந்து வருவதாக இருக்கலாம். ஆனால் சொந்த கட்டுப்பாட்டு பிரதேசம் முதல் புலம் பெயர்ந்த நாடு வரை வரியாகவும், உதவியாகவும், நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் மிரட்டியும் சேர்க்கும் பணம் முதல் அபகரித்தும் பெறும், பெரும் தொகையிலான பணத்தை தேசிய பொருளாதார கட்டுமானம் மீது ஏன் பயன்படுத்தவில்லை. மக்களின் ஆரோக்கியமான சந்தோசமான வாழ்வில் இருந்தே தேசத்தின் தேவையை ஏன் பூர்த்தியாக்கவில்லை.

மக்களின் உழைப்புதான் கல்வியில் இருந்து சுகாதாரம் என அனைத்துக்கும் அடிப்படையானது. அமெரிக்க டொலர்களும் மார்க்குகளுமல்ல. தமிழ்ச்செல்வன் தனது உரையில் "விவசாயத்திற்கான உள்ளீடுகளையும், கிருமிநாசிகளையும் பெற முடியாமல்..." உள்ளதாக கூறும் அதே தளத்தில், தேசிய பொருளாதாரம் என்பதை புலிகள் நிராகரிக்கின்றனர். விவசாய உள்ளீடுகளும், கிருமிநாசிகளும் கடந்த 30, 40 வருடத்திய பசுமைப் புரட்சியும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த உலகமயமாக்கலும், தேசிய விவசாயத்தை அழிக்கும் உள்ளீடாக அறிமுகமானவையே. பசுமைப்புரட்சினதும் உலகமயமாதலினதும் உள்ளீடுகளான கிருமிநாசிகளும்,

உரங்களுமற்ற உற்பத்திமுறை, எம் மண்ணில் இருந்துள்ளது. இதுவே தேசிய உற்பத்தியாகும். சொந்த கிராமமும் சுற்று வட்டாரமும் என்ற அளவில் இருந்த தேசிய உற்பத்தி, மனித தேவையின் அடிப்படையை பூர்த்தி செய்தது. அந்நிய நாட்டிடம் கையேந்தியும், அயல் மாவட்டங்களின் வளங்களைச் சார்ந்து இந்த உற்பத்தி இருக்கவில்லை. மாறாக தன்னிறைவான உற்பத்தியாக இருந்துள்ளது. இதைப் புலிகள் தேசியம் சார்ந்து மீட்டெடுக்கவில்லை. சிங்கள இனவாதிகள் ஏகாதிபத்திய விவசாயத்துடன் மறுகாலனியாக்கத்தை அடிப்படையாக கொண்ட அதே உற்பத்தி முறையை, அப்படியே புலிகள் பாதுகாக்கின்றனர். தேசியம் என்ற அடிப்படையில் சிங்கள அரசின் உற்பத்தி முறையில் இருந்து எந்த விதத்திலும் எதையும் மாற்றிவிடவில்லை. பிரிட்டனின் காலனிய காலத்தில் கூட, பிரிட்டனில் இருந்து எதுவும் வந்துவிடவில்லை. மாறாக சொந்தவளம் சார்ந்தே இந்த உற்பத்தி இருந்தது. மனிதனின் கல்வி, சுகாதாரம் என்று பல்துறை சார்ந்து இது இருந்துள்ளது. ஊருக்கு ஊர் குளங்கள் முதல் அது சார்ந்த தேசிய உற்பத்தி முறைகளும், அனைவருக்குமான வேலை வாய்ப்பை இந்த மண் பூர்த்தி செய்திருந்தது. இந்த உண்மையை புரிந்து கொள்ளாத யாரும், இதை மீளவும் ஒரு தேசியமாக்கி, அதை முன்னெடுக்க முடியாத யாரும், உண்மையில் தேசிய பொருளாதாரத்தை முன்வைக்க முடியாது. யாரும் உண்மையான தேசியத்துக்காக ஒரு அடியைத் தன்னும் எடுத்து வைக்க முடியாது. மாறாக ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரத்தை தரகுடன் கூடிய அடக்குமுறையுடன் தேசியத்தை அழிக்கவே முடியும்.

முன்னைய தேசிய வளங்கள் மீது வரி அளவிட்டதற்கு அப்பால், அதன் வளர்ச்சி மீதும் எந்த அக்கறையையும் தேசியம் காட்டவில்லை. அதை சூறையாடுவது மட்டுமே நிகழ்ந்தது. நிகழ்கின்றது. மக்களின் அன்றாட பிழைப்பு சார்ந்து நீடித்த மக்களின் இந்த உழைப்புகள், வரிகள் மூலம் ஒருபக்கம் அழிக்கப்படுகின்றது. மாறாக ஏகாதிபத்திய பொருளாதாரத்தை முன்னிறுத்தி தேசிய பொருளாதாரத்தை அழிக்கின்றனர். வன்னியில் இருந்து வந்த கடிதம் ஒன்றில் இது தெளிவாக பிரதிபலிக்கின்றது. "நாட்டுப் பிரச்சினைகளை நினைத்தால் என்ன பிள்ளை என்றாலும் இனிமேல் வளர்ப்பது கஷ்டம். "அக்கா நீங்கள் எல்லோரும் போனது நல்லதாய் போய்விட்டது. போராட்டத்தில் பிள்ளைகள் இருந்தாலும், எல்லைப் படைக்கு சின்னன்னையை கேட்ட போது போகமாட்டேன் என்று சொன்னபடியால் மோட்டார் சைக்கிள் அவர் ஓட்டப் போவதில்லை. தோட்டம் செய்வது என்றால் இயக்கமும் தோட்டம் செய்து மரக்கறி சந்தைக்கு விற்பனை செய்து கொண்டு இருக்கின்றது. நாங்கள் மண்ணெண்ணெய் 120 ரூபாவிற்கு மேல் வாங்கி செய்யவேணும். இயக்கம் 30 ரூபா எண்ணெயில் செய்து கொண்டு இருக்கின்றது. என்ன செய்தாலும் கஷ்டம்... இருப்பது கொஞ்ச சனங்கள் தான். 96 இல் நடந்த பிரச்சினையில் எல்லாரும் வவுனியாவிற்கு போய்விட்டனர்" 20.5.2001-இல் எழுதிய இக்கடிதம் சர்வசாதாரணமான மக்களின் உள்ளார்ந்த அபிப்பிராயங்கள். புலிகளால் 30 ரூபாய்க்கு எண்ணெய் பெற முடிகின்றது. ஆனால் மக்கள் பலவரி கடந்து 120 ரூபாவுக்கே எண்ணெயை பெறுவதைக் காட்டுகின்றது. இது பல பொருட்களுக்கும் பொருந்தும். இனவாத அரசின் தடை என்று மட்டும் கூறி மக்களை ஏமாற்ற முடியவில்லை. மக்களின் உழைப்பு முடக்கப்படுவதைக் காட்டுகின்றது. ஒன்றில் உற்பத்

தியில் சம வாய்ப்பை எல்லோரும் வழங்கி உற்பத்தியை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். அல்லது உற்பத்தியை கூட்டுறவாக்கி அவர்களின் கையில் அதிகாரத்தை கொடுத்து, அவர்களின் உற்சாகத்தின் ஊடாக உற்பத்தியை பெருக்கி தேசிய வளத்தை வளர்த்திருக்க வேண்டும். ஆனால் மக்களின் உழைப்பு மேல் கடும் வரியை விதித்தனர். இதனால் உற்பத்தி கடுமையான நெருக்கடியை சந்திக்கின்றது. உற்பத்தியை கைவிடுவது நடந்தது, நடக்கின்றது. சொந்த உற்பத்தியை விற்க முடியாத நிலையில் பொருள் தேக்கத்துக்கு உள்ளாகின்றது. உற்பத்திகளை வாங்கும் திறனை மக்கள் இழந்து விடுகின்றனர். அதே நேரம் மக்கள் பட்டினியில் மடிகின்றனர். குறுந்தேசிய வாதிகள் எலும்பும் தோலுமான குழந்தைகளின் படத்தை தமது பத்திரிகைகளில் போட்டு அரசின் பொருளாதாரத் தடையால் நிகழ்வதாக காட்டும் அதே நேரம், வடக்கு கிழக்கு விவசாயிகள் நெல்லை கொள்முதல் செய்யக்கோரி அரசுக்கு எதிராக மனு கொடுக்கின்றனர், போராடுகின்றனர். வடக்கு கிழக்கில் மக்களின் தேவையை பூர்த்தி செய்யும் அளவுக்கு நெல் உற்பத்தி நடக்கின்றது. ஆனால் மக்கள் பட்டினியில் வாழ்கின்றனர் என்றால் அதற்கு காரணம் என்ன? தேசியவாதிகளின் கொள்கை அடிப்படையான காரணமாகும். இலங்கை இனவாத சிங்கள அரசு நடத்தும் பொருளாதாரத் தடைக்கு நிகராக, குறுந்தேசியவாதிகளின் தேசிய பொருளாதாரக் கொள்கை மக்களை பட்டினியில் தள்ளுகின்றது. மீன்பிடி தொடங்கியவுடன் ஏற்றுமதி வசதி பற்றி கோரப்படுகின்றது. ஆனால் மக்களுக்கு மீன் கிடைப்பதில்லை. எங்கும் மக்கள் வாங்கும் சக்தியை இழந்து விட்டனர். இழந்துவிடுமளவுக்கு தேசிய கொள்கை மக்களின் உழைப்பை மறுக்கின்றது. அவர்களின் கூலியை குறையாடுகின்றனர்.

இந்த மண்ணின் தேசிய வளத்தை தேசிய பொருளாதாரத்தை எப்படி தேசியவாதிகள் தேசிய நலன் சார்ந்து கட்டமைத்துள்ளனர். மக்களின் உழைப்பு விவசாயமாக இருப்பதால், எத்தனை ஏக்கர் நிலத்தை புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்துக்குள் கொண்டு வந்துள்ளனர். எத்தனை குளங்கள் புதிதாக அமைத்துள்ளனர். எத்தனை குளங்களை மீள புனரமைத்துள்ளனர். அரசு வழங்கும் சம்பிரதாய பூர்வமான குளநிர்வாகங்களுக்கு அப்பால், எதையும் தேசியவாதிகள் செய்யவில்லை. இலங்கையில் இயல்பான வகையில் செய்யப்படும் நிகழ்ச்சிக்கு அப்பால், தேசியவாதிகளால் தேசிய பொருளாதாரத்தை வளர்த்தெடுக்கும் அரசியல் வடிவில், எதுவும் செய்யப்படவில்லை. எத்தனை கன மீட்டர் நீரை புதிதாக சேகரித்துள்ளனர். மாறாக நீர் வீணாக்குவது அதிகரித்துள்ளது. மண் அரிப்பு விரிவாகியுள்ளது. அந்நிய நாட்டிடம் கை ஏந்தாத வகையில் (இது இலங்கை சிங்கள அரசு முதல் அமெரிக்கா ஈறாக), தேசிய பொருளாதாரத்தை எப்படி மாற்றியமைத்துள்ளனர். எல்லாம் வெற்றுமான ஒரு வட்டம்தான்.

பல குளங்கள் வடக்கு கிழக்கில் முற்றாக தூர்ந்து அழிந்துவிட்டது. பெரும் பான்மையான குளங்கள் பராமரிக்கப்படாமையால் அழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. மழை நீர் கடலுக்கு வழிந்தோடுவது என்றுமில்லாத வகையில் தேசிய வளம் சிதைந்து விட்டது. இதை சிங்கள இனவாத அரசு செய்யவேண்டும் என்று கூறு

108 — இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

வதும், குறுந்தமிழ் தேசியம் கற்பனை பண்ணுவதும் வேடிக்கையானது. ஆயுதத்தை அரசு தராது போல், தேசிய பொருளாதாரத்தையும் அரசு கட்டமைத்து தரமாட்டாது அரசு விரும்பினாலும் ஏகாதிபத்தியம் அனுமதிக்காது. ஏகாதிபத்தியம் தான் கொடுக்கும் பணத்துக்கு மட்டுமல்ல, தேசிய வருமானத்தையும் எப்படி செலவு செய்யவேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கின்றனர். இதை புரிந்து கொண்டு தேசிய வாதிகளான நீங்கள் தான், தேசிய பொருளாதாரத்தை கட்ட வேண்டும். குளத்தை புனரமைப்பது, அதை பராமரிப்பதும், நீர் வளத்தை அதிகரிக்க வைப்பதும் மக்களின் உழைப்பாக உள்ளவரை, எப்படி இதை குறுந்தேசியவாதிகள் திசை திருப்ப முடியும். மக்கள் வேலையின்றி, வாழ வழியின்றி வாழ்கின்ற நிலையில், தேசியத்தின் ஆக்க பணியில் ஈடுபடுத்தும் வகையில் தேசிய பொருளாதாரக் கொள்கையை குறுந்தேசியவாதிகள் ஒருநாளும் கையாளவில்லை. தேசிய வளங்களை அழிக்க கோரி உலகமயமாதல் கோருகின்றது. அதை சிங்கள அரசு சிரமேற்றுள்ளது. இதையே குறுந்தமிழ் தேசியமும் சிரமேற்கின்றது. சிறிய நீர் தேக்கங்களில் நீரை தேக்கி வைப்பது கைவிடப்படுகின்றது. இவை லாபமற்றவையாக கருதி கைவிடுவதே உலகமயமாதல் நிபந்தனைக்கு உட்பட்டது. இதுவே குறுந்தேசிய வாதிகளின் நிலையும் கூட. நாட்டை அடகுவைத்து வட்டி கட்டும் அதேநேரம், மக்களின் உணவை ஏற்றுமதி செய்து தேசியத்தை மீட்க போவதாக நம்பிக்கையூட்டுகின்றனர். அமெரிக்கா நிபந்தனையுடன் தரும் பேப்பர் டொலர், சுயமாக உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதில்லை. எங்கும் மக்கள் தான் உழைப்பில் ஈடுபடுகின்றனர். அவர்கள் தான் அனைத்தையும் உற்பத்தி செய்கின்றனர். அவர்கள்தான் அனைத்தையும் நிர்மாணம் செய்கின்றனர்.

இதை இலங்கை சிங்கள அரசு தனது ஒடுக்குமுறையூடாக சிங்கள தமிழ் மக்களுக்கு மறுக்கின்றனர் எனின், அதையே குறுந்தமிழ் தேசியவாதிகளும் செய்கின்றனர். இலங்கை அரசில் இருந்து எந்தவிதத்திலும் தமது பொருளாதாரக் கொள்கையை மாற்றவில்லை. இலங்கை அரசு எப்படி ஏகாதிபத்திய மறுகாலனியாதிக்கத்தை சிரமேற்று அமுல் செய்கின்றனரோ, அதையே குறுந்தமிழ் தேசியவாதிகளும் தாமும் செய்ய தலைகீழாக நிற்கின்றனர். அனைவரும் தாம் தேசியவாதிகளாக கூறியபடி மக்களின் நலனை ஏறி மிதிப்பதும் குறையாடுவதிலும் தலைமையேற்கின்றனர். மக்களின் உழைப்பு, உற்பத்தி, அது சார்ந்த பண்பாடு கலாச்சாரம் என அனைத்தும், ஏகாதிபத்தியத்தால் குறையாடப்படுகின்றது. இதற்கு இன தேசியவாதிகள் கம்பளம் விரித்து சேவை செய்வதையே, தேசியம் என்று மார்பு தட்டி துப்பாக்கி முனையில் அடக்கு முறையூடாக தம்பட்டமடிக்கின்றனர். யார் மக்களின் உழைப்பு, உற்பத்தி, அவர்களின் அடிப்படை தேவையை சார்ந்து தேசிய பொருளாதாரத்தை கட்டமைக்கின்றனரோ, அவர்கள் மட்டும்தான் உண்மையான தேசியவாதிகளாவர். உலகமயமாதல் உற்பத்தி முறையை எதிர்த்து யார் போராடுகின்றனரோ, அவர்கள் மட்டும்தான் உண்மையான தேசியவாதிகள். இன மற்றும் குறுந்தேசியத்தை முன்வைத்து இனங்களை மட்டும் எதிரியாக காட்டி தம்மை நிலைநிறுத்தும் ஏகாதிபத்திய விசுவாசிகள், தேசியவாதிகளாக இருப்பதில்லை. இசுரேல்

இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

கனவுடன், சிங்கப்பூர் பிரமையை விதைத்து ஒரு மறுகாலனியாதிக்கத்துக்காக தமிழ் பிரதேசத்தை தாரைவார்க்க மார்பு தட்டுபவர்கள், உண்மையான தேசியவாதிகள் அல்ல. மக்களை ஏமாற்றவும், அவர்களின் உழைப்பை குறையாடி வாழ்வதும் தேசியத்துக்குரிய பண்பு அல்ல. மக்களின் வாழ்வு, அவர்களின் சந்தோசத்தை யார் முன்னிறுத்தி அதற்காக அவர்களின் நலன் சார்ந்து போராடுகின்றனரோ, அவர்கள் மட்டும் தான் உண்மையான தேசியவாதிகள். இது தமிழ், சிங்கள என்று எல்லை கடந்து உலகம் வரை பொதுவானதாகும். மற்றவனை குறையாடுவதும் சரி, குறையாட நினைப்பதும், குறையாட ஒத்துக் கொள்வதும் தேசியத்தின் பண்பு அல்ல. இது தனி மனிதன் தொடங்கி பரந்த சமூக வேறுபாடுகள் வரை பொதுவான அடிப்படையாகும்.

இலங்கையில் மக்கள் சமாதானமாகவும், சந்தோசமாகவும் வாழ குறைந்த பட்சம் எவை தீர்க்கப்பட வேண்டும்

“ஒரு சமுதாயத்தில் குவிந்துவிட்ட முரண்பாடுகளை அதன் முற்போக்கு சக்திகள் தீர்க்காவிட்டால், அந்த வேலை பிற்போக்கு சக்திகளால் செய்து முடிக்கப் படுகின்றது” என்றார் கார்ல் மார்க்ஸ்

தமிழ் மக்கள் தம்மை ஒரு தேசியமாக இனம் கண்டு போராடுமளவுக்கு, சிங்கள பெரும் தேசிய இனவாதிகளின் இனயொடுக்குமுறை காணப்பட்டது. சுதந்திரத்துக்கு முன் தொடங்கிய இனவாத ஒடுக்குமுறை, சுதந்திரத்தின் பின் வேகம் பெற்றது. இது தமிழ் இனத்துக்கு எதிராக மட்டுமல்ல, மற்றைய சிறுபான்மை இனங்கள் மீதும் கையாளப்பட்டது. இந்த பெருந்தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு தமிழ் இனவாதிகளும் காலத்துக்கு காலம் ஒத்துழைத்து, இனவாதத்தை புரையோட வைத்தனர். இந்த இனவாத அரசின் கட்டமைப்புக்கு காலத்துக்கு காலம் சிறுபான்மை இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் பல வழிகளில் தூணாகினர். இது இன்று வரை ஒரு அரசியலாகவுள்ளது.

இந்த நிலையில் இலங்கையில் இனவாதம் வர்க்கப் போராட்டத்தை முறியடிக்கும் வகையில் ஒரு அரசியலாக வளர்ச்சி பெற்ற போது, அதை இடதுசாரிகள் எதிர்த்து தொடர்ச்சியான ஒரு அரசியல் போராட்டத்தை முன்னெடுக்கவில்லை. பாராளுமன்ற எல்லைக்குள் ஏது பயன்பட்டதோ அதற்குள் அதை எல்லைப்படுத்தினர். அத்துடன் தேசியத்தை மார்க்சிய போராட்டத்தில் இருந்து அன்னியமான ஒரு விடயமாக கருதி கைவிட்டனர். மார்க்சியத்தை ஒரு வர்க்க போராட்ட கோட்பாடாக உள்வாங்கவில்லை. இந்த நிலையில் பிற்போக்கு வலது பிரிவுகள், இந்த தேசியத்துக்கு தலைமை தாங்கும் அவலம் நிகழ்ந்தது. இலங்கையில் தேசியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இரண்டு வலது பிரிவுகள் தமக்குள் மோதிக் கொள்வதன் மூலம், மக்களை பகடைக் காய்களாக்கினர். இந்த தேசியம் மக்களின் அடிப்படை

தேவையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களின் நலன்களை முன்வைக்க வில்லை. மாறாக ஒரு சில பிரிவுகளின் குறுகிய நலன்களை ஏகாதிபத்தியம் சார்ந்தும், யுத்தத்தின் குறிப்பான பிரச்சினைக்குள் தீர்வுகளை முன்வைத்து, அரசியல் மலட்டுத்தனத்தை மேலும் ஆழமாக்குவது இன்றுவரை தொடருகின்றது. இதை அனைத்து தரப்பும் செய்வதில் பொதுவான பண்பைப் பேணுகின்றனர். அதாவது வலது அரசியலுக்கு வாலாக நீடிப்பதையும், அதற்கு விளக்கம் கொடுப்பவர்களாகவும், கொள்கை வகுப்பாளராகவும் மாறிவிடுகின்றனர். இலங்கையில் அனைத்து தேசிய இனங்களும் ஒன்றாக வாழ்ந்தாலும் சரி, பிரிந்து வாழ்ந்தாலும் சரி, எப்போதும் அடிப்படையான அரசியல் கோசம் ஒன்றே. இதை நாம் துல்லியமாகவும் விரிவாகவும் பார்ப்போம்.

உடனடியாக யுத்தத்தை நிறுத்து! அமைதியை நிரந்தரமாக்கு! தேசிய பொருளாதாரம் ஓங்குக! மறுகாலனியாதிக்க முயற்சி ஒழிக! மக்களின் அதிகாரம் ஓங்குக!

- தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும். தேசிய இனங்கள் தாம் வாழும் பிரதேசங்களில் நிர்வாகங்களை கையாளும் ஆட்சியமைப்பை உருவாக்க வேண்டும்.
 - சுயநிர்ணயம் என்பது பிரிந்து போவதையும், ஐக்கியப்பட்டு வாழ்வதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பதை பரஸ்பரம் அங்கீகரிக்க வேண்டும்.
 - சுயநிர்ணயம் என்பது தேசிய பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தேசியமாகும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.
 - தேசியத்துக்கு எதிரான சகல அன்னிய பொருளாதாரத்துக்கும் தடை விதிக்கப்பட வேண்டும். அதாவது உலகமயமாதலை திட்டவட்டமாக எதிர்த்து சுயநிர்ணயத்தை வரையறுக்க வேண்டும்.
 - சகல வெளிநாட்டு மூலதனங்களையும், சொத்துக்களையும் நட்டஈடின்றி தேசியமயமாக்கி தேசிய பொருளாதாரத்தை வளர்க்க வேண்டும்.
 - மக்களின் அடிப்படை தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில், தேசிய உற்பத்திகளை இனம் சுண்டு அதை வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.
- இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

- சே ஏற்றுமதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பணப்பயிர் உற்பத்தி முற்றாக தடை செய்யப்பட வேண்டும்.
- சே தேசிய வளங்களை சரியாக அடையாளம் காணவும், அவற்றின் சமூகப் பெறுமானத்தை உயர்த்தி வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.
- சே தேசியத்தை கூறுபோட்டு ஏலம் போட்டு விற்க கோரும் சகல வெளிநாட்டுக் கடன்களையும், உள்நாட்டு தரகுக் கடன்களையும் அதற்கான வட்டிகள் கொடுப்பதையும் உடன் நிறுத்தவேண்டும். அதை தேசிய பொருளாதார வளர்ச்சிக்காக திருப்பிவிடவேண்டும்.
- சே சிறுபான்மை தேசிய இனங்களான மலையக, முசுலீம் மக்களின் சுயாட்சி பிரதேசங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.
- சே சிறுபான்மை இனங்களின் ஜனநாயகப்பூர்வமான வளர்ச்சியை உறுதி செய்யும் ஆட்சியமைப்பை உருவாக்க வேண்டும்.
- சே சிறுபான்மை இனங்கள் மேலான கடந்தகால, நிகழ்கால இனவாத ஒடுக்கு முறையை தெளிவாக அடையாளம் கண்டு விமர்சனத்துக்குள்ளாக்க வேண்டும்.
- சே சிறுபான்மை இனங்களும் பெரும்பான்மை இனங்களும் பரஸ்பரம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களைச் சார்ந்து தேசியத்தை உயர்த்தி ஐக்கியத்தை வளர்க்க வேண்டும்.
- சே சகல இனப் பிளவு நடவடிக்கையையும் எதிர்த்து போராடவும், ஐக்கியத்தை வளர்ப்பதும் அடிப்படையான தேசிய கடமையாக ஏற்க வேண்டும்.
- சே மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படுவதுடன், இது வரலாற்று ரீதியாக மனித விரோத குற்றத்தை இனம் காணவேண்டும்.
- சே இனவாத ஒடுக்குமுறைக்கு வெவ்வேறு பிரிவினர் சிறுபான்மை இனத்தில் தொடங்கி பெரும்பான்மை இனம் வரை எந்த வகையில் இணைந்தும் தனித்தும் நடத்தினர் என்பதை, தெளிவாக அரசியல் ரீதியாக விமர்சனத்துக்குள்ளாக்க வேண்டும்.
- சே பெரும்பான்மை இன மக்கள் மேல் நடத்திய குறுந்தேசிய இனத் தாக்குதலை இனம் கண்டு விமர்சனத்துக்குள்ளாக்க வேண்டும்.
- சே திட்டமிட்ட இன அழிப்பு சார்ந்து உருவான குடியேற்றங்கள் அடையாளம் காணப்பட்டு, அந்த பகுதிகள் சிறுபான்மை இனத்திடம் ஒப்படைத்தல் வேண்டும்.

- இங்கு ஆயுதமேந்தியவர்கள் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேற்றப்பட வேண்டும்.
- அதேநேரம் அந்த பகுதிகளில் வாழும் பெரும்பான்மை இன மக்களின் பாதுகாப்புக்கு வாழ்க்கைக்கு சிறுபான்மை இனங்கள் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும்.
- இனயுத்தத்தை நிறுத்தி மக்களின் வாழ்வை மேம்படுத்துவது அவசியமானது.
- மூன்றாவது நாட்டின் மத்திஸ்தம் என்ற போர்வையில் நடக்கும், ஏகாதிபத்திய தலையீட்டை உடன் நிறுத்த வேண்டும்.
- சகல வெளிநாட்டு கண்காணிப்பு குழுவும், எதிர்காலத்தில் இதை கண்காணிக்க தலையிட முயலும் அமைதிப்படை முயற்சியும், உடன் தடுத்து நிறுத்தி வெளியேற்றப்பட வேண்டும்.
- அமைதியையும் சமாதானத்தையும் ஜனநாயகக் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் இனம் கண்டு, பரஸ்பரம் அங்கீகரித்து ஏற்படுத்த வேண்டும். இங்கு ஜனநாயக கோரிக்கை என்பது எந்த இனத்துக்கும் விசேட அதிக சலுகைகளை வழங்குவதை மறுக்கின்றது.
- சகல இனவாத படைகளையும் கலைத்து, மக்களை ஆயுதபாணியாக்க வேண்டும்.
- சகல நிர்வாக அலகுகளும் கீழ் இருந்து மேல் நோக்கி விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும்.
- மக்களை தமது சொந்த பிரதேசத்தில் மீள குடியேற்ற வேண்டும்.
- பயங்கரவாதச் சட்டம், அவசரகாலச் சட்டம், தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டம் நீக்கப்பட வேண்டும்.
- உலகளவில் நாடு திரும்ப விரும்பும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அகதிகளுக்கான அடிப்படை வசதியை செய்து கொடுக்க வேண்டும். குறிப்பாக இந்திய அகதிகள் விடயத்தில் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டும்.
- கடலிலும், நிலத்திலும் புதைக்கப்பட்ட கண்ணி வெடிகளை அகற்றி மக்களின் சமூக பொருளாதார மீட்சிக்கு முதலுரிமை வழங்க வேண்டும்.
- திட்டமிட்ட இனவாத அடிப்படையில் கொண்டு வந்த இரட்டை பிரஜாவுரிமை பறிப்பை ரத்து செய்து, இரட்டை பிரஜாவுரிமையை
- இலங்கை: யுத்தத்தின் பரிணாமமும் உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்

- அங்கீகரிக்க வேண்டும். அதாவது இலங்கை பிரஜாவுரிமையை வைத்திருக்கும் உரிமையை நாடு கடந்தவர்களுக்கும் வழங்கவேண்டும்.
- நாடு கடந்து வாழ்பவர்களை கட்டாயப்படுத்தி நாடு கடத்துவதற்கு எதிராகப் போராட வேண்டும்.
- யுத்தத்தால் ஏற்பட்ட பொருளாதார இழப்பு, கல்விச் சீரழிவுகளை மேம்படுத்தும் வகையில் அடிப்படை வசதிகளை வழங்க வேண்டும்.
- குடும்பத்தின் ஒரு உறுப்பினரை இழந்த நிலையில் ஆதரவற்று வாழ்கின்ற வர்களின் சமூக பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு அடிப்படையான வசதிகளை வழங்க வேண்டும்.
- யுத்தத்தில் அங்கவீனமானவர்களுக்கு விசேடமான அடிப்படையான வாழ்க்கை ஆதாரங்களை உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- அனைத்து அரசியல் கைதிகளையும், சமூகப் பொருளாதார கைதிகளையும் விடுவிக்க வேண்டும்.
- கடந்த கால அரசியல் படுகொலைகளை வரலாற்று ரீதியாக இனம் காணப்பட்டு அவற்றை சமூக ஆதாரமாக்க வேண்டும்.
- தனிச்சலுகை கொண்ட மக்களை பிளவுபடுத்தும் ஜனநாயக விரோத சமூகப் பொருளாதார கூறுகளை உடன் தடை செய்ய வேண்டும்.
- சகல இனவாத, மதவாத, சாதியக் கட்சிகளையும் தடை செய்ய வேண்டும்.
- இனவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அரசியல், கல்வி, கலை இலக்கியங்கள், அமைப்பு வடிவங்கள், மற்றும் பண்பாட்டு கலாச்சார கூறுகள் அனைத்தும் நீக்கப்படவும், தடை செய்யப்படவும் வேண்டும். இவை அனைத்தும் வரலாற்று ரீதியாக அடையாளம் காணப்படவேண்டும்.
- அரசில் இருந்து மத ஆதிக்கத்தை, மதத் தன்மையை நீக்கவேண்டும். மாறாக மக்களின் தனிப்பட்ட வழிபாட்டு உரிமைக்குள், மக்களின் சமூக பொருளாதார தேவை பூர்த்தி செய்வதன் ஊடாக, வழிபாட்டின் சமூக அறியாமையை படிப்படியாக நீக்கவேண்டும்.
- சமூகத்தில் இனம் கடந்து புரையோடிப் போயுள்ள சாதிய கொடுமைகளை முற்றாக நீக்கவும், அதற்கெதிரான அனைத்து முயற்சிகளை முற்றாக தடை செய்யவேண்டும்.

- அனைத்து சாதிப்படி நிலைகளும் ஒழித்துக் கட்டப்பட வேண்டும். பிறப்பை முன்னிறுத்திய உழைப்பை வரையறுக்கும் சாதியக் கூறுகள் முற்றாக தடை செய்யப்பட வேண்டும்.
- சாதிய ரீதியான ஒடுக்குமுறையை வரலாற்று ரீதியாக அடையாளம் காணவும், இதற்கும் இந்து மதத்துக்கும் உள்ள உறவு தெளிவாக வரலாற்று ரீதியாக அம்பலப்படுத்தப்பட வேண்டும்.
- தீண்டாமை ஒரு சமூகக் குற்றமாக பிரகடனம் செய்யப்பட வேண்டும்.
- சமூக அடிமைப் பிராணியாக வாழும் பெண்களின் மேலான ஆணாதிக்க கொடூரங்களில் இருந்து பெண்களை விடுவிக்க வேண்டும். அடிமைப் படுத்தும் அனைத்து முயற்சிகளையும் தடை செய்ய வேண்டும்.
- பெண்ணின் மீதான ஒடுக்குமுறையை வரலாற்று ரீதியாகவே அடையாளம் காணவேண்டும்.
- மனிதனை மனிதன் சுரண்டும் ஜனநாயக விரோதத்தை ஒழித்துக் கட்ட வேண்டும். சுரண்டலை மீட்டு எடுக்கும் அனைத்து முயற்சிக்கும் தடை விதிக்க வேண்டும்.
- மக்களை பிளவுபடுத்தும் இனம், பால், சாதி... சார்ந்து நடத்தும் பிளவு நடவடிக்கைகளான அரசியல், அமைப்பு வடிவங்கள், கல்வி முறைகள், பொருளாதாரக் கூறுகள், கலை இலக்கிய முயற்சிகள், பண்பாட்டு கலாச்சார கூறுகள், மரபுகள் அனைத்தும் முற்றாக தடை செய்யப்படவேண்டும். அத்துடன் இதை எதிர்த்து போராட வேண்டும். மக்கள் இயற்கையான உயிரியல் பிராணியாக வாழ்வதை உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- அனைத்து அரசு சாராத ஏகாதிபத்திய நிதியுதவியில் இயங்கும் நிறுவனங்களையும் (தன்னார்வக் குழுக்களையும்) முற்றாக தடை செய்ய வேண்டும். அத்துடன் வெளிநாட்டு நிதியாதாரத்தில் இயங்கும் அனைத்து நிறுவனங்களுக்கும் இது பொருந்தும்.
- மக்களின் உழைப்பு, அவர்களின் வாழ்வு, அவர்களின் பண்பாட்டை, கலாச்சாரத்தை உயர்வானதாக மதித்து அவற்றை முன்னிலைப்படுத்த வேண்டும்.
- சகல வெளிநாட்டு உள்நாட்டு கலாச்சார பண்பாட்டு சீரழிவுகள் தடை செய்யப்படவேண்டும். மாறாக தேசியப் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் தேசிய உற்பத்தி மீது வளர்த்தெடுக்க வேண்டும்.

- நிலப்பிரபுத்துவ தரகு பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தை தடை செய்ய வேண்டும். மக்களின் உயர்ந்த சமூக பண்பாட்டு கலாச்சார வாழ்வை மீட்டெடுக்க வேண்டும்.
- மக்களின் உழைப்பும், வாழ்வும் சார்ந்த பண்பாட்டு கலாச்சாரத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் அதேநேரம், உலகளாவிய இருந்து இதை வரவேற்க வேண்டும்.
- இனவாத இனப்பிளவை அடிப்படையாக கொண்ட தரப்படுத்தல் முறையை எதிர்த்து, பல்கலைக்கழகத்துக்கு தகுதி பெறும் அனைத்து மாணவர் களுக்கும் அனுமதியை வழங்கவேண்டும்.
- பின்தங்கிய மாவட்டங்களின் (தமிழ், சிங்கள, மலையக, முசுலீம் மக்களின்) கல்விக்கான அடிப்படை வசதியை உயர்த்த வேண்டும்.
- இலங்கை தேசிய வளத்துக்கும் அது சார்ந்த உற்பத்திக்கும் ஏற்ப கல்வியை முற்றாக மாற்றவும், அதற்கு இசைவான பல்கலைக்கழக பட்டப்படிப்பு களையும் வழங்க வேண்டும்.
- உயர் அதிகாரிகளை உருவாக்கவும், உயர் அந்தஸ்துகான கல்விக்கு பதிலாக மக்களின் வாழ்வுடன் இணைந்த, அவர்களின் சமூக வாழ்வை மேம்படுத்தும் கல்வியை வழங்க வேண்டும்.
- முன்னேறிய கல்வி அடிப்படையை பெறும் வகையில், பின்தங்கிய மக்கள் கல்வியை பெறும் வகையில், சமூக பொருளாதார சூழலை உருவாக்க வேண்டும்.
- இலங்கையில் தாய் மொழிக்கு அடுத்ததாக பரஸ்பரம் தமிழ் மற்றும் சிங்களத்தை கட்டாய மொழியாக்க வேண்டும்.
- பல்கலைக்கழகம் வரை தாய் மொழி கல்வியை அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆங்கில மொழியிலான அடிப்படைக் கல்வியை தடை செய்யப் படவேண்டும்.
- கல்வியில் இருந்து மதக் கல்வியை முற்றாக தடை செய்யப்படவேண்டும்.
- அனைவருக்கு பல்கலைக்கழகம் வரை இலவசக் கல்வியை தாய் மொழியில் வழங்க வேண்டும்.
- இன மத அடிப்படையிலான வேலை வாய்ப்புமுறை தடை செய்யப்பட வேண்டும்.

- சகல மக்களுக்கும் வேலை வாய்ப்பை தேசிய அரசு உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- மக்களின் சமூகத் தேவையை முதன்மைப்படுத்தி வேலை வாய்ப்பு உருவாக்கப்படவேண்டும்.
- சமூக இழிவாக கருதும் வேலைகளில் சமூக கடமைகளை ஒழித்துக் கட்டவும், சமூக இழிவாக்கப்பட்ட வேலைகளின் சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்த வேண்டும்.
- சிறிலங்கா என்ற இனவாத பெயருக்கு பதில் மக்களின் வாழ்வியலுடன் தொடர்புடையதாக மாற்றப்படவேண்டும்.
- சகல வெளிநாட்டு சார்ந்த இராணுவத்துறை, உளவுத்துறை, சேவைத்துறை, கலை கலாச்சாரத்துறை, பொருளாதாரத் துறை என அனைத்தும் முற்றாக தடை செய்யப்படவேண்டும்.
- தேசியத்துக்கு எதிரான தரகு முதலாளித்துவ வர்க்கம் மற்றும் நிலப் பிரபுத்துவ வர்க்கத்துக்கு எதிராக போராடி அந்த வர்க்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும்.
- உழைக்கும் மக்களின் தலைமையிலான மக்கள் ஆட்சியை அமைக்க வேண்டும்.
- தேசியத்தை அழிக்கும் காட் ஒப்பந்தம் முதல் அனைத்து சர்வதேச ஒப்பந்தங்களையும் கிழித்தெறிய வேண்டும்.
- ஏகாதிபத்தியங்களையும் அதன் பொருளாதார அடிப்படையான உலகமய மாதலையும் எதிர்த்து போராடவேண்டும்.
- உலகளவில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் ஆதரவை எமது தேசியம் சார்ந்து நிற்கவும், அவர்களின் ஆதரவையும் கோரவேண்டும்.
- உலகளவில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டங்களுக்கு ஆதரவை தெரிவிக்கவும், அதற்கு ஆதரவாக போராடவும் வேண்டும்.
- மறுகாலனித்துவ முயற்சியை எதிர்த்து ஆயுதபாணியாக வேண்டும்.

- மக்களின் கருத்து எழுத்து பேச்சுச் சுதந்திரம் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்.
- எட்டுமணி நேர உழைப்பு, எட்டுமணி நேர ஓய்வு, எட்டு மணி நேர உறக்கம் உறுதி செய்யப்பட வேண்டும். உழையாதவனுக்கு உணவில்லை என்ற சட்டம் அமுல்படுத்தப்படவேண்டும்.
- வயோதிகர்கள், அங்கவீனர்கள், குழந்தைகளை சமூக பொறுப்பில் பராமரிக்க வேண்டும்.
- அனைவருக்கும் மருத்துவ வசதிகள் இலவசமாக வழங்கப்பட வேண்டும்.
- அனைவருக்கும் இருப்பிடம், உணவு, நீர், சுத்தமான காற்று கிடைப்பதை இச்சமூகம் உறுதி செய்ய வேண்டும்.
- மக்களின் ஓய்வுகள் சமூக வளர்ச்சியை உறுதி செய்யும் வகையில் மக்களின் எழுச்சிக்கான அடிப்படைகளை உறுதி செய்யவேண்டும்.
- இயற்கை வளங்களை பாதுகாக்கவும், அது சார்ந்து பொருளாதார கட்டமைப்புகளுடன் கூடி வாழ்வு முறையும் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.
- கற்பு, விதவை, தீண்டாமை போன்ற இழிவுக் கொடுமைக்கான சமூக பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், கடமைகளையும் எதிர்த்து அதை முற்றாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்.
- வரைமுறையற்ற நேரடி மற்றும் மறைமுக வரிமுறை நீக்கப்பட்டு நியாயமான சமூக பொருளாதார அடிப்படையில் வரிமுறை அமுல்படுத்தப்பட வேண்டும்.

மக்களின் அடிப்படைத் தேவையும், அவர்களின் வாழ்க்கையுமே ஒரு தேசத்தின், தேசியத்தின் அடிப்படையான விடயமாகும். மக்களின் வாழ்வைப் பற்றி, அவர்களின் மகிழ்ச்சியான வாழ்வையிட்டு அக்கறைப்படாத அனைத்தும், மக்களை குறையாடுவதுதான். இது சிறுபான்மை பிரிவின் நலன்களுடன் தொடர்புடையதாக, உலகமயமாதல் விரிவாக்கத்துக்கு உட்பட்டதே. இதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இடைக்கால தீர்வு படிப்படியான தீர்வு என்று காட்டும் எல்லா வகையான மோசடியும் மக்களுக்கு எதிரானதே. அதேபோல் ஒரே நாளில் தீர்வு என்பதும் மோசடியே. உழைக்கும் மக்கள் தமது பிரச்சினையை தாமாகவே தீர்க்கும் ஒரு வரலாற்றுப் பாதையில், பல படிக்களைக் கடக்கலாம். ஆனால் அது நிச்சயமாக உழைக்கும்

மக்களின் ஆட்சியாக மட்டுமே இருக்க முடியும். உழைக்கும் மக்கள் அல்லாத எந்த ஆட்சியும், முன்வைக்கும் படிநிலை தீர்வுகள் எப்போதும் உழைக்கும் மக்கள் மேலான படிமுறை அடக்குமுறைதான். இது எப்போதும் தேசத்தை, தேசியத்தை, தேசிய வளத்தை, இயற்கையை, உழைப்பை, உழைப்பின் வளத்தை, உழைப்புத் திறனை, பண்பாட்டை, கலாச்சாரத்தை அழித்து ஏகாதிபத்திய உலகமயமாதலுக்கு சேவை செய்வதாகவே இருக்கும். இதை நாம் அனுமதிக்க போகின்றோமா?

இதை எதிர்த்து நாம் என்ன செய்யப் போகின்றோம்!

சுரணடைவா?

போராட்டமா?

நீ நிச்சயமாக இதில் ஒன்றை தெரிவு செய்தாக வேண்டும்!

தேசியத்தை பாதுகாப்போம்!

ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்ப்போம்!

சர்வதேசியத்தை பாதுகாப்போம்!

உலகமயமாதலை எதிர்ப்போம்!

“கருத்து மக்களைப் பற்றிக் கொண்டால்
மாபெரும் சக்தியாக உருவாகும்.”

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. நான்காம் அகில வாக்கு மூலத்தில் இருந்து....
2. தேசியம் எப்பொழுதும், எங்கும் முதலாளித்துவ கோரிக்கையே ஒழிய, பாட்டாளிவர்க்க கோரிக்கையல்ல.
3. ஆணாதிக்கமும் பெண்ணியமும் (பகுதி - 01)
4. ஆணாதிக்கமும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளும் (பகுதி - 02)
5. இலங்கை: இனவாத யுத்தத்தின் பரிணாமமும், உலகமயமாக்கலின் படையெடுப்பும்
6. சமர் இதழ்கள் (1 முதல் 30 வரை)

நூல் கிடைக்குமிடங்கள்

கீழைக்காற்று வெளியீட்டகம்
10, அவுலியா சாகிபு தெரு
எல்லீசு சாலை, சென்னை 600 002
இந்தியா

P. RAYAKARAN
32 RUE TROUILLET DEREL
92600 ASNIERES SUR - SEINE
FRANCE
e-mail: rayakaran.aol.com

வெளிவரவுள்ள ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. ஆணாதிக்கமும் மார்க்சியமும் (பகுதி - 03)
2. உலகமயமாதலும் சர்வதேசியமும்

